

Chỉ yêu cây kẹo bông nhỏ

Contents

Chỉ yêu cây kẹo bông nhỏ	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	13
3. Chương 03	24
4. Chương 04	36
5. Chương 05	44
6. Chương 06	49
7. Chương 07	62
8. Chương 08	68
9. Chương 09	74
10. Chương 10	81
11. Chương 11	89
12. Chương 12	94
13. Chương 13	98
14. Chương 14	103
15. Chương 15	105
16. Chương 16- End	109

Chỉ yêu cây kẹo bông nhỏ

Giới thiệu

“Chỉ Yêu Cây Kẹo Bông Nhỏ” - câu chuyện tình yêu giữa chàng hoàng tử Thiệu Minh Vĩ đẹp trai tài

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-yeu-cay-keo-bong-nho>

1. Chương 01

Phòng tự học trường Đại học T

Kiều Ân đã khóc không ra tiếng nữa rồi, đồng giấy ăn trên bàn đã bị cô ngốn hết từ lúc nào.

Thật sự cô không thể ngờ rằng béo chính là nguyên nhân của tất cả những chuyện mà cô đang phải chịu đựng.

“Anh, tại sao anh ấy lại quá đáng như vậy chứ?”, Kiều Ân vừa sụt sịt vừa ngược cặp mắt sưng đỏ lên nhìn Thiệu Minh Vỹ.

“Nó dám nói như vậy sao? Được, ngày mai anh sẽ gọi mấy đứa nữa dạy cho nó một trận!”, Thiệu Minh Vỹ tức giận dậm mạnh xuống bàn khiến sách vở trên đó rơi lộp bộp.

Thấy anh giận như vậy, Kiều Ân rất cảm động liền đưa tay gạt nước mắt, đúng là anh trai tốt của mình. Những tên con trai khác chỉ cần bằng một nửa anh cũng tốt lắm rồi.

Thiệu Minh Vỹ thương cảm ôm Kiều Ân vào lòng vỗ nhẹ lên lưng khiến cô cảm nhận được vòng tay ấm áp của anh.

“Anh, có phải em nên giảm cân không?”

“Giảm cái gì? Em bây giờ đẹp rồi! Béo đâu mà béo!”

“Nhưng... mọi người đều bảo em béo ú như con lợn con!”

“Lời của mấy đứa ngốc đó mà em cũng tin sao?”

“Nhưng, đúng là em rất béo mà...”

“Béo chỗ nào, em xem... sờ chỗ nào cũng thấy thịt, rất thích...”

Thiệu Minh Vỹ vừa nói vừa nhéo nhéo cánh tay Kiều Ân. Da cô mịn màng lại mềm mại như da em bé, nhéo rất sướng tay, cứ khiến người ta muốn nhéo mãi không thôi.

Kiều Ân để mặc anh nhéo tay mình, chỉ có anh thích cô béo như vậy. Lúc nào anh cũng bảo mặt cô tròn xoe rất đáng yêu. Hơn nữa, anh cũng rất thích nhéo hai má phúng phính, vuốt ve cánh tay tròn lẳn của cô, anh còn thích ôm chặt vòng eo bánh mỳ, vùi đầu vào hõm vai hít hà mùi thơm cơ thể cô.

Ngay từ khi nhập trường, Thiệu Minh Vỹ đã nhận làm anh trai cô. Cả hai người cùng đến từ một thành phố nhỏ phía nam nên có thể coi anh là người đồng hương duy nhất của cô ở trường Đại học T này.

Thiệu Minh Vỹ rất quý Kiều Ân, lúc nào cũng thương yêu cô như em gái mình. Nếu cô gặp bất cứ vấn đề khó khăn nào, chỉ cần một cú điện thoại nhất định Thiệu Minh Vỹ sẽ tận tình giúp đỡ.

Thiệu Minh Vỹ cao một mét tám, gương mặt tuấn tú, trán cao, mũi thẳng, đôi mắt sâu hút hồn, khoe miệng lúc nào cũng nở nụ cười mê đắm lòng người.

Có thể nói, Thiệu Minh Vỹ chính là bạch mã hoàng tử trong mắt tất cả nữ sinh trường Đại học T. Mỗi lần đi cạnh Thiệu Minh Vỹ, Kiều Ân chẳng khác nào con vịt xấu xí trong mắt mọi người. Cô cao một mét sáu mươi lăm nhưng nặng tới sáu mươi cân, nhìn từ xa chỉ thấy thịt là thịt, người chẳng có đường cong nào. Ngoài làn da mịn màng, có thể nói là hơi trắng một chút thì cô không dám nhận diện mạo mình có cái gì giống người đồng hương kia. Thực ra mẹ cô cũng từng nói, ngũ quan của cô rất đẹp, mắt to, mũi thon gọn, miệng nhỏ chúm chím, nhưng vì nó được đặt trên một khuôn mặt quá nhiều thịt nên trông cô lại càng mập hơn.

Lúc mới vào trường Kiều Ân chưa từng nghĩ mình mập, mà cô chỉ cho rằng mình là một nữ sinh khỏe mạnh bởi cô ăn được, ngủ được. Chẳng phải mẹ cô từng nói ăn được ngủ được là tiên sao? Hơn nữa, cô còn là một cô bé rất vô tư, ngày ngày luôn sống trong tâm trạng vui vẻ thoải mái, vì thế cô chưa từng nghĩ béo lại trở thành vấn đề của mình.

Nhưng sau khi thất tình đến lần thứ tư, cô cũng phải thừa nhận rằng béo chính là kẻ thù lớn nhất của đời mình! Bởi lý do để tất cả nam sinh chia tay cô đều là: em quá béo, nếu gầy một chút thì tốt hơn!

Ô... béo đâu phải lỗi của cô! Chỉ là cô nghĩ rằng khỏe một chút, vui một tẹo sẽ thoải mái hơn. Vả lại, chẳng phải anh cũng từng nói con gái béo một chút ôm mới sướng ư? Tại sao mấy anh chàng kia đều lắc đầu ngao ngán với thân hình của cô?

Cô rất buồn! Cô chỉ muốn có một tình yêu ngọt ngào thời sinh viên mà thôi! Thấy các bạn cùng lớp đều có người yêu, tim cô bỗng thấy chua xót, tại sao, cô cũng chỉ muốn có một người bên cạnh thôi mà? Lẽ nào điều đó khó vậy sao, phải gầy mới hy vọng có người yêu sao?

Không được, nếu phải gầy đi mới có người yêu thì nhất định cô sẽ giảm cân, phải trở thành một cô gái xinh đẹp, trở thành một siêu mẫu.

Kiều Ân nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyên bố một cách nghiêm túc: “Anh, em muốn giảm cân, nhất định em phải giảm xuống còn năm mươi cân”.

Thiệu Minh Vỹ kinh ngạc nhìn cô: “Tiểu Ân, em không đùa đấy chứ? Anh đã nghe câu này suốt ba năm rồi, nhưng chưa lần nào em thành công hết!”. Anh cười thầm, xem quyết tâm lần này của cô được bao lâu?

“Không được, lần này nhất định em phải thành công! Nếu cứ béo thế này, chắc chắn em sẽ không có người yêu!”, khuôn mặt bầu bĩnh của Kiều Ân lộ vẻ đau khổ. Cô không muốn cuộc sống năm ba đại học của mình phải trôi qua trong cô đơn.

“Người khác không thích nhưng còn có anh mà!”, Thiệu Minh Vỹ khê cười, đưa tay nhéo khuôn mặt hồng hào, mịn màng của cô. Đáng yêu quá đi, muốn cắn cho một cái!

“Hừ, anh lại lừa em! Em muốn có người yêu, chứ không muốn có anh trai!”, Kiều Ân tức tối quay mặt đi. Lúc nào anh cũng thích nhéo má cô, càng nhéo càng khiến nó tròn hơn!

“Vậy để anh làm người yêu em cũng được mà, dù sao đám nữ sinh kia cũng rất phiền!” Thiệu Minh Vỹ quay mặt Kiều Ân lại, tiếp tục nhéo má rồi nhéo tay cô. Anh rất thích cảm giác mềm mại, mịn màng như da em bé mỗi khi chạm vào cô, nó khiến anh lúc nào cũng muốn nhéo, vuốt ve mãi không thôi.

“Em không cần! Chỉ mới biết em là em gái anh mà họ đã khó chịu ra mặt, chẳng qua gặp em rồi, thấy em không có gì nguy hiểm nên họ mới yên tâm thôi! Anh mà nói linh tinh, ngày mai họ sẽ ném em từ tầng năm xuống mất!”, Kiều Ân trợn mắt nhìn anh nói. Cô không muốn mình trở thành kẻ thù chung của đám nữ sinh toàn trường.

Thiệu Minh Vỹ lắc đầu khê cười, cô em gái này vẫn làm đúng bổn phận của mình đấy nhỉ! Đúng là cô không may mắn có ý đồ nào với anh, bảo sao mấy nữ sinh muốn tán tỉnh Thiệu Minh Vỹ đều xem cô là đồng minh để moi bí mật.

“Em phải về rồi. Bắt đầu từ tối nay em sẽ triển khai kế hoạch giảm cân! Lần này tuyệt đối không thể thất bại!”, Kiều Ân đứng dậy, tuyên bố đầy tự tin và quyết tâm. Vì tình yêu, lần này cô nhất định phải giảm cân đến cùng! Nói xong, cô mở cửa bước ra ngoài.

“Kiều Ân, lại đây!”, Thiệu Minh Vỹ nhìn Kiều Ân đang bước ra ngoài, vội gọi cô lại với vẻ nghiêm túc.

Kiều Ân bực mình quay lại nhìn Thiệu Minh Vỹ. Anh muốn nói gì? Biểu hiện nghiêm túc này là sao? Cô nhìn anh không nói, chỉ từ từ quay lại ngồi đối diện trước mặt anh.

Thiệu Minh Vỹ đột nhiên ôm chầm lấy Kiều Ân, ghì chặt vào lòng khiến cô thở không ra hơi, chẳng thể chống cự lại, chỉ biết để mặc như vậy. Lát sau, Thiệu Minh Vỹ mới buông cô ra.

“Em muốn giảm cân, được rồi! Anh sẽ đến giám sát, đề phòng em bỏ cuộc giữa chừng!”

“Không cần, lần này em nói thật mà!”

“Được, chúng ta cùng chờ xem! Anh biết rất rõ cơ thể em, chỉ cần ôm một cái là có thể biết em gầy không, cho nên đừng hòng ăn vặt ban đêm!”

“Không cần đâu! Em muốn gầy đi một chút để sớm có người yêu mà!”

“Được, cố gắng lên!”

Đến anh cũng ủng hộ khiến Kiều Ân càng vui hơn, quyết tâm vì thể cũng cao hơn. Hơn nữa, lần này lại có sự giám sát của anh, kế hoạch giảm cân của cô nhất định sẽ thành công!

Kế hoạch giảm cân của Kiều Ân chính thức bắt đầu!

Căng tin trường Đại học T

Kiều Ân nói nhất định phải giảm cân!

Vậy mà... người đang ăn ngấu nghiến trong căng tin lúc này có lẽ không phải cô đâu, nhưng dù xoay đầu nhìn theo góc nào đi nữa thì thân hình tròn lẳn này cũng rất giống Tiểu Ân.

Không sai, đó chính là Kiều Ân.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Minh An Nhã chắc chắn người trước mắt mình lúc này chính là cô bạn cùng phòng. Cô chạy lại, trợn mắt nói: “Ân Ân, chẳng phải nói muốn giảm cân sao? Cậu đang làm gì thế này?”

“Đúng là mình đã nói vậy, nhưng sách giảm cân có nói là không được ăn vặt đâu, mà cậu không thấy mình chỉ ăn bằng một nửa bình thường sao?”

“Nửa của cậu như thế này lại không bằng một phần của mình chắc?”

“Cậu ăn như mèo, làm sao so với cậu được? Mình nghĩ kĩ rồi, mọi người đều bảo trong quá trình giảm cân không nên hành hạ bản thân, nên ăn khi nào thấy muốn, nhưng cần hạn chế, thêm nữa là cần vận động cho ra nhiều mồ hôi, làm như vậy mới hy vọng giảm cân được.”

“Vận động? Cậu nói thật không?”

“Đương nhiên, mình vừa mượn mấy đĩa aerobic về rồi!”

“Cậu đừng nói là buổi tối cậu sẽ luyện tập ở ký túc xá đấy?”

“Ha ha, quên không bảo các cậu, từ hôm nay trở đi bắt đầu từ chín giờ đến mười giờ mỗi tối, Kiều Ân mình sẽ luyện tập, mọi người đi làm việc của mình, nhường chỗ cho mình tập nhé.”

“Nhất định Đinh Đinh sẽ không đồng ý!”

“Mình đã nói cậu ấy tìm chỗ học rồi, còn bảo anh trai nhờ điều tra về địa điểm tự học của Lý Hải Lạc để sắp xếp cho cậu ấy rồi.”

“Khổ thân cậu quá.”

“Mình cũng vì cậu ấy thôi, thâm thương trộm nhớ nửa năm rồi mà đối phương vẫn không nhận ra, thật khiến người ta tức chết!”

“Cậu nói dễ nghe thật đấy, chẳng qua cũng chỉ là muốn đuổi bọn mình đi chỗ khác thôi.”

“Như vậy không tốt sao? Đều là những thứ cậu ấy muốn mà, cậu ấy muốn là được rồi, có khi phải cảm ơn mình nữa kìa.”

“Thiệt Minh Vỹ thật đúng là con nợ của cậu, nói cái gì là phải làm cái đó.”

“Anh ấy là anh trai mình mà! Ai bảo ngày nào cũng bắt nạt mình, anh ấy chính là con nợ của mình.”

“Anh ấy bắt nạt cậu bao giờ? Lúc nào mình cũng thấy anh ấy bị cậu bắt nạt thì có.”

“Đấy là cậu bị anh ấy lừa bởi hình tượng bạch mã hoàng tử rồi. Có những chuyện như anh ấy ngày nào cũng néo néo mặt mình, sao các cậu thấy được chứ?”

“Mình rất muốn có một người anh như vậy, muốn được ngày ngày anh ấy bắt nạt như thế!”

“Ha ha ha, A Nhã à, nếu cậu không phải là hoa đã có chủ thì nhất định mình sẽ nghĩ rằng cậu thâm thương trộm nhớ anh ấy đấy.”

“Mình không thâm thương trộm nhớ gì anh ấy hết, chỉ là ngẫu nhiên lấy anh ấy làm đối tượng để mơ mộng thôi!”

Xì... Như đã tiên đoán trước, Minh An Nhã né mặt sang một bên nhưng vẫn không tránh được cú xì mạnh của Kiều Ân.

Kiều Ân vội lấy giấy lau miệng, hai mắt mở to nói: “A Nhã, cậu thật háo sắc!”

“Chỉ là YY một chút thôi, mình háo sắc gì chứ!”

“Mình phải nói cho anh ấy biết mới được!”

“VẬY NHÂN TIỆN CẬU HỎI XEM ĐỐI TƯỢNG TRONG MỘNG CỦA ANH ẤY CÓ PHẢI LÀ MÌNH KHÔNG NHÉ?”

“...”, Kiều Ân gục xuống bàn, cô thật sự thua rồi! Cô chưa bao giờ muốn đấu khẩu với Minh An Nhã, bởi cô biết chẳng thể nào thắng được cái miệng kia!

Hai người cứ lờ qua lờ lại với nhau liến thoắng, nhưng chẳng tài nào hình dung được đồ ăn trước mặt kia đã bị Kiều Ân tiêu diệt sạch từ lúc nào. Cô gái này có thể giảm cân sao? Ngay cả đến ông Trời cũng có chút lo lắng!

Phòng 502, tầng 5, ký túc xá nữ khu tây

“Nhược Lăng, cậu vào rồi thì khép cửa lại, đừng mở ra nhé!”, một thân hình béo tròn vừa nhìn mấy động tác tập trên màn hình máy tính vừa cố gắng bắt chước tập theo nói.

“Ừ, cậu sợ người khác biết mình giảm cân à? Thực ra trong khu này, ngoài dì Vương trí nhớ không được tốt ở tầng dưới ra thì mọi người đều biết cả rồi!”, Toàn Nhược Lăng đóng cửa đứng tựa lưng vào cửa kính nhìn.

“Hả?”, Kiều Ân giật mình, liền ngừng tập quay sang ngây ngô nhìn Nhược Lăng.

“Hôm nay, Thiệu Minh Vỹ đã tặng cậu một bài hát trên đài phát thanh trường với lời chúc cô em gái giảm cân thành công!”, Minh An Nhã đang ngồi trước máy tính chơi điện tử khê nói.

“Sao mình không biết chuyện này?”, cô thắc mắc.

“Là cậu thiếu giác quan cơ bản, nghe thấy tên mình phải nửa ngày sau mới nhận ra”, A Nhã vẫn cúi đầu vào màn hình vi tính cười nói.

“Này Ân Ân, có phải cậu nhờ anh trai đi dạy dỗ cho Vương Thắng một trận không? Lúc về mình thấy người anh ta bầm đầy bùn đất, bộ dạng xấu hổ ngượng ngùng”, Nhược Lăng đang đắp mặt nạ, cười khê nói.

“Chết thôi, anh ấy gọi người tới dạy dỗ Vương Thắng thật sao?”, Kiều Ân vội dùng tay, với di động trên bàn gọi cho Thiệu Minh Vỹ.

“Lần sau mà có thất tình cũng đừng khóc lóc thảm thiết như vậy, đương nhiên anh cậu sẽ không chịu được mà ra tay không chút thương xót rồi!”, A Nhã không cười nói. Cô nàng này lúc nào cũng phản ứng chậm với mọi việc.

“Anh, có phải anh đã đánh Vương Thắng không?”, Kiều Ân tức giận hét lên trong điện thoại.

“Còn thương nó à? Do nó không cẩn thận ngã xuống vũng bùn trong vườn hoa, may mà anh tìm người kéo lên thì có”, Thiệu Minh Vỹ nhả nài giải thích để cô yên lòng.

“Thật không?”, Kiều Ân vẫn còn nghi ngờ.

“Đương nhiên rồi, anh là ai cơ chứ, anh lại đi so đo, tính toán với loại người tầm thường như hấn sao?”, Thiệu Minh Vỹ bỗng nghiêm giọng hỏi, “Hôm nay em tập thể dục chưa?”.

“Dạ, vẫn đang tập”, Kiều Ân vội vui vẻ, nhiệt tình báo cáo thành quả của mình dường như đã quên hẳn chất vấn anh việc Vương Thắng.

“Tốt, tập xong đừng tắm ngay nhé, dễ bị cảm lạnh đấy.”

“Vâng!”

“Ngủ sớm đi.”

Tắt máy, Ân Ân vẫn cầm di động, khê mỉm cười. Anh đúng là người hiểu biết, quả nhiên nhờ anh làm người giám sát quá đúng.

“Là anh ấy đánh à?”, Nhược Lăng vỗ nhẹ vào khuôn mặt đang cười ngơ ngẩn của Kiều Ân hỏi.

“Không phải, là Vương Thắng tự ngã”, Kiều Ân hùng hồn đáp lại.

“Haizzz, cậu thật dễ bị lừa. Mới hôm qua chia tay, hôm nay đã bị ngã. Haizzz, anh ta cũng chỉ biết chấp nhận số phận thôi, ai bảo dám từ chối em gái Phó chủ tịch Hội sinh viên cơ chứ!”, A Nhã vừa đốt cháy đầu của một người (trò chơi CS) vừa nói.

“Cậu bảo chính anh mình gọi người dạy anh ta à?”, Kiều Ân nghi hoặc nhìn A Nhã.

Minh An Nhã quay đầu lại, liếc Ân Ân rồi nhìn Toàn Nhược Lăng, khoe môi khê hạ xuống, tiếp tục chơi điện tử.

“Anh cậu nói không phải thì là không phải, dù sao Vương Thắng cũng đáng bị đánh một trận! Cậu có tập nữa không, không thì để mình xem đĩa”, Nhược Lăng nắm vai Tiểu Ân, kéo cô sang một bên.

“Ôi, còn hai bài nữa phải tập nhanh thôi, Đình Đình sắp về rồi”, Kiều Ân lao tới trước máy tính nhét đĩa vào, chỉnh đến đoạn lúc này tập dở, lại bắt đầu nhảy.

Toàn Nhược Lăng đi qua, dựa vào bàn Minh An Nhã cười cười. Nhìn bộ dạng đầy quyết tâm và nhiệt huyết của Ân Ân, cô khê lắc đầu ngao ngán.

Kiều Ân rất đơn giản, suy nghĩ cũng không phức tạp, nếu có người lừa nhất định cô sẽ bị mắc mưu ngay. Vì thế giải quyết những vấn đề có liên quan đến cô vô cùng dễ dàng, chỉ cần đưa ra những vấn đề khác khiến cô trở hồ đồ là xong.

Sáng sớm ở ký túc xá nữ

“Có phải cái cân này bị hỏng rồi không? A Nhã, cậu lại đây xem đi, sao cân nặng của mình chẳng thay đổi chút nào thế?”, Ân Ân giậm chân bực tức. Đã tập được ba ngày rồi, ngày nào cũng ăn có một nhúm, tại sao lại vẫn như cũ chứ?

A Nhã đứng lên cân thử, bốn mươi sáu cân, cô nhìn cân nặng của mình rồi quay sang nhìn Ân Ân, nói thành thật: “Vẫn bình thường mà”.

“Bình thường? Cái cân này sao?”, Ân Ân đau khổ nhìn A Nhã trong bộ đồ lót. Cô ấy có thân hình thật hoàn hảo, chẳng biết đến bao giờ cô mới có thân hình đẹp như vậy.

“Quên nó đi”, A Nhã đứng sau lưng Kiều Ân, lấy một chiếc áo T-shirt mặc vào.

Nhược Lăng nằm trên giường cười lớn, lúc này Ân Ân mới phát hiện ra mình đang bị đám bạn cùng phòng trêu. Tức khí định xông lên thì A Nhã đã ôm chặt lấy eo cô từ phía sau, cắn một cái vào vai, hừ, lại trêu cô rồi.

A Nhã cũng cười phá lên, tiểu yêu này rất hay lừa cô, bởi mỗi lần thấy bộ dạng Kiều Ân hùng hổ tức giận đều rất đáng yêu.

“Nếu có thể đem nửa số thịt của mình cho cậu thì tốt biết mấy”, Ân Ân nhẹ nhàng ôm lấy eo bạn, eo thon nhỏ thế này mà!

“Nếu cậu ăn ít đi, ăn bằng một nửa mình là được rồi”, A Nhã nhìn nộ khí trên khuôn mặt tròn vo của Ân Ân đã không còn nữa, lại thấy hai má cô bạn đỏ ửng cả lên. Ân Ân chính là như vậy, nhanh giận chóng quên, dường như không bao giờ giận được ai. Cô rất thích Kiều Ân như thế, đơn giản mà vô cùng đáng yêu!

“Khó lắm! Lúc nào mình cũng có cảm giác đói, những lúc như thế là cả người bải hoải, tay chân bủn rủn chẳng còn chút sức lực nào”, Kiều Ân khê than thở. Quên đi, thà chịu khổ một chút, chịu khó vận động giảm cân thì tốt hơn. Không ăn thì chẳng thà giết cô đi còn hơn.

“Vậy thì không được kêu béo, béo một chút có gì là không tốt chứ? Nếu gầy thì đâu phải Kiều Ân, cậu như bây giờ là đáng yêu lắm rồi!”, Nhược Lăng ngó đầu ra, quay sang giường hai bạn nói.

“Các cậu gầy như vậy, đương nhiên không biết nỗi khổ của mình! Mình cũng thấy béo chẳng có gì là xấu nhưng bọn con trai không thích như vậy! Mình mà cứ mập mập thế này, chắc chắn chẳng có ma nào thèm, thế chẳng phải đã uống phí mấy năm qua đó sao.” Kiều Ân buông A Nhã ra, bước tới gần tấm gương sau cửa, ưỡn ẹo vào lớp thịt trên người mình, haizzz, liệu có ai thích cô béo giống anh Thiệu Minh Vỹ không nhỉ?

“Vậy cậu phải nỗ lực thôi, mong cậu sớm thành công!”, Cao Nghi Đình cũng bị họ làm tỉnh giấc, thò đầu ra cười nói an ủi cô.

Thật đau lòng, Ân Ân rất muốn có thân hình nhỏ nhắn như ba cô bạn mình, sao chỉ có cô là toàn thịt là thịt thế này. Ông Trời ơi, ông hãy cho con một viên linh đan để hôm sau tỉnh dậy con có được thân hình đẹp như siêu mẫu đi mà, con năn nỉ ông đấy. Cô tức giận véo mặt mình, a, đau quá, toàn thịt là thịt, thôi, tiếp tục cố gắng nào!

Buổi chiều trong thư viện trường Đại học T

Kia chẳng phải anh sao? Lại thay người yêu rồi? Cô gái này lạ hoắc, chưa gặp lần nào.

Kiều Ân trợn mắt nhìn thân hình cô gái đó, ôi, đôi chân thật đẹp, chỉ cần một chiếc quần jeans bình thường là có thể khoe đôi chân thon dài đó rồi. Thật ngưỡng mộ, cô cũng muốn gầy như vậy!

Kiều Ân bị ám ảnh chuyện giảm cân quá rồi. Bây giờ chỉ cần nhìn thấy bất kỳ cô gái nào, đôi mắt cô sẽ dán vào thân hình họ, sau đó lại tự thấy xấu hổ, mặc cảm! Bản thân mình còn cách xa họ.

Thiệu Minh Vỹ nhìn thấy cô, liền gọi không để Kiêu Ân lên chuồn đi.

“Kiêu Ân!”

“Anh!”, không có cách nào khác, Ân Ân đành tiến đến.

“Định chuồn hả?”, Thiệu Minh Vỹ kéo cô lại, vừa cười nhìn cô bạn gái đang đứng cạnh vừa giới thiệu, “Đây là em gái anh, Kiêu Ân. Đây là Phương Tuệ, đàn em của anh”.

“Chào!”, Kiêu Ân mỉm cười chào cô gái xinh đẹp kia, nhưng thầm trách: sao anh lại ôm eo mình, dù mình không sợ buồn nhưng cũng sợ đau mà. Cô hơi lùi lại cố giữ khoảng cách nhất định với anh, xem anh ôm trộm cô thế nào.

Phương Tuệ nhìn Kiêu Ân, thật đúng như mọi người vẫn nói, không cần lo lắng cô em gái bên cạnh Thiệu Minh Vỹ. Mặt thì tròn xoe béo ú, thân hình cũng chẳng gọn gàng gì cho cam, chỉ có thể dùng vài từ là hình dung ra ngay, béo một cách đáng yêu.

Cô cũng nở nụ cười ngọt ngào đáp lễ.

“Tiểu Ân, Minh Vỹ thường kể với tôi về bạn”.

Kiều Ân trợn mắt nhìn Thiệu Minh Vỹ, ngoài việc chê cô béo thì anh còn có gì để nói nữa chứ? Nhưng Kiêu Ân vẫn giữ nụ cười tươi rói trên môi.

“Phương Tuệ, em về trước đi, anh nói chuyện với em gái một chút”, Thiệu Minh Vỹ quay sang Phương Tuệ cười, lịch sự cáo biệt.

Dường như không thể ngờ được Thiệu Minh Vỹ sẽ bỏ rơi mình nên Phương Tuệ có chút xấu hổ, nhưng ngay sau đó đã lấy lại nụ cười trên môi, gật đầu nói: “Được, Minh Vỹ, đừng quên ngày mai chúng ta cùng đến Đại học N đấy”.

“Được, lúc đó anh sẽ gọi cho em”, Thiệu Minh Vỹ hơi cau mày khiến Phương Tuệ thoáng sợ hãi.

Nhìn bóng Phương Tuệ xa dần, Kiêu Ân vẫn đứng đờ ra đó, người đẹp thật, dáng vẻ toát lên sự tao nhã, đến đáng đi cũng uyển chuyển, nhẹ nhàng thế chứ.

Eo bỗng nhói lên một cái, anh lại nhéo cô! Kiêu Ân tức giận, trợn mắt nhìn anh nói: “Đau quá!”, rồi khề đập tay anh.

“Sao vừa nãy lại định chuồn?”, Thiệu Minh Vỹ biết nhất định phải có chuyện gì thì cô mới cố ý làm như vậy.

“Không muốn làm phiền anh và người đẹp thôi.” Anh vốn định bắt bẻ nhưng không ngờ cô lại muốn anh và cô gái đó có không gian riêng tư bên nhau.

“Đã bao giờ anh vì bạn gái mà bỏ rơi em chưa?”, Thiệu Minh Vỹ tức giận, nhéo hai má cô mạnh hơn.

“Hình như chưa.” Mặc kệ anh nhéo má mình, Kiều Ân đang cố lục tìm trong trí nhớ nhưng hình như đúng là chưa thật. Mỗi lần cô đến tìm, dù có bận đến mấy hay đang đi cùng ai, anh đều ưu tiên hỏi xem cô có việc gì.

“Em nói dối, nói, tại sao lại muốn trốn?”, Thiệu Minh Vỹ biết in con đã bị đưa vào trông rồi.

“Anh không biết em đang giảm cân sao? Thấy gái xinh có thân hình thon gọn như vậy em tủi thân quá!”, Kiều Ân vừa nói vừa xoa xoa chỗ bị anh nhéo, haizzz, tay toàn thịt là thịt.

“Anh giúp em ôn bài”, Thiệu Minh Vỹ nắm tay cô kéo vào thư viện, trên mặt xuất hiện nụ cười khó hiểu.

Thấy anh không truy cứu chuyện vừa xong, lại đồng ý ôn bài giúp mình nên Kiều Ân cũng chẳng thắc mắc nhiều nữa.

Vừa nhìn thấy thư viện, Kiều Ân đã chán ngấy rồi, tuy cũng muốn đọc sách cùng anh nhưng thú thực thư viện là nơi vô cùng tẻ nhạt, lại không thể nói chuyện, cũng không thể ăn vặt. Cô vẫn thích đến phòng tự học hơn. Thôi kệ, ai bảo anh là anh trai cơ chứ. Bình thường, anh thương yêu cô như vậy nên hôm nay cô đành nhượng bộ chút. Chẳng qua là mấy nữ sinh bên cạnh anh lại thấy tủi hờn khi cô cướp mất cơ hội gần gũi anh của họ mà thôi.

Kiều Ân đang suy nghĩ miên man, định thần lại thì đã bị anh ấn xuống ghế. Nhìn đồng sách trên bàn, thầm đoán chắc anh định ôn bài với Phương Tuệ, nhưng sao tự nhiên lại đuổi cô ấy đi rồi bắt mình thay thế để chịu sự giày vò này.

Dù tức giận nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo, Kiều Ân chấp nhận số phận, mở cặp lấy sách vở của mình ra.

Thiệu Minh Vỹ cầm cuốn sách giữ chỗ lên, đây là chỗ ngồi quen thuộc của anh trong thư viện. Cô thủ thư cũng biết, hơn nữa, không cần anh phải ra mặt tự đi giữ chỗ ngồi mà lần nào Tiểu Phong, cô thủ thư của thư viện cũng giúp anh giữ chỗ. Trừ những hôm anh có việc không đến được, cô mới cất cuốn sách giữ chỗ kia đi. Là người trong Hội sinh viên nên anh không thể ra mặt giữ chỗ trong thư viện nhưng luôn có người tình nguyện thay anh làm việc đó.

Anh thích học trong thư viện vì ở đây không được nói chuyện, nếu muốn thì phải kề sát tai nhau mà nói. Nếu biết mục đích này của anh, chắc chắn Kiều Ân sẽ nhảy dựng lên, xông vào cắn anh cho xem.

Anh khẽ kéo ghế ngồi sát cô, nhìn khuôn mặt tròn xoe, ánh mắt phản kháng nhưng không có cách nào đành ngồi tập viết. Anh bất giác mỉm cười, chớp mắt vờ như không thấy, tiếp tục tiến sát gần cô, mở sách ra xem.

Kiều Ân bất lực bỏ tay xuống bàn, đưa tay kia lên cầm sách, lật từng trang.

Nhưng dường như anh không hài lòng lại cầm tay cô đặt lên bàn, rồi dùng ánh mắt cảnh cáo cô không được bỏ tay xuống, khuyến tay anh còn chạm cánh tay cô.

Mặt Kiều Ân càng cúi gằm xuống, tên độc tài này, tay vững như vậy sao mà viết được chữ.

Quyết định mặc kệ, chú tâm đọc sách, nhưng cô lại cảm nhận được hơi ấm của anh truyền sang cơ thể mình qua lớp áo mỏng tang chỗ cánh tay chạm nhau. Đột nhiên nhớ tới lời A Nhã nói hôm qua, đối tượng trong mộng, cô bỗng cảm thấy xấu hổ, mặt cũng dần đỏ ửng lên. Sao A Nhã lại nói những lời đó ra được cơ chứ?

Nhưng có vẻ anh có một thân hình rất cường tráng. Kiều Ân liếc mắt ngấm nhìn thân hình anh, lưng thẳng, dáng người rất vừa vặn, không có một ngấn thịt thừa nào. Hình như cô chưa từng thấy anh cởi trần, nhưng tưởng tượng anh trong chiếc áo T-shirt mùa hè thật tuyệt, thân hình còn có cơ bắp, đôi chân to khỏe, chiếc quần bó ôm chặt lấy cặp đùi săn chắc, cơ thể thật thích hợp là đối tượng mơ mộng, ảo tưởng của đám nữ sinh như Kiều Ân.

Đột nhiên Thiệu Minh Vỹ quay mặt lại, ghé sát tai cô thì thầm: “Nhìn trộm cái gì thế?”.

Hơi thở ấm áp của anh phả vào tai khiến Kiều Ân giật mình hoảng hốt như một đứa trẻ làm chuyện xấu bị bắt quả tang. Cô ngơ ngác không nói nên lời, bản thân đang đánh giá cơ thể anh nhưng lại bị phát hiện, thật xấu hổ.

Thiệu Minh Vỹ nhìn mặt Kiều Ân đỏ bừng, chăm chăm nhìn mình không nói nên lời. Anh khẽ cười thầm, cô bé ngốc này lại đang nghĩ gì không biết? Sao mặt tự nhiên đỏ hết lên thế?

“Đang nghĩ tới cơ thể nude của anh hả?”, Thiệu Minh Vỹ cười cười, nói khẽ bên tai cô.

Phòng tự học yên tĩnh bỗng vang lên một tiếng “rầm” rất lớn khiến mọi người quay lại ngó tìm.

Quả nhiên là do Kiều Ân đột nhiên đứng dậy khiến ghế đổ “rầm”. Ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người cô, sau đó đến gương mặt tròn xoe, đỏ ửng đang đứng đó mà không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thấy mọi người nhìn mình chăm chú như thế, Kiều Ân xấu hổ đến nỗi chỉ muốn tìm một cái lỗ nẻ nào đó để chui xuống.

Thiệu Minh Vỹ dựng lại ghế, kéo cô ngồi xuống rồi quay sang nhìn ánh mắt tò mò của mọi người trong thư viện cười cười như muốn nói “không có gì, không có gì”.

Kiều Ân xấu hổ đến mức muốn chạy ngay ra khỏi đây nhưng bàn tay dưới bàn đã giữ chặt cô lại, không để cô bỏ trốn. Cô đành phải giấu mặt vào cuốn sách không để ai nhìn thấy, cũng chẳng buồn chống cự như lúc này.

Nhìn Kiều Ân có vẻ xấu hổ, Thiệu Minh Vỹ bỗng thấy hình như mình nói hơi quá, không ngờ cô bé ngốc này lại trong sáng đến vậy, trêu một chút mà đã không chịu được rồi.

Anh khẽ thì thầm bên tai: “Được rồi, là anh sai. Anh xin lỗi, được chưa? Không bỏ đi nữa chứ”.

Kiều Ân vẫn cắm mặt vào cuốn sách, không dám ngẩng lên. Thật ngượng chết đi được, tất cả chỉ tại A Nhã, nói những câu kỳ quái hại cô suy nghĩ linh tinh, cuối cùng bị anh nói trúng tim đen. A... thật không muốn sống nữa, chết quách đi cho rồi!

“Ân Ân, lát nữa anh đưa em đi ăn KFC nhé, được không?” Xem ra hôm nay Ân Ân rất giận, anh xin lỗi kiểu gì cũng không được, chỉ còn cách mang thứ cô thích nhất ra dụ dỗ thôi.

Kiều Ân vẫn không ngẩng mặt lên, nhưng tay đã thôi không chống cự.

Thiệu Minh Vỹ biết cô đã xiêu lòng, chỉ còn tức một chút nên không thèm để ý đến anh thôi.

“Đi luôn bây giờ cơ”, giọng hơi nhõng nhẽo của Kiều Ân khẽ vang lên dưới cuốn sách. Cô không thể ngồi mãi ở đây được, đã xấu hổ như vậy rồi mà còn ngồi lì ở đây thì ngại chết mất.

Nhìn chăm chăm sau gáy cô, Thiệu Minh Vỹ không chần chừ gật đầu: “Được, bây giờ đi luôn”.

Anh bắt đầu thu dọn sách vở, Ân Ân vẫn cúi gầm mặt, xếp đồ đạc vào ba lô. Cô cúi thấp đến nỗi che mất hơn nửa khuôn mặt. Thấy mặt cô vẫn đỏ, Thiệu Minh Vỹ không nhịn được liền bật cười.

Nghe thấy tiếng cười của anh, Kiều Ân giận dỗi đá một cái vào gầm bàn, tất cả đều do anh hại cô, thế mà còn dám cười hơ hớ nữa.

Thu dọn sách vở xong xuôi, Thiệu Minh Vỹ đứng dậy kéo ghế dịch ra. Kiều Ân vẫn không ngẩng mặt lên, lồm lổ bước nhanh ra phía cửa. Anh khẽ cười bước theo sau.

Cửa hàng KFC

Nhìn Kiều Ân ngồi ăn vui vẻ ở đối diện, Thiệu Minh Vỹ bỗng nhớ lại chuyện ban nãy, không nhịn được lại bật cười.

“Không được cười!”, Kiều Ân vừa nhồm nhoàm nhai khoai tây chiên vừa trợn mắt nhìn anh đe dọa.

“Bạn Kiều Tiểu Ân, không phải bạn muốn giảm cân hả? Sao lại ăn như vậy chứ?”, Thiệu Minh Vỹ quyết định chuyển đề tài.

“Hôm nay bực mình nên phải ăn cho hết bực, lát nữa về tập thêm nữa tiếng nữa là được”, Kiều Ân vẫn không thèm để ý đến anh, ai bảo anh làm cô tức như vậy chứ.

Thiệu Minh Vỹ cười thầm trong bụng, cô bé ngốc này không thể giảm cân được mà. Nhưng anh cũng không thích cô giảm cân, nếu tự nhiên gầy đi thì ôm sẽ chẳng còn cảm giác gì nữa nên anh đành bí mật phá hoại kế hoạch của cô.

Thật không ngờ hôm nay cô phản ứng mạnh như vậy, khiến anh giật hết cả mình. Nhưng có lẽ hồi nãy anh nói đúng, nếu không đúng toàn bộ thì ít ra cũng phải đúng đến tám, chín phần, cô bé ngốc nghếch, ngây thơ này nghĩ gì cũng đều hiện hết lên mặt.

“Sao lúc nãy em lại đột ngột đứng dậy thế? Có phải bị anh đoán trúng rồi không?”, thực ra anh cũng rất hiếu kỳ không biết tại sao cô có thể nghĩ như vậy?

Ặc, mãi mới có thể bình thường như cân đường hộp sữa thế này vậy mà tự nhiên lại nhắc đến chủ đề đó. Cô không nói gì, cúi đầu, tập trung gặm đùi gà.

“Nói cho anh biết, có phải ai đã nói gì không?”, anh biết rõ, một người ngây thơ đơn giản như cô sẽ không thể nghĩ được những chuyện như vậy, trừ phi có người đã nói gì đó kích động.

“Không có gì, em không muốn nhắc lại”, Kiều Ân xấu hổ không dám nhìn, chỉ biết cầm cúi tiếp tục ăn suất của mình.

“Không được, nhất định có người đã đầu độc, làm hư em rồi. Nói đi, là ai?”, Thiệu Minh Vỹ cười thầm, nếu cô tinh ý sớm một chút thì anh cũng đỡ phải vất vả như vậy.

“Không có, anh đừng có đoán linh tinh, em chỉ nhất thời tò mò thôi”, Kiều Ân lo lắng vội lắc đầu. Cô không thể bán đứng A Nhã được.

“Tò mò? Với cơ thể anh?”, Thiệu Minh Vỹ nhún mày.

“Ừ, ai bảo đáng anh đẹp”, Kiều Ân thành thật gật đầu, giọng có chút buồn bã, thảo nào vì thế mà ngay đến A Nhã cũng thích anh ấy.

“Kiều Ân, em và Minh An Nhã đã nói những gì?”, có vẻ Thiệu Minh Vỹ đã hiểu rõ mọi chuyện. Trong mấy cô bạn bên cạnh Kiều Ân, chỉ có Minh An Nhã là to gan lớn mật nhất, lại hơi khác người một chút.

“Hả?”, bị anh bắt thóp, Kiều Ân chỉ biết trợn tròn mắt nhìn. Sao anh lại biết là A Nhã, cô chưa nói ra mà.

“Nhất định là cô ta, ngoài ra không ai dám đầu độc, làm hư Ân Ân!”, Thiệu Minh Vỹ cố ý ra vẻ tức giận, dí sát mặt rồi trợn mắt nhìn cô.

“Không phải, bọn em chẳng nói gì, chỉ là...”, Kiều Ân vội biện hộ thay A Nhã.

“Chỉ là cái gì...”, được, cuối cùng cũng thừa nhận.

“À... bọn em chỉ khen anh có thân hình đẹp, tất cả các nữ sinh đều thích anh thôi”, Kiều Ân cố không nhắc đến chuyện người trong mộng.

“Bối vậy, lúc nãy em mới tưởng tượng...”, nghe ngữ khí là biết ngay cô vẫn đang giấu điều gì đó.

“Không phải, không phải, em không mơ tưởng gì anh hết!”, Kiều Ân lo lắng dựa vào lưng ghế.

Cuối cùng, Thiệu Minh Vỹ cũng đã hiểu tất cả. Hóa ra cô thầm tưởng tượng về cơ thể anh, thật không thể ngờ, anh đã cố gắng lâu như vậy mà không bằng một câu nói của Minh An Nhã. Cuối cùng ỉn con bé bồng cũng tò mò về anh rồi!

Thiệu Minh Vỹ cúi đầu cười thầm. Cuối cùng, cô bé này cũng vỡ ra được vài điều rồi!

Nhìn thái độ im lặng không nói gì của Minh Vỹ, Kiều Ân không hiểu tại sao anh lại cười vui vẻ thế? Chẳng lẽ con gái bàn luận về con trai là việc đáng cười sao?

“Anh, anh không sao đấy chứ!”

“Ân Ân, em cũng có suy nghĩ này với nam sinh khác hả?”

“Đương nhiên là không rồi!”, Kiều Ân giật mình nói lớn. Sao lại có thể như vậy chứ!

“Với bạn trai thì sao?”

“Không!”, cô chẳng muốn nghĩ tới mấy thứ linh tinh đó nữa. Tất cả là tại A Nhã, lúc về phải tìm cô ấy tính sổ mới được.

“Được rồi, hôm nay anh tha cho em. Sau này ngoài anh ra thì không được nghĩ tới ai khác, rõ chưa?”

“Tất cả là tại A Nhã, nói cái gì mà đối tượng trong mộng nên mới hại em ra nông nổi này, em cũng chẳng muốn nghĩ tới mấy thứ kỳ cục này nữa đâu”, Kiều Ân hoàn toàn không nhận ra mình đã trở thành đối tượng được tha thứ. Nhưng dù sao cô cũng thấy mình đã làm một việc đáng trách nên ngoan ngoãn nghe lời, không dám cãi lại câu nào.

Thiệu Minh Vỹ thích thú ngắm nhìn khuôn mặt tròn vo tức giận của cô, đúng là càng nhìn càng thấy đáng yêu. Đến lúc nào cô bé ngây thơ này mới có thể hiểu được lòng anh đây?

Buổi tối ở ký túc xá nữ

“Minh An Nhã, cậu ra đây cho mình!”, Kiều Ân đập cửa, trợn mắt tức giận nhìn mọi người trong phòng.

“Kiều đại tiểu thư hôm nay ăn phải thuốc nổ rồi, không phải cậu đã đi ăn KFC đấy chứ?”, Nhược Lăng ngồi trên giường cười cười, hỏi nhỏ.

“Có gì thì mau nói đi, còn muốn đánh rắm thì ra ngoài mau!”, A Nhã không thèm ngẩng đầu lên, mắt vẫn dán chặt vào màn mình máy tính. Nếu Kiều Ân làm cô bắn trượt tên địch phát này thì cô sẽ xem Kiều Ân là kẻ thù mà choảng cho một trận.

“Tất cả là tại cậu. Cậu hại mình ra nông nổi này!”, Kiều Ân tức giận, đặt phịch mông xuống giường Đình Đình.

“Lại gì nữa vậy, đại tiểu thư?”, Nhược Lăng bước đến, ngồi cạnh cô hỏi thăm.

“Tất cả là tại cậu ấy, tại cậu ấy nói cái gì mà anh mình là người trong mộng của cậu ấy nên mới hại mình hôm nay nghĩ linh tinh, cuối cùng còn bị anh ấy phát hiện ra nữa”, Kiều Ân càng nghĩ càng tức, may mà anh không trách cô.

“Ha ha ha ha...”, nghe cô kể mà An Nhã và Nhược Lăng không nhịn được, cười lớn.

“Ân Ân, không phải chứ... Thật là đáng yêu... cậu mơ mộng về anh trai mình thật sao?”, A Nhã không chơi nữa, bước đến ôm chặt Ân Ân, ba cô gái vật lộn nhau trên giường.

Bị hai bạn giữ chặt trên giường, Kiều Ân cáu tiết trợn mắt nhìn. Hai người còn dám cười ầm lên nữa, chẳng lẽ không phải do A Nhã hại cô sao?

“Mình chỉ liếc trộm thân hình anh ấy vài lần, cuối cùng lại bị phát hiện ra.” Cô vô tội thật mà, người mơ mộng về anh ấy là A Nhã chứ không phải cô.

“Sau đó thì sao?”, Nhược Lăng ôm chặt lấy Ân Ân cười ngặt nghẽo.

Kiều Ân liền kể cho hai bạn nghe chuyện xấu hổ của mình trong thư viện, cả chuyện sau đó anh bắt cô xin lỗi, giải thích, yêu cầu cô không được nghĩ đến tên con trai nào khác ngoài anh.

A Nhã vừa cười vừa nhìn chăm chăm vào Ân Ân.

“Thiệu Minh Vỹ không muốn cậu nghĩ đến ai khác ngoài anh ấy sao?” Tên này thật là!

“Đúng vậy, nhưng mình cũng không muốn nghĩ đến ai nữa.” Nghĩ đến chuyện hôm nay, Kiều Ân chỉ muốn độn thổ quách cho xong.

“Vậy cậu nên ngoan ngoãn nghe lời anh ấy đi, nếu không... anh ấy sẽ giết cả mình đấy”, A Nhã nhéo mặt cô rồi nhảy xuống giường, ngồi trước máy tính tiếp tục chơi điện tử.

“Vậy cậu thấy thân hình anh ấy như thế nào?”, Nhược Lăng vui vẻ hỏi.

“Cậu còn hỏi, mình đã nói là không muốn nghĩ nữa rồi mà, anh ấy là anh mình, sao có thể nghĩ linh tinh như vậy chứ?”, Ân Ân ngồi xuống, cúi đầu nhớ lại, thật ra thân hình anh ấy đúng là rất tuyệt, khó có cô gái nào không chết mê chết mệt anh ấy được.

“Dù đây là anh mình thì mình vẫn có quyền mơ mộng, ngày nào cũng gặp một người đẹp trai như vậy mà không nghĩ đến được sao?”, Nhược Lăng ngồi trên giường cười hỏi.

Hừ, không thèm quan tâm nữa. Không được nghĩ linh tinh, tất cả là tại A Nhã dở hơi cô không muốn bị anh giáo huấn lần nữa đâu.

Ái chà, hôm nay đã ăn nhiều vậy, phải tập thêm nửa tiếng nữa mới được. Nghĩ vậy, Kiều Ân vội nhảy xuống giường, mở máy tính bắt đầu chăm chỉ luyện tập.

Thấy Kiều Ân đang xoay người luyện tập, A Nhã thầm nghĩ, cậu còn muốn giảm cân sao? Có người không chê cậu rồi mà còn muốn tự làm khổ mình!

Sáng sớm ở ký túc xá

“Trời ơi!”, tiếng hét chói tai vang lên đã đánh thức mọi người dậy, Kiều Ân vui mừng nhảy múa trên cân. “Mình giảm cân rồi! Mình giảm cân rồi!”

“Năm mươi chín phẩy mấy cân?” Không thèm để ý đến cô, A Nhã xuống giường rót một ly nước rồi uống cạn.

“Năm mươi chín cân rưỡi”, Kiều Ân sung sướng kéo A Nhã lại kiểm tra giúp mình, “Cậu xem, đúng là năm mươi chín cân rưỡi nhé”.

A Nhã bước lên cân cân thử, thấy cân nặng của mình không thay đổi liền bước xuống, từ từ buông một câu: “Mình đảm bảo cái cân này không có vấn đề gì”.

Ha ha ha ha, cuối cùng cô cũng giảm được nửa cân, đúng là ông Trời không phụ người có tâm mà, Kiều Ân cười sung sướng.

“Cậu đã cố gắng một tuần rồi”, A Nhã nhắc nhở. Để đạt mục tiêu năm mươi cân của cô thì còn cần bao nhiêu thời gian nữa nhỉ?

“Đừng lo, chỉ cần mình kiên trì một chút sẽ giảm cân nhanh thôi.” Kiều Ân sung sướng, quả nhiên không uống công mỗ hơi mấy ngày vừa rồi.

Cô muốn khoe chuyện này với anh ngay lập tức để anh cũng vui cùng cô.

Sự thay đổi rất nhỏ này cũng khiến Kiều Ân sung sướng cả ngày trời.

Thực ra cô không xấu nhưng nếu có thể gầy đi một chút sẽ khiến cô cảm thấy tự tin hơn. Nhất định sẽ không phải lo lắng, bận tâm đến chuyện yêu đương nữa.

Cầu thang phòng học tầng hai

Thầy giáo đang thao thao giảng Chính trị trên bục giảng, mỗi lần học môn nhàm chán thế này, nhất định Kiều Ân sẽ ngủ gà ngủ gật trong lớp. Bởi vậy, cô sớm đã chuẩn bị kỹ càng, nhét tai nghe vào tai, mở MP4, nghe một bài hát tiếng Anh yêu thích, làm một chủ đề tiếng Anh mà bản thân hứng thú là cách Kiều Ân thường làm.

Các môn học đại cương của cô khá nặng, chuyên ngành của cô là Kế toán nhưng cô lại chẳng có chút cảm hứng nào với mấy môn chuyên ngành ngoài tiếng Anh. Cô rất thích thầy dạy tiếng Anh, một người vô cùng điềm đạm dù chỉ mới ngoài bốn mươi tuổi, lúc nào cũng đeo một cặp kính, giọng đọc của thầy nghe rất tuyệt vời. Bởi vậy, Kiều Ân rất chăm chỉ và tập trung nghe giảng mỗi lần có tiết tiếng Anh.

Di động trên bàn đột nhiên rung mạnh. Vì đang trên lớp nên cô đã chuyển di động sang chế độ im lặng. Máy báo có tin nhắn, cô liền mở ra xem thì ra là tin nhắn của anh, “Buổi tối đi ăn nhé, giữ cho anh một chỗ!”.

Kiều Ân chợt thấy tức tối, không phải anh dẫn bạn gái theo đây chứ? Gần đây có vẻ anh rất rảnh rỗi, suốt ngày rủ đi ăn rồi đến phòng tự học khiến cô không còn thời gian riêng tư nữa. Nhưng cô lại trả lời một câu ngắn gọn, “Vâng ạ!”.

Hôm nay, cả A Nhã và Nhược Lăng đều trốn học đi chơi, chỉ có cô và Cao Nghi Đình lên lớp. Thực ra, chỉ cần Đình Đình lên lớp là được rồi vì cô có đi cũng như không, hơn nữa Đình Đình ghi chép bài rất cẩn thận,

mỗi lần thi, bọn họ đều mượn vở Đình Đình photo làm tài liệu ôn và lần nào cũng đủ điểm qua hết môn. Đình Đình học các môn đều khá, duy chỉ có tiếng Anh là hơi kém. Vì thế cũng chỉ có môn đó là phải nhờ vả Kiều Ân.

“Đình Đình, chuyện của cậu và Lý Hải Lạc thế nào rồi?” Hình như có lần cô nghe Nhược Lăng kể, cậu ta hẹn hò với Đình Đình.

“Chẳng ra sao cả”, Đình Đình không thừa nhận nhưng nhìn hai má ửng hồng cũng có thể đoán được sự vui mừng trong lòng cô ấy.

“Còn giấu mình nữa, chẳng phải tối qua cậu ấy đã hẹn hò với cậu sao? Hai người đã làm gì vậy?”, lần nào cô cũng là người biết chuyện sau cùng.

“Không có gì, chỉ là đi xem phim thôi mà”, Đình Đình mỉm cười, cố thấp giọng nói.

“Thật là lãng mạn! Chúc mừng, chúc mừng!” Kiều Ân nắm chặt tay Đình Đình tỏ vẻ ngưỡng mộ, cô cũng rất muốn có một tình yêu như vậy!

“Chẳng phải anh cậu cũng thường xuyên đưa cậu đi xem phim đó ư?”, Đình Đình khẽ cười, cầm tay cô nói.

“Chẳng giống nhau chút nào, đi xem phim cùng bạn trai mới cảm nhận được sự lãng mạn. Nhưng mỗi lần đi xem phim với anh ấy, mình đều ngủ gật, lần nào anh ấy cũng phải gọi mình dậy.” Kiều Ân cũng rất buồn, vì chẳng hiểu tại sao lần nào đi xem phim cô cũng ngủ gật như vậy?

Đình Đình lắc đầu, thật đúng như A Nhã nói, Kiều Ân là một bảo bối, lúc nào cũng làm những chuyện có thể khiến người khác chết lặng. Đi xem phim cùng một anh chàng đẹp trai như Thiệu Minh Vỹ mà cô nàng cũng có thể ngủ được thì thật đúng là báỉ phục!

Bảo Kiều Ân quá ngây thơ hay quá ngốc đây? Mọi người đều nhận ra Thiệu Minh Vỹ vốn không muốn làm anh trai cô, anh rất thích cô, rất chiều chuộng cô nhưng chỉ có mình Kiều Ân ngốc nghếch nhận anh làm anh trai, còn ngày ngày ca thán chuyện yêu đương với anh nữa chứ?

Haizzz, thánh nhân đãi kẻ khù khờ, cứ đợi đến khi cô hiểu ra, hạnh phúc sẽ đến thôi.

2. Chương 02

Trên đường đến căng tin thứ hai của Đại học T

Ôm đồng sách to dùng mới mượn từ thư viện về, Kiều Ân vội vội vàng vàng chạy tới căng tin.

Mới nhìn có vẻ cô rất chăm học nhưng nhìn tên sách mới biết tại sao cô lại chịu khổ bê đồng sách đó đến vậy. Nào là Giảm mười cân dễ dàng, Giảm béo trong một phút với thầy Từ, Toàn thư về giảm béo, thậm chí còn cả Nghiên cứu chế độ ăn uống theo Đông y.

Tìm thấy mấy cuốn sách này lúc tra cứu trên máy tính, cô rất muốn hét lên sung sướng. Nhân viên thu mua sách ở thư viện bây giờ rất nhanh nhạy, mấy cuốn sách này đều được tìm mua về, sau khi xem xét số lượng độc giả mượn đọc mới thấy lượt mượn cũng không phải là ít. Quả nhiên có cầu ắt có cung.

Kiều Ân vừa đi vừa nhìn mấy câu tựa hấp dẫn trên bìa sách một cách thích thú, không ngừng tưởng tượng đến cảnh mình sẽ nhanh chóng có được thân hình thon thả, hấp dẫn như thế nào, rồi không kìm được mà bật cười sung sướng.

Ông Trời chắc cũng nhìn thấy cô đang cười đấy, nhưng cô lại không thể thấy được nụ cười gian xảo của ông Trời!

Những người đắc ý quá rất dễ gặp tai nạn ngoài ý muốn!

“Phịch!” Chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra, Kiều Ân đã thấy mình chói với, mấy cuốn sách trong tay tung lên vung vãi khắp sàn. Đến khi nào kịp có phản ứng, cô liền hét lên một tiếng chói tai “A!”. Tay quờ quạng lung tung với hy vọng mình sẽ tránh được kết cục bi thảm như những cuốn sách kia nhưng đáng tiếc là đã quá muộn, mà cũng có thể do trọng lượng của cô, cộng thêm lực hút Trái đất nên mọi việc diễn ra không như cô hy vọng, cô rơi bịch xuống đất một cách nặng nề.

“Đau!”, từ cảm thán thường được dùng mỗi khi bị ngã, không biết cô có thấy đau hay không nữa? Có vẻ hông cô khá nhiều thịt, có tác dụng giảm đau khá tốt.

Thịt nhiều mà vẫn đau thật đấy, không nhịn được cô muốn chửi cho tên kia một trận. Không biết đi đường mà mất mũi để ở đâu hay cố tình va vào cô.

“Bạn không sao chứ?”, một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

Kiều Ân không nuốt nổi cục tức trong người, ngẩng đầu lên giận dữ định mắng cho tên kia một trận: “Đi đứng...”, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt kia, cơn giận của cô lập tức biến mất như quả bóng xì hơi.

Một gương mặt hoàn hảo, lông mi vừa dài vừa đen, thật khiến người khác tức giận vì ghen tỵ, tại sao một đôi mắt đẹp như vậy lại đi cùng hàng mi cong thế kia.

“Bạn à, bạn không sao chứ? Có đứng dậy được không?” Bị cô nhìn chằm chằm từ nãy, cậu ta có vẻ hơi khó xử, không hiểu cô có bị thương không mà lại ngồi ngầy ra như vậy?

Mãi lúc lâu sau Kiều Ân mới từ từ chuyển ánh nhìn sang bàn tay thon dài đang đưa ra trước mặt mình. Thật thanh mảnh, cậu ta nhất định là rất gầy!

“Nào?” Cuối cùng, cậu ta đành chủ động nắm tay, đỡ Kiều Ân đứng dậy. Chà, hình như hơi nặng một chút, cậu phải cố gắng vận sức để đỡ cô đứng dậy.

Khó khăn lắm mới có thể đứng dậy được, dường như ý thức được mình đang được người khác đỡ dậy, Kiều Ân bỗng thấy xấu hổ đỏ mặt, rút tay lại. “Cảm ơn!”

Sau đó cậu ta dựng những chiếc xe đồ bên cạnh lên, neho mắt nhìn xung quanh như muốn tìm cái gì đó. Bỗng thấy đồng sách vung vãi dưới đất, cậu ta liền cúi xuống nhặt lên giúp cô.

Thấy vậy Kiều Ân vội vàng ngồi xuống nhặt đồng sách của mình. Ô, đằng sau vẫn còn một cuốn, cô vội vàng lúi lại nhưng mới bước được nửa bước thì một tiếng “Bộp...” vang lên. Hình như giẫm phải thứ gì đó, cô vội nhấc chân lên xem, trời ơi, là một cặp kính? Mắt kính vẫn còn, may quá, nó vẫn chưa hỏng hẳn nhưng lúc cầm lên kiểm tra thì... chết mất thôi, gọng kính đã trở nên cong vênh rồi.

Kiều Ân còn đang tỏ lòng thương tiếc cho cặp kính yếu mệnh thì một đôi giày lười đã xuất hiện trước mặt cô.

“Đó là kính của mình.” Cô biết điều này, chỉ là muốn thay cậu ta thể hiện sự thương xót với cặp kính một chút thôi.

“Xin lỗi, nó bị biến dạng rồi... là do mình giẫm phải.”

“... Không sao. Đây là sách của bạn”, nói xong, cậu ta đặt mấy cuốn sách lên tay Kiều Ân rồi cầm kính, quay người dắt xe đi trước.

“Này... bạn đừng đi!”, Kiều Ân vội ôm chồng sách chạy lại, dường như hông vẫn còn hơi đau.

“Bạn có việc gì vậy?”, có vẻ cậu ta đang vội đi đâu đó.

“Không phải chuyện của mình mà là chuyện của bạn. Kính của bạn hỏng rồi, là do mình nên mình sẽ đền lại cho bạn!” Có phải đầu óc cậu ta có vấn đề rồi không, rõ ràng thấy cô giẫm hỏng kính mà lại bỏ đi, không trách một lời.

“Không cần đâu.”

“Không được! Làm sai thì phải chịu trách nhiệm chứ. Đi, mình đi sửa lại kính cùng bạn! Cho mình số kính của bạn đi!”

“Không cần đâu mà.”

“Tại sao? Hay bạn cho mình biết tên đi, sửa xong mình sẽ trực tiếp mang đến cho bạn.”

“Mình quên rồi.”

“... Hả, tên của mình mà cũng quên sao?”, Kiều Ân ngớ người. Đúng là đầu óc anh chàng đẹp trai này có vấn đề mà!

“Mình nói số kính, mình quên rồi.” Mắt Kiều Ân thiếu chút nữa thì rơi ra ngoài.

“... Ha ha, được rồi. Vậy bây giờ chúng mình đi sửa kính, ở cửa hàng kính mắt cũng có máy kiểm tra thị lực.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết, chỉ mất mấy phút thôi, chúng ta đi nào!”

“Cửa hàng đó ở đâu? Mình không quen mấy việc này lắm.”

“... Ủ, bên kia, yên tâm đi với mình là được rồi.” Kiều Ân càng ngày càng thấy ngạc nhiên, không phải cậu ta học cùng trường với cô sao?

Không có cách nào từ chối, cuối cùng cậu ta đành đi cùng Kiều Ân.

Cửa hàng kính mắt trên con đường chợ búa khu tây

“Kiều Ân, sao dạo này không thấy A Nhã tới thay kính? Vẫn dùng được sao?”, vừa thấy Kiều Ân, bà chủ cửa hàng kính mắt đã đón đã chạy lại.

“Dạo này A Nhã hay đeo kính thường, lâu rồi cũng không dùng kính sát tròng ạ. Về nhà cháu sẽ nhắc cậu ấy tới đo lại mắt, không dùng nữa thì cũng nên bỏ đi”, Kiều Ân vui vẻ đáp lại bà chủ cửa hàng.

“Cô ơi, cô giúp cậu ấy kiểm tra lại kính nhé, cậu ấy muốn tìm một cặp kính phù hợp.”

Bà chủ bước tới cạnh Kiều Ân, kê sát tai cô nói nhỏ: “Đổi bạn trai rồi à?”. Nói xong, bà còn quay sang nhìn anh chàng đi cùng Kiều Ân, nở nụ cười bí hiểm.

Kiều Ân đỏ mặt nhưng thấy cậu ta đang mở to mắt nhìn mình thì vội vàng phủ nhận: “Cô đừng đoán mò, kính của cậu ấy bị cháu giẫm hỏng thôi”.

“Ồ...”, bà chủ cửa hiệu cố tình kéo dài giọng ra vẻ đã hiểu rõ sự tình.

Ôi, nhất định cô ấy đã hiểu lầm rồi!

Kiều Ân xấu hổ nhìn cậu ta cười cười.

Lúc đo kính, Kiều Ân không kìm được lại quay sang chăm chú nhìn cậu ta. Mắt rất to, da trắng, dáng vẻ hơi gầy. Sao con trai đều gầy thế chứ, nghĩ tới bản thân, Kiều Ân khẽ thở dài rồi hạ quyết tâm cô nhất định phải giảm cân!

Đo xong, bà chủ cửa hiệu liền bảo nhân viên đi mài kính, còn mình đứng tán chuyện với Kiều Ân.

“Kiều Ân, dạo này cháu có bạn lắm không?”

“Vẫn vậy thôi ạ!”

“Đọc sách gì thế? Hả! Cháu muốn giảm cân à?” Kiều Ân còn chưa kịp giấu đồng sách thì bà chủ đã nhanh tay lôi ra xem.

Kiều Ân đau khổ đứng nhìn, ôi, để cô ấy biết thế nào cả khu phố cũng biết hết chuyện cho xem!

“Sao vậy? Cháu bây giờ rất đẹp mà, mập mập nhìn mới khỏe mạnh chứ!” Sao bà chủ và mẹ Kiều Ân lại có cách suy nghĩ giống nhau sau khi nghe cô nói giảm cân thế chứ, họ đều cho rằng cô đang lãng phí đồ ăn thức uống.

Kiều Ân đang định trả lời bà chủ cửa hiệu thì chợt thấy ánh mắt của cậu bạn này giờ ngồi kia đang chuyển hướng từ ngoài cửa sang mình, trên mặt hiện lên vẻ thờ ơ. Nhưng, Kiều Ân thề rằng, cô đã thấy nụ cười trong mắt cậu ta. Cậu ta đang cười cô!

“Ồ, xét trên phương diện khác, béo là do nhu cầu sức khỏe, nhưng khỏe quá cũng có thể dẫn tới một vài di chứng về sau đấy ạ”, Kiều Ân chợt phát hiện bản thân mình cũng có thể trả lời một cách logic như vậy.

“Không cần giảm, người già đều thích con dâu béo một chút. Như thế sau này mới vừa mắt mẹ chồng tương lai.”

“Tại sao vậy ạ?”

“Vì mông to mới dễ sinh!”

...

Sau câu giải thích rõ ràng, chi tiết của bà chủ, không khí trong cửa hiệu bỗng yên lặng hẳn!

Ánh mắt mọi người đều sầm soi lên người Kiều Ân, thậm chí mấy nhân viên mài kính cũng quay sang nhìn cô.

Lúc đó, Kiều Ân đang nhoài trên tủ bày kính, người hơi đổ về phía trước, cặp mông căng tròn hơi cong lên. Ánh mắt của mọi người từ từ chuyển sang cặp mông căng tròn của Kiều Ân.

Thật ngại quá! Mặt cô đã đỏ rực lên rồi, cả người cũng nóng đến sắp cháy sém đến nơi. Cô khẽ đứng thẳng người, cố thử thay đổi tư thế đứng để tránh sự chú ý của mọi người vào cặp mông của mình.

Thật muốn khóc quá! Đúng là ngốc nghếch mà, sao cô có thể mở mồm ra hỏi câu đó chứ...

Dường như nhận ra bộ dạng ngại ngùng của Kiều Ân, bà chủ vội an ủi: “Không sao, gầy một chút thì vẫn có thể sinh được”.

Thật sự là cô đang rất muốn khóc, rất muốn nói điều gì đó nhưng bây giờ đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, chỉ có thể đứng đờ ra, mặc cho người nóng rực, đỏ ửng lên vì xấu hổ.

“Gần đây có chỗ nào bán nước không?”, cậu bạn mới quen này giờ ngồi yên lặng một góc bỗng lên tiếng.

“Đi thẳng rồi rẽ trái”, bà chủ khẽ giật mình rồi vội đáp.

“Bạn có muốn uống cái gì không?” Kiều Ân vẫn đang cúi đầu xấu hổ thì bỗng thấy mọi người đột nhiên im lặng. Cậu ta đang nói với cô sao? Kiều Ân khẽ ngước mắt lên nhìn, quả nhiên cậu ta đang nhìn cô.

Kiều Ân như người chết đuối vớ được cọc, vội chạy sang nói: “Có, mình cũng muốn uống chút gì đó!”. Chỉ cần tránh được chỗ này, bảo cô làm gì cũng được!

“Kiều Ân, cứ để tui ở đây, cô trông giúp cho!”, tiếng bà chủ cửa hiệu kính vọng ra từ phía sau nhưng Kiều Ân đã nhanh chóng phi ra ngoài cửa.

Cậu ta dừng xe trước cửa hiệu kính, đợi Kiều Ân lên xe rồi phóng đến cửa tiệm trước mặt.

“Uống gì?”, lúc cậu ta hỏi, Kiều Ân mới phát hiện mình đã chờ đợi cả một lúc lâu rồi.

“Coca, cảm ơn!”

“Ông chủ, cho một lon Coca, một lon trà xanh”, nói xong, cậu ta rút tiền ra trả.

“Để mình mời, để mình mời”, Kiều Ân vội giữ tay cậu ta lại, lấy ví tiền trong túi ra trả, “Mình đã làm hỏng kính của bạn nên để mình mời!”.

“Đừng khách sáo, bạn đã dẫn mình đi sửa kính rồi mà.”

Cậu ta một tay giữ tay cô lại, tay kia lấy tiền đưa cho người bán hàng.

Kiều Ân chỉ biết đứng đờ ra đó, trong lòng chợt thấy hạnh phúc, cậu ta thật tốt bụng.

“Chúng ta ngồi đây uống xong thì quay lại đó”, cậu ta vừa nói vừa đưa lon Coca cho Kiều Ân.

Bống Kiều Ân như nhận ra điều gì đó, có vẻ cậu ta không khát, không muốn uống nước mà chỉ là giải nguy cho cô nên mới kiểm cố như thế! Tim Kiều Ân đột nhiên rung rinh, ánh mắt bất giác quay sang nhìn chăm chăm cậu ta.

Thấy cô đang chăm chú nhìn mình, cậu ta có chút ngại ngùng, liền nhìn sang chỗ khác.

“Mình là Kiều Ân, năm ba khoa Kế Toán, còn bạn?”, Kiều Ân rất muốn làm quen với cậu ta.

“Nhan Trinh Tịch, năm ba khoa Thương mại Quốc tế, hệ dự bị”, cậu ta trả lời một cách đơn giản, ánh mắt vẫn hướng đi chỗ khác, không nhìn Kiều Ân.

Hóa ra cậu ta là sinh viên hệ dự bị, thảo nào không quen thuộc khu tây này.

Đại học T vốn được phân thành hai khu là khu dành cho sinh viên đã học cấp III ở trường thi lên, khu còn lại dành cho các sinh viên hệ tại chức và hệ dự bị. Các sinh viên thuộc diện thứ nhất như Kiều Ân đều ở ký túc xá thuộc khu tây, giảng đường cũng nằm ở khu vực quản lý chính. Còn sinh viên hệ tại chức và hệ dự bị đều ở khu đông, thậm chí nghe đâu sắp tới sẽ chuyển sang khu giảng đường mới xây ở khu đông trong năm nay.

Các sinh viên ở hai học viện ngoài căng tin, thư viện và một vài khu vực sinh hoạt giải trí như phòng chiếu phim là sử dụng chung thì những thứ còn lại đều phân biệt rõ ràng, thậm chí, khu đông còn có phố mua sắm riêng. Bởi vậy, bình thường sinh viên hai học viện rất ít qua lại, càng không có cơ hội giao lưu, tiếp xúc với nhau.

Cậu nhìn Kiều Ân, nghĩ rằng cô nàng này cũng giống đám sinh viên khác đều có vẻ khinh thường các sinh viên khu đông như cậu cả thôi, nên cậu im lặng không nói gì, hướng ánh mắt nhìn ra xa.

“Mình chưa từng sang khu đông bao giờ, hôm nào rảnh phải sang đó tham quan một chuyến mới được.” Kiều Ân nghĩ, trường không rộng lắm vậy mà cô lại chưa từng sang khu đông, nhất định cô phải qua đó để chắc chắn rằng nó cũng chẳng khác gì nếu cậu ta đến khu tây.

“Muốn đến khu đông?” Chẳng phải các sinh viên ở khu tây đều rất ghét khu đông sao?

Nhan Trinh Tịch thường nghe sinh viên khu tây luôn coi thường sinh viên khu đông là loại vô học, không có tài cán, chỉ biết chơi bời đàn đúm, thậm chí ánh mắt họ còn tỏ thái độ chán ghét căm thù mỗi khi thấy sinh viên khu đông. Dường như các sinh viên khu tây cho rằng mình ở đẳng cấp cao hơn sinh viên khu đông. Hơn nữa, cậu còn nghe đâu có vài người trong Hội sinh viên còn lấy cánh cửa lớn của khu đông làm biên giới ngăn cách, muốn kiểm tra cái gì chỉ cần đến khu đông là được. Nhưng cô gái trước mắt cậu lại hoàn toàn không có sự khinh ghét, thậm chí còn bảo có chút hiếu kỳ với khu đông!

“Sao? Không thích à? Trước đây mình vốn chẳng quen ai ở khu đông nên chưa đến đó bao giờ. Bây giờ quen bạn rồi thì chẳng phải đã có lý do để qua đó sao?” Việc này có quá kỳ lạ không?

“Bạn không sợ?”

“Sợ cái gì? Khu đông và khu tây không giống nhau sao?”

“Không biết, chỉ là nghe nói khu tây các bạn không thích khu đông thôi.”

“Thật sao? Để mình về hỏi mấy bạn cùng phòng, sao mình lại chẳng biết gì cả?”

Nhan Trinh Tịch bỗng không biết trả lời thế nào, ấn tượng về cô nữ sinh này với các nữ sinh của khu tây thật không giống nhau.

Hai người yên lặng ngồi uống nước, chẳng ai nói thêm điều gì.

“Bây giờ quay về có kịp không?”, uống xong, cậu ta quay sang nhìn Kiều Ân. Lúc này, mặt cô đã bớt đỏ, nhưng gương mặt đỏ hồng của cô khi này đáng yêu hơn như quả táo chín vậy.

“Ừ, không sao”, nghe hỏi vậy, Kiều Ân mới sực nhớ tới chuyện xấu hổ khi nãy, mặt lại nóng ran.

Lúc quay về cửa hiệu, kính của cậu ta đã làm xong, bà chủ cửa hiệu lại chào đón Kiều Ân một cách vui vẻ.

Kiều Ân vui vẻ giúp Nhan Trinh Tịch và bà chủ thỏa thuận giá, còn lợi dụng sự thân quen để bảo bà chủ giảm giá nữa.

“Cô à, cô xem, A Nhã nghe lời cháu giới thiệu, toàn đến chỗ cô mua kính, lần này cô cũng ưu tiên cho cậu ấy chút đi.”

“Lâu rồi không thấy con bé đến.”

“Không đâu, không đâu. Lát về cháu sẽ lấy kính của cậu ấy vứt đi. Dùng lâu có lẽ hỏng rồi, cũng nên đổi cái mới thôi.”

“Thật sao?”

“Thật mà, thật mà. Lời nói của Kiều Ân cháu lúc nào cũng bảo đảm, chắc chắn luôn!” Nhưng cô khê nhủ thầm, nếu A Nhã không dùng kính áp tròng thì cũng không liên quan đến cô.

“Ừ, được rồi, thấy Kiều Ân nhiệt tình như vậy nên cô giảm cho hai mươi phần trăm nhé. Còn không mau cảm ơn con bé đi!”

“Không cần, cháu sẽ trả tiền kính ạ”, Kiều Ân thành thật, không đánh mà khai ra.

“Cháu trả?” Bà chủ có chút ngạc nhiên. “Nếu Kiều Ân trả thì cô sẽ tính mức thấp nhất cho cháu, giảm ba mươi phần trăm là được rồi. Ba trăm năm mươi đồng, giảm ba mươi phần trăm là còn hai trăm bốn mươi lăm đồng, lấy cháu hai trăm bốn mươi đồng thôi”, nói xong, bà chủ đưa hóa đơn thanh toán cho Kiều Ân xem.

Kiều Ân vội gật đầu, tốt quá, thật cảm ơn bà chủ rồi cô lấy tiền trong ví ra trả.

Nhưng vì Nhan Trinh Tịch không để cô trả nên đã cầm sẵn tiền trên tay rồi. Kiều Ân nhất định không chịu, liền giật ví tiền rồi lườm cậu ta một cái, Kiều Ân đưa tiền của mình trả cho bà chủ cửa hàng kính.

Nhan Trinh Tịch không có cách nào, chỉ biết giương mắt nhìn Kiều Ân nhận tiền trả lại, đưa kính cho cậu rồi cất cả hai cái ví vào túi của cô. Cô thật sự không để cho cậu trả tiền?

Đeo kính vào, cuối cùng cũng nhìn rõ mọi thứ, Nhan Trinh Tịch bước ra khỏi cửa hiệu cùng Kiều Ân.

Kiều Ân ôm đồng sách đi trước, Nhan Trinh Tịch lẻo đẻo theo sau. Ví tiền của cậu đang nằm trong túi Kiều Ân, muốn bỏ đi cũng không được.

Ra đến phố mua sắm Kiều Ân mới dừng lại, quay người đợi Nhan Trinh Tịch.

Cô rút một cái ví từ trong túi mình ra, đưa cho cậu ta: “Trả bạn”.

“Hai trăm bốn mươi đồng, đây là tiền kính”, không quen để con gái trả tiền nên dù Kiều Ân không muốn, cậu vẫn nhất định phải trả lại cô.

“Ừ, đây là hóa đơn tiền kính.” Lần này, Kiều Ân không từ chối nữa mà cầm tiền luôn.

Thấy Nhan Trinh Tịch thoáng kinh ngạc, Kiều Ân khê cười nói: “Mình biết có đưa tiền thì nhất định bạn sẽ không nhận nên lần sau đáp lễ bằng cái khác là được rồi. Vừa nãy nếu để bạn tự trả tiền thì bà chủ sẽ không giảm đến ba mươi phần trăm đâu. Bởi vậy, mình bảo để mình đứng ra trả tiền là tốt nhất, như vậy mới có thể tiết kiệm được”.

Nhìn thái độ chân thành của Kiều Ân, Nhan Trinh Tịch không nén được liền bật cười. Kiều Ân, cô gái này thật thú vị!

Di động đột nhiên đổ chuông, Kiều Ân nhìn màn hình rồi kêu lên thảng thốt: “A, chết rồi!”. Cô quên mất cuộc hẹn đi ăn với anh trai, Kiều Ân vội vàng nghe máy. Đầu dây bên kia có vẻ đã rất bức. “Em chạy đi đâu thế hả?”

“Em đến ngay đây, năm phút thôi... Vâng, được rồi.” Tắt máy, Kiều Ân ngại ngùng quay sang giải thích với Nhan Trinh Tịch: “Lần sau có thời gian lại nói chuyện nhé, bye bye!”.

Đột nhiên Nhan Trinh Tịch tỏ vẻ khoa trương, gật gật đầu nói: “Tạm biệt!”.

Kiều Ân cuống cuống chạy tới chỗ hẹn, nhìn thân hình béo ú của cô đang lạch bà lạch bạch chả khác nào con gấu ngốc nghếch, trông rất buồn cười.

Nhìn theo dáng cô, Nhan Trinh Tịch bật cười một cách ngớ ngẩn, nhìn mãi hồi lâu đến khi bóng cô mất hút trong đám đông trên đường.

Căng tin thứ hai

“Em chạy đi đâu thế hả?” Nhìn bộ dạng đờ đờ sát khí của Thiệu Minh Vỹ lúc này chắc chắn anh đang rất giận.

Kiều Ân vội đặt chồng sách và túi lên ghế bên cạnh rồi ngồi xuống.

Có vẻ vừa rồi Kiêu Ân chạy quá nhanh khiến nhịp thở vẫn chưa kịp hồi phục nên khi đặt cả bàn tọa phịch xuống ghế đã làm cả bàn cũng rung lên.

Nhưng cô chẳng thèm quan tâm, đang mệt đứt hơi thế này, tiện tay với lấy lon Coca uống ừng ực.

“Uống từ từ thôi, cẩn thận không sặc!”, thấy cách uống nước gấp gáp của cô, Thiệu Minh Vỹ lo lắng nhắc.

Cuối cùng, sau khi đã lấy lại nhịp thở bình thường, Kiêu Ân mới quay sang cười cười nhìn Thiệu Minh Vỹ.

“Em quên mất không giữ chỗ rồi.”

“Biết trí nhớ em rất tồi nên anh mới đến trước giữ chỗ đấy.”

“Đến đại học N rồi sao?”

“Ừ, đi nghe tọa đàm.”

“Đi cùng Phương Tuệ?”

“Đúng vậy, lần sau sẽ dẫn em theo.”

“Thôi em xin, đến đó chán chết được.”

“Chán gì mà chán chứ?”

“Nhàm chán!”

“... Mà em vẫn muốn giảm cân sao? Nhìn em thế này chỉ có thể tăng cân thôi!”

“Tại sao?”

“Người bình thường mỗi khi thấy chán nản đều chẳng thiết ăn uống, còn em thì sao cứ lúc nào chán là mồm lại hoạt động hết công suất, như thế còn nói em không béo sao?”

“À, hiểu rồi, lần sau nếu cảm thấy chán em sẽ giấu hết đồ ăn vặt đi.”

“Em vừa chạy đi đâu đấy?” Đây là lần thứ ba, anh hỏi câu này tới ba lần rồi, có vẻ anh quyết không từ bỏ vấn đề này. Kiêu Ân không còn cách nào, chỉ đành tIU ngửu đối diện với nó mà thôi.

“Đưa một người bạn đi lắp kính.”

“Bạn?” Bạn cô có ai đeo kính sao? Hơn nữa bạn bè cô anh đều quen, có người đeo kính thì sao anh không biết chứ? Thị lực của các bạn cô đều rất tốt, thậm chí cả cô nàng mọt sách Cao Nghi Đình cũng chẳng cần đeo kính. Có lẽ anh nên tìm hiểu thêm về người bạn này của cô.

Đến nước này, Kiêu Ân đành bất đắc dĩ kể lại những chuyện vừa xảy ra, đương nhiên chỉ kể những chi tiết chính một cách đơn giản, còn đầu bỏ qua hết những chi tiết ngoài lề.

“Cậu ta là sinh viên khu đông?”

“Vâng, tên là Nhan Trinh Tịch. Anh, anh giúp em điều tra đi, xem cậu ấy học lớp nào. Cậu ấy học khoa Thương mại quốc tế, cùng khóa với em.” Kiêu Ân nhớ vả rất chân thành, không hề để ý tới ánh nhìn nguy hiểm trong mắt Thiệu Minh Vỹ vừa phát ra.

“Điều tra cậu ta làm gì?”

“Cậu ấy rất thú vị.”

Thiệu Minh Vỹ cầm lon Coca lên tu ừng ực. Ỉn con ngốc nghếch này lại tơ tưởng đến ai rồi? Quả nhiên lần này còn bắn cả mũi tên tình ái sang khu khác, khu đông cơ đấy!

“Mắt cậu ấy rất đẹp, lông mi dài, cong vút, nhìn như gấu bông vậy.” Kiều Ân hồn nhiên nói, vừa nghĩ vừa cười vui vẻ, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt Thiệu Minh Vỹ ngồi đối diện đã tối sầm lại đen như cục than đá.

“Em không sợ người ta chê em béo à?”, Thiệu Minh Vỹ cố tình đá đểu Kiều Ân.

...

Kiều Ân không cười nổi nữa. Đúng vậy, hôm nay cũng chỉ vì thân hình béo ú này mà cô bị người ta làm cho xấu hổ trước mặt cậu ta. Haizzz, Nhan Trinh Tịch lại gây như vậy, nhất định cậu ta không thể thích một người béo ú như cô được.

Kiều Ân chọc đôi đũa vào bát bỗng chẳng muốn ăn nữa.

“Sao thế? Chẳng phải đây là nộm ngó sen mà em vẫn thích ăn sao, sao không ăn vậy?” Chán nản đến vậy sao?

“Không ăn, em phải giảm cân!”

“Không được, ăn xong mới được đi.” Thiệu Minh Vỹ đột nhiên trở nên nghiêm khắc. Hôm nay cô rất kỳ lạ, tự nhiên lại không hứng thú với đồ ăn.

“Nhưng... em không muốn ăn gì nữa.”

“Được rồi, lúc ăn mà nghĩ linh tinh sẽ không ngon miệng đâu. Ăn chút đi, một nửa cũng được, không tới lại đói, lúc đó ăn đêm còn béo hơn.” Thiệu Minh Vỹ nhẫn nại khuyên Kiều Ân nhưng trong lòng lại thầm mắng tên Nhan Trinh Tịch kia đến n lần. Hắn dám làm ảnh hưởng tới việc ăn uống của Ân Ân!

Kiều Ân lại ngoan ngoãn ăn tiếp, đúng là đói sẽ rất khó chịu. Nhưng, vừa ăn cô vừa thầm quyết tâm trong bụng lúc về nhất định sẽ tập thêm nửa tiếng nữa, chứ giảm cân chậm như thế này, muốn xuống năm mươi cân thì biết đến bao giờ?

Thiệu Minh Vỹ với tay qua bàn, nhéo má cô một cái, nói: “Tốt rồi, cười lên xem nào, nhìn em rầu rĩ thế này, anh cũng chẳng muốn ăn nữa”.

Kiều Ân ngẩng mặt lên, thấy Thiệu Minh Vỹ có vẻ rất buồn, cô không chịu được, đành cố mỉm cười.

Khuôn mặt bị Thiệu Minh Vỹ nhéo từ nãy của Kiều Ân cuối cùng cũng như mây mù gặp nắng, lại tươi rói như hoa khiến Thiệu Minh Vỹ cũng thấy thích thú. Anh thích khuôn mặt tươi cười của Kiều Ân nên anh mong lúc nào cô cũng cười vui vẻ như vậy!

“Anh, hình như hôm nay Lý Hải Lạc hẹn Đình Đình đi xem phim đấy.” Có vẻ Kiều Ân đã lấy lại sự vui vẻ như thường ngày.

“Em muốn không? Chúng ta cũng đi.”

“Sao anh không rủ bạn gái đi cùng?”

“Bạn gái? Ở đâu vậy?”

“Anh có nhiều bạn gái thế cơ à? Nhiều đến nỗi không nhớ được hả? Đương nhiên là Phương Tuệ rồi.”

“Cô ấy không phải bạn gái anh.”

“Không phải sao, cô ấy xinh vậy mà. Anh không tán ngay, cẩn thận người khác cướp mất đấy.”

“Cướp thì kệ, anh cũng chẳng thiếu.”

“Tinh vi!”

“Anh nhớ là mình chỉ có một người.”

“Ai thế? Em có quen không?”

“Quen, còn rất quen nữa là khác.”

“Thật sao? Không thể nào, nếu thế thì sao em không biết chứ.”

“Cô ấy ngốc nghếch, lại lười, có lúc còn khờ đến mức khiến người ta tức hộc máu, nhẹ dạ cả tin dễ bị người khác lừa.”

Kiều Ân nghe chăm chú, nhưng người như vậy, sao cô lại chẳng có chút ấn tượng nào thế nhỉ?

“Rõ ràng rất đáng yêu nhưng lúc nào cũng cho rằng mình béo, thế mà lại không thể nhịn ăn được!”

Anh đang nói cô, chết mất thôi, anh lại trêu cô!

“Đừng đùa nữa, chúng ta đang nói về bạn gái anh, có phải nói về em gái anh đâu.”

“Thật mà, hiện giờ anh chẳng có ai nên tạm thời lấy em ra để thế chỗ.” Thiệu Minh Vỹ cúi đầu khẽ cười. Ngoài cô ra thì còn ai vào đây nữa, cả thế giới đều biết, chỉ mình cô là không hiểu.

“Lại lôi em ra làm bia đỡ đạn, muốn kiếm thì kiếm ai trông được được một chút chứ anh lấy em ra chẳng có ma nào tin đâu.”

“Đúng thật, đến em còn không tin cơ mà!”

“Ai bảo anh đẹp trai, ngọt ngào lại lãng mạn vậy chứ. Đương nhiên chỉ có tuyệt sắc giai nhân mới xứng với anh, mới vừa lòng mọi người.”

“Vậy người như nào mới hợp với kẹo bông của chúng ta?” Anh lúc nào cũng thích gọi cô là kẹo bông.

“Em á... Hơi ngại chút xíu, người đó à không cần đẹp trai lắm nhưng nhất định phải cẩn thận, biết chăm sóc người khác! Thực ra tiêu chuẩn của em không nhiều, chỉ cần vừa mắt là ok liền.” Bỗng khuôn mặt thon dài, đẹp mê hồn của Nhan Trinh Tịch hiện lên trong đầu Kiều Ân, cậu ta không chỉ đẹp mà còn rất phong cách.

“Tại sao lại không cần quá đẹp trai?”

“Thân hình của em thế này, muốn giảm cân để thành đại mỹ nhân thì đúng là điều không tưởng, chỉ cần giảm một chút như mọi người đã tốt lắm rồi.” Nếu vóc dáng cô bình thường thì sẽ hợp với cậu ta, như thế cô không cảm thấy tự ti nữa.

“Nếu người ta không để ý đến việc em béo hay gầy thì sao?” Sự tự ti của cô chính là nguyên nhân của mọi rắc rối.

“Nhưng em để ý. Khi đi cùng một người quá đẹp trai, những nữ sinh khác sẽ nhìn em bằng ánh mắt hình viên đạn còn cả sự coi thường nữa. Dù họ không nói ra, nhưng em biết đằng sau ánh nhìn đó là thái độ mỉa mai, chê cười, đúng là chẳng hợp tẹo nào!” Cô đã có kinh nghiệm trong việc này nên rất hiểu.

“Hà tất em phải để ý tới ánh mắt người khác làm gì, chỉ cần bản thân mình thích là được rồi.” Cô tuy hơi béo nhưng trái tim lại rất nhạy cảm, mỏng manh và dễ bị tổn thương.

“Dù không cần quá quan tâm đến chuyện đẹp xấu nhưng bị những ánh mắt sắc như dao của đám nữ sinh khác nhìn vào như vậy quả thật rất mệt mỏi!” Cô thích một tình yêu đơn giản, không có quá nhiều áp lực, nếu phức tạp quá rất dễ khiến cô sợ hãi.

“Em...”

“Được rồi, không nói nữa, nói thêm câu nào là chú lao công sẽ lấy chổi quét chúng ta ra khỏi đây mất.”

Thiệu Minh Vỹ quay đầu lại nhìn thì thấy chú lao công đang đi về phía họ.

Hóa ra, không biết từ lúc nào mà căng tin đã không còn bóng người, chỉ có hai người họ đang ngồi tán gẫu ở đây.

“Chú ấy đã đi qua đi lại đây ba lần rồi.” Kiều Ân le lưỡi, sợ chú lao công sẽ đóng cửa nhốt họ ở lại.

Hai người thu dọn đồ đạc rồi lập tức rời khỏi căng tin.

Phòng 502, ký túc xá nữ khu tây

“Ân Ân, cậu bảo tập đến mười giờ mà sao bây giờ vẫn tập?” Nhược Lăng nhìn đồng hồ trên bàn, đã gần mười rưỡi rồi. Hôm nay Ân Ân bị trúng gió hả, sao tự nhiên lại chăm dot xuất vậy?

“Cậu có động lực gì à?”, A Nhã cũng hỏi về ngạc nhiên. Lúc này đi vào, tâm trạng Ân Ân có vẻ tức tối không vui, lại còn tập liên tục một tiếng liên không nghỉ. Bình thường, tập một lúc là Kiều Ân đã muốn nghỉ nhưng hôm nay hơi bất thường.

“Ân Ân, sao quần bò của cậu lại bị thủng một lỗ thế này?” Đình Đình đang cho quần áo vào máy giặt chợt nhìn thấy quần bò Kiều Ân vừa thay ra treo trên móc.

Cuối cùng Kiều Ân cũng dừng lại, đi vào phòng tắm xem. Trời ạ, đúng là bị thủng một lỗ thật. Nhất định là do lúc bị ngã đây mà. Có lẽ nào cô đã mặc chiếc quần này tung tăng ở chỗ đông người suốt cả buổi tối sao?

“A... Xấu hổ chết mất!” Kiều Ân cầm chiếc quần, ném lên giường mình rồi chán nản vùi mặt xuống gối.

Ba cô bạn cùng phòng đến bên giường cô, ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra?

“Yên tâm, nhất định anh trai cậu không phát hiện ra đâu”, Nhược Lăng vỗ lưng cô an ủi. Bọn họ đều biết tối nay cô đi ăn tối cùng Thiệu Minh Vỹ.

“Anh ấy mà thấy chắc chắn sẽ nhắc, anh ấy cũng chẳng để ý đến việc cậu xấu hổ hay không đâu”, A Nhã an ủi.

“Không phải anh ấy”, Kiều Ân đau khổ ngẩng mặt lên nói.

“Sao cậu đau khổ vậy? Ngoài anh ấy ra thì còn ai nữa?”, Đình Đình không hiểu hỏi.

“Ôi dào!”, Nhược Lăng không nhịn nổi nữa, trèo lên giường. Cô không còn đủ sức để chịu đựng người ở giường bên cạnh nữa, mệt mỏi nằm xuống, mặc kệ hai cô nàng kia đứng đó.

“Được rồi, Kiều Ân, xuống đây”, A Nhã cũng leo lên giường, ngẩng đầu nhìn Kiều Ân nói.

“Ừ!”, Kiều Ân ngoan ngoãn trèo xuống. Ba cô nàng kia ngồi trên giường Đình Đình còn cô kéo ghế máy tính ra ngồi.

“Nói, hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”, A Nhã truy vấn.

Kiều Ân kể lại cho đám bạn cùng phòng nghe chuyện mình và Nhan Trinh Tịch chiều nay.

“Xấu hổ chết mất, lúc đó mình còn chống hông lên nữa chứ, không nhìn cũng thấy! Ôi... Mất mặt quá đi, có lỗ nào cho tở chui xuống không?” Nói rồi, Kiều Ân sầm sập gục mặt xuống bàn.

Ba cô nàng kia nhìn nhau cười. Cô bạn trước mặt họ lúc nào cũng có thể tạo ra những việc kỳ quái.

“Anh chàng đó đẹp trai không?”, Nhược Lăng đơn đả chạy lại, hỏi câu mà mọi người đều quan tâm.

“Ừ, mất cậu ấy rất đẹp!”, Kiều Ân gật đầu. Bởi vậy cô mới cảm thấy xấu hổ.

“In con này lại thích người ta rồi hử?”, A Nhã khẽ cười.

“Không có, cậu ấy gầy thế sao có thể thích người béo ú như mình chứ.” Kiều Ân đau khổ nhớ lại lời nói của anh khi này.

“Cậu ấy có đẹp trai bằng anh cậu không?”, A Nhã càng lúc càng thấy hứng thú.

“Không giống nhau, mỗi người một vẻ mười phân vẹn chín. Nhưng nếu phải so sánh thì anh mình đẹp trai hơn một chút”, Kiều Ân nói chân thành.

“Hèn chi hôm nay cậu đau khổ như vậy, có phải muốn giảm cân nhanh hơn không?”, Đình Đình đột nhiên cười như đã hiểu rõ mọi chuyện.

“Chẳng phải cậu nói sẽ không quen thêm anh chàng đẹp trai nào nữa sao?” A Nhã nhớ có lần Kiều Ân đã chỉ tay lên trời mà thề rằng sẽ không mê trai đẹp nữa! Nếu không, Thiệu Minh Vỹ đã sớm nhảy bổ vào rồi.

“Ừ, đúng vậy, trai đẹp chỉ hợp với gái xinh thôi, còn mình chỉ hợp với những người bình thường”, Kiều Ân thở dài rồi khẽ mỉm cười. Chỉ có người như Phương Tuệ mới hợp với anh thôi, như thế mọi người mới vừa lòng bằng mắt.

“Vậy cậu chăm chỉ luyện tập nhé! Không chừng, đến lúc cậu đã giảm cân, trai đẹp lại bu đến ấy chứ”, Nhược Lăng chạy đến vỗ vai cô nói.

Kiều Ân cầm quần áo vào phòng tắm.

Khoảnh khắc nước chảy lên đầu, tràn khắp mặt, Kiều Ân mới thấy vui vẻ trở lại.

Nhớ tới những lời anh nói, Kiều Ân chợt thấy lòng nhói đau.

Anh sẽ chẳng bao giờ hiểu được cảm giác người béo như cô mà được sánh vai cùng trai đẹp như anh sẽ giống như một giấc mơ thần kỳ mà cô hằng tưởng tượng thế nào đâu?

Có cô gái nào lại không thích trai đẹp cơ chứ? Dù một người béo mập như cô nhưng khi được Thiệu Minh Vỹ ôm lấy mà tuyên bố “Sau này, em chính là em gái của Thiệu Minh Vỹ, bất cứ ai cũng không được xem thường em” cũng cảm thấy hạnh phúc, sung sướng muốn bay lên rồi.

Vậy mà anh chàng siêu đẹp trai này lại muốn nhận cô làm em gái! Đây quả là may mắn tu mười kiếp cô mới có được. Ngay từ khi học cấp ba cô đã mập mập nên tướng mạo những anh chàng bên cạnh cô cũng chỉ thường thường bậc trung, tính cách nửa vời. Vì thế cô luôn cảm thấy bản thân mình chỉ hợp với những anh chàng kiểu này.

Không chỉ có vậy, Thiệu Minh Vỹ còn không ngần ngại dẫn cô đi chơi, giới thiệu cô với bạn học của anh, còn nắm tay cô cùng đến phòng tự học. Đêm đêm cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ một cách hạnh phúc và đầy mãn nguyện. Cô rất vui, cực vui, vô cùng vui, thậm chí còn thầm mong Thiệu Minh Vỹ có thể thích mình một tẹo, tẹo thôi cũng được.

Nhưng có vẻ mong ước này của cô dần dần bị tan vỡ.

Những cô gái xinh đẹp bên cạnh anh lúc nào cũng nhìn cô bằng ánh mắt khắt khe, soi mói. Dù sao cô cũng là con gái nên cũng cảm nhận được điều đó. Có một hôm, cô vô tình nghe được họ bàn tán về mình, và cuối cùng cô đã hiểu, tất cả là bởi cô quá ngây thơ!

“Cậu nói xem, con bé ấy béo ú như con lợn thế, sao có thể mặt dày đi cùng Thiệu Minh Vỹ chứ?”

“Vả lại, các cậu có để ý không, mỗi lần nó nhìn Thiệu Minh Vỹ thì ánh mắt đều toát lên vẻ say đắm khó cưỡng. Thật là, có lẽ nó chưa bao giờ soi gương xem bản thân mình có gì tốt đẹp hay không đấy mà.”

“Đúng vậy, chẳng qua vì Minh Vỹ quá thương người, lúc nào cũng thấy con bé đó thui thủi lặng lẽ ngồi một góc nên thấy tội nghiệp mà nhận làm em gái thôi, vậy mà nó lúc nào cũng cho rằng nó là chim sẻ hóa phượng hoàng.”

“Hừ, cứ chờ xem, lúc nào gặp phải dạy dỗ lại, xem nó còn cười được đến lúc nào.”

“Ha ha, được đấy, cứ nhìn thấy điệu cười giả ngây giả ngô của nó là tức không chịu được.”

Đám nữ sinh đó đã sớm bỏ đi, chỉ còn cô ngồi một mình chờ đợi trong phòng.

Hóa ra, ánh mắt oán hận của họ dành cho cô đều có nguyên nhân. Chỉ vì cô quá ngốc, quá khờ khạo nên mới nghĩ rằng mình có thể độc chiếm vị trí bên cạnh Thiệu Minh Vỹ. Mọi thứ đúng là không đơn giản như cô nghĩ, em gái, hóa ra anh ấy thấy mình đáng thương nên mới nhận làm em gái. Đúng vậy, em gái của Thiệu Minh Vỹ đã là một vinh dự rất lớn. Cô còn dám mơ tưởng hão huyền gì nữa chứ?

Cô chỉ có thể là em gái của Thiệu Minh Vỹ!

Sau này, mỗi lần gặp đám nữ sinh đó, cô đều ngọt ngào khen họ xinh, khen họ giỏi giang, họ là người mà cô rất ngưỡng mộ, lại ca ngợi anh trai có con mắt tinh tường, quen toàn giai nhân sắc nước hương trời.

Chiều hôm đó, cô cố nở nụ cười gượng gạo, cố giữ mình bình tĩnh tươi tỉnh, nhưng trái tim cô lại rơi lệ đến cạn khô!

Cuối cùng, bằng sự thân thiện của mình, đám nữ sinh kia cũng không hăm hè với Kiều Ân nữa. Họ chấp nhận cô vì cô là một người em gái rất biết điều.

Từ đó đến nay, tư cách của cô được mọi người đồng ý. Em gái thân thiết nhất của Thiệu Minh Vỹ chính là Kiều Ân, không thể thay đổi cũng không thể khác được!

Cô thấy rằng, được làm em gái anh, được anh yêu quý cũng đã là niềm hạnh phúc! Ít nhất cô cũng có thể vui vẻ đón nhận hạnh phúc này.

Thiệu Minh Vỹ và Kiều Ân mãi mãi là anh em thân thiết!

3. Chương 03

Phòng 502, ký túc xá nữ khu tây

Quả nhiên, Kiều Ân đang cố giảm cân!

Mỗi động tác vốn chỉ có bốn lần nhưng Kiều Ân lại tập gấp đôi, tận tám lần, hơn nữa, còn cố gắng tập đúng theo mẫu. Sau động tác ngồi xổm xuống đất sẽ lại đứng thẳng lên, chân nhất định phải giữ thẳng. Động tác quay người nhất định phải mở rộng hết sải tay, cố gắng quay người ra sau. Còn động tác Kiều Ân cảm thấy khó nhất, giống như khiêu vũ là vừa ngồi xổm vừa nghiêng người và hai tay sang một bên, sau đó lúc đứng dậy thì hai tay lại quay sang phía bên kia.

Mỗi lần tập xong động tác nào đó, Kiều Ân đều cảm thấy mệt thở không ra hơi, mặt mày choáng váng. Nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng, kiên trì tập luyện, tự nhủ trong lòng nhất định không được từ bỏ, phải cố lên!

Thấy cô tập luyện chăm chỉ như vậy, bọn A Nhã đều rất bất ngờ, quả nhiên lần này Kiều Ân quyết tâm giảm cân thật. Vì vậy mọi người đều giúp đỡ cô.

Nhược Lăng rất thích tìm hiểu về cách trang điểm, làm đẹp nên mỗi lần Kiều Ân tập xong, cô không chỉ giúp Kiều Ân xoa bóp chân tay để vai và đùi Kiều Ân không bị căng cứng, còn giúp cô tránh nguy cơ xuất hiện cơ bắp trong khi luyện tập. Thậm chí cô còn dạy Kiều Ân bài tập nằm trên giường, đưa cao hai chân qua đầu, mũi chân chạm vào tường. Động tác này có thể giúp cô đẩy nhanh việc lưu thông khí huyết ở chân và đùi.

Còn A Nhã dù lúc nào cũng trách mắng Kiều Ân nhưng trong lòng rất quan tâm đến cô. Sau bữa ăn tối, cô kiên quyết bắt Kiều Ân bỏ hết các đồ ăn vặt, đặc biệt là sau khi tập luyện không được ngồi nghỉ ngay lập tức. Vì Kiều Ân mà đã ngồi xuống thì toàn bộ cơ thể sẽ được thả lỏng thư giãn, như thế ngón bụng dưới sẽ dần xuống. Mỗi lần thấy Kiều Ân ngồi thư giãn là cô lập tức trợn mắt lên nhìn, thấy vậy bụng dưới Kiều Ân như cái công tắc điện tự động hóp lại, ngồi thẳng người dậy.

Đình Đình không trực tiếp giúp đỡ Kiều Ân, nhưng mỗi lần về phòng cô đều cổ vũ “Cố lên!” để tăng thêm tinh thần quyết tâm cho Kiều Ân.

Chặng đường giảm cân đầy gian nan của Kiều Ân ngày càng có hy vọng rồi!

Quầy tạp chí Đại học T

Sáng nay học tận bốn tiết Toán cao cấp nên ai cũng phờ phạc.

Kiều Ân ôm đồng sách cho bốn tiết học đi ngang qua quầy tạp chí. Đám A Nhã hào hứng lật lật giở giở tờ tạp chí mình thích, chỉ có Kiều Ân vẫn ôm khư khư chồng sách vô vị đứng một bên đợi. Cô không hứng thú với mấy tạp chí kiểu này. Thường thì sách báo cô thích đều có thể xem ở phòng đọc của thư viện, nên cô không bao giờ mua nó vì thế cũng chả xem làm gì.

Cô đứng một mình ngắm nhìn mây bay lơ lửng giữa trời thu thoáng đặng, màu xanh lam nhạt trên bầu trời cũng khiến con người ta cảm thấy thư thái, tâm hồn bay bổng hơn nhiều!

Đột nhiên có ai đó vỗ nhẹ lên vai phải Kiều Ân. Cô vụt quay lại nhìn, ồ, chẳng có ai? Kiều Ân bực mình quay ra sau kiểm tìm. A! Kiều Ân giật mình lùi lại một bước, đôi mắt đẹp mê hồn của Nhan Trinh Tịch bỗng kề sát gần cô.

Theo phản xạ Kiều Ân chột lùi về sau, miệng lầm bầm: “Giật cả mình!”.

“Nhìn cậu đang ngơ ngác nên mới hù một cái!”, có vẻ tâm trạng cậu ta hôm nay rất vui.

“Vô duyên!”

“Mua sách à?”

“Không phải mình, là bạn cùng phòng mua.” Nói xong, Kiều Ân quay đầu lại thì đã thấy đám A Nhã mỗi người cầm một cuốn tạp chí trên tay, đang nhìn cô và Nhan Trinh Tịch đầy mờ ám.

“Ân Ân, anh chàng đẹp trai vậy mà cậu định chiếm làm của riêng hả?” A Nhã sớm đã nhận ra anh chàng đó nhất định là Nhan Trinh Tịch mà Kiều Ân từng nhắc tới, nhưng cô cũng không bỏ qua cơ hội trêu chọc họ.

“Đây là Nhan Trinh Tịch, còn kia là các bạn cùng phòng mình, Minh An Nhã, Toàn Nhược Lăng, Cao Nghi Đình”, Kiều Ân mỉm cười, khẽ giật vạt áo A Nhã.

“Ồ, hóa ra cậu chính là Nhan Trinh Tịch...”, A Nhã cười trộm, thảo nào biểu hiện của Ân Ân kỳ lạ và không trùng mắt với cô nữa. Nếu bình thường, Kiều Ân đã sớm cau cái mặt tròn vo của mình lại. Xem ra Kiều Ân đang hy vọng giữ được hình ảnh đẹp trong mắt anh chàng này.

“Được rồi, mình đi trước đây.” Có vẻ Nhan Trinh Tịch không quen bị đông người vây quanh như vậy nên có chút xấu hổ.

“Được, 88[1].” Ân Ân bỗng thấy hơi thất vọng nhìn theo bóng cậu ta đi như bay trước mặt cô.

Nhan Trinh Tịch lên xe đi được một đoạn xa, đột nhiên dừng lại, quay người về phía Kiều Ân gọi lớn “Kiều Ân” rồi vẫy tay gọi cô đến.

Kiều Ân không hiểu cậu ấy định làm gì nhưng vẫn vội chạy lại. Đám A Nhã nhìn họ đầy ngạc nhiên, tên tiểu tử này định giở trò gì đây?

Nhan Trinh Tịch lôi ra một cuốn sổ, viết một dãy số lên đó rồi xé tờ giấy, gấp lại đưa cho Kiều Ân, nói: “Muốn đến khu đông thì gọi điện cho mình!”. Nói xong, cậu ta khẽ mỉm cười rồi nhanh chóng đạp xe lao vút đi.

Kiều Ân cầm tờ giấy trong tay, dờ dẫm nhìn bóng dáng cậu ta đã khuất xa trên đường. Cậu ấy cho mình số điện thoại? Cậu ấy chủ động đưa mình số điện thoại? Việc này khiến cô thần thờ nhưng trong lòng lại cảm thấy niềm hạnh phúc như trào dâng. Cậu ấy không ghét mình!

A Nhã và Nhược Lăng đứng sau Kiều Ân cười trộm. Ỉn con này không cứu được nữa rồi! Vừa hôm trước còn đau đớn vật vã vì xấu hổ trước mặt anh chàng họ Nhan kia vậy mà hôm nay anh ta lại chủ động trao cơ hội cho cô! Cô lại chẳng mừng đến khóc thét lên được!

“Minh An Nhã! Mọi người đang làm gì thế?” Tất cả cùng quay đầu lại nhìn, a, Thiệu Minh Vỹ! Cả ba người đều giật bắn cả mình, không ai bảo ai mà cùng quay sang nhìn Kiều Ân. Thiệu Minh Vỹ cũng đã thấy Kiều Ân từ phía xa, anh khẽ cười, đi qua ba người đến chỗ Kiều Ân.

“Cậu nói xem, hôm nay là ngày may mắn hay đen đủi của Ân Ân vậy, người kia vừa đi, người này đã đến!”, Nhược Lăng lo lắng nhìn Kiều Ân, hỏi đám bạn xung quanh.

“Là phúc không phải họa, mà nếu là họa thì có đuổi cũng chẳng được!” A Nhã khẽ cười, quay sang kéo hai bạn đi về phía ký túc xá, để Kiều Ân ở lại với Thiệu Minh Vỹ.

“Sao đứng đực mặt ra thế hả?”, Thiệu Minh Vỹ khẽ cốc lên đầu Kiều Ân nói.

“Anh?” Lúc này Kiều Ân mới lấy lại ý thức. Sao anh lại ở đây? Đám A Nhã đâu rồi, nhìn về phía xa Kiều Ân thấy bọn họ đã đi xa lắm rồi.

“Cái gì thế?”, thấy mảnh giấy trong tay Kiều Ân, Thiệu Minh Vỹ tò mò giật hỏi.

“A! Trả em!”, Kiều Ân muốn giật lại mảnh giấy nhưng cô đâu phải đối thủ của Thiệu Minh Vỹ.

“Ai thế?” Số điện thoại có thể khiến Kiều Ân căng thẳng như vậy thật không đơn giản chút nào.

“Trả em đi...”, Ân Ân vội chạy đến gần anh cướp lại mảnh giấy.

“Nói anh biết thì anh mới trả cho em.”

“Anh đưa em trước rồi em sẽ nói.” Anh rất hay lừa cô, lần nào cũng nói vậy nhưng chẳng trả lại bao giờ.

Thiệu Minh Vỹ nheo mắt, không ngờ in con còng lúc càng giảo hoạt hơn rồi. “Được, trả cho em!” Dù sao anh cũng chỉ muốn biết đây là ai thôi mà.

Kiều Ân vội cầm lại mảnh giấy, nắm chặt trong lòng bàn tay rồi mới ngược mắt nhìn anh, nói: “Là Nhan Trinh Tịch”.

“Cậu ta lại đến tìm em à?”

“Không, tình cờ gặp cậu ấy.”

“Em và cậu ta thân nhau hả? Cậu ta cho em số điện thoại làm gì?”

“Không phải, vì lần trước em nói muốn đến khu đông chơi nên cậu ấy bảo có thể đến tìm cậu ấy.” Ân Ân quay người, định đi thẳng về hướng ký túc xá.

“Khu đông? Nếu muốn anh sẽ dẫn em đi ngay bây giờ”, Thiệu Minh Vỹ vội nói.

“Bây giờ không được, em phải về làm báo cáo, mai là hạn cuối rồi.”

“Ân Ân!”, Thiệu Minh Vỹ giữ cô lại, nói tiếp: “Em muốn làm gì thì chỉ cần đến tìm anh là được!”.

“Đương nhiên, anh trai em là siêu nhân mà.” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thiệu Minh Vỹ, Kiều Ân liền mỉm cười.

“... Em thích cậu ta à?” Nếu đúng như thế anh còn lên kế hoạch trước, biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà.

“Không phải!”, cô lập tức phủ nhận.

“Nếu em thích, anh sẽ giúp em, nếu OK cũng không có vấn đề gì.” Nghe giọng có vẻ như muốn bảo vệ cô nhưng sự thật là anh muốn tiêu hủy tình cảm mới manh nha của Kiều Ân.

“Không cần đâu, anh không phải hao công tốn sức làm gì”, Ân Ân nắm tay, kéo anh đi về phía trước.

Nhìn bộ dạng béo mập của cô như thế này mà bàn đến chuyện yêu đương thì chắc chắn không thể lọt vào mắt xanh của Nhan Trinh Tịch được.

Thiệu Minh Vỹ trầm ngâm tính toán, xem ra phải điều tra thẳng cha Nhan Trinh Tịch này mới được. May mà anh biết sớm, nếu không chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra, đến lúc đó chắc anh hối không kịp mất!

Phòng 502, ký túc xá nữ khu tây

Kiều Ân ngồi trong phòng tắm ôm bụng quằn quại. Lúc này tập hăng say quá mãi đến khi tập xong mới nhớ hôm nay là ngày đèn đỏ. Thật đáng ghét, Kiều Ân sửa lại trang phục, mặt mũi nhăn nhó ôm bụng bước ra khỏi phòng tắm.

“Ân Ân, sao rồi?”, Nhược Lăng nhìn cô vẻ như bị ngộ độc thực phẩm.

“Không biết nữa, sao lần này đau dữ dội chứ?”, Kiều Ân ngồi dựa lưng vào thành giường Đình Đình nói.

“Cậu đến ngày à? Vậy sao còn tập?”, A Nhã từ giường trên thò đầu xuống nói. In con góc nghếch này, không biết đến ngày đó thì không được vận động mạnh sao?

“Mình không biết!”, Kiều Ân cố ngồi thẳng người, có vẻ bây giờ còn đau hơn.

Chợt di động đổ chuông, Kiều Ân đứng dậy với di động trên đầu giường, là điện thoại của anh.

“Ân Ân, xuống đi, anh đang ở dưới này!”

“Làm gì?”

“Gọi điện đường dài!”

Dù ký túc có lắp điện thoại, nhưng gọi điện đường dài IP dưới nhà rẻ hơn. Vả lại anh và cô là đồng hương, bởi vậy mỗi lần gọi điện về nhà, anh đều gọi cô đi cùng rồi trả tiền giúp cô.

“Vâng, em...”

“Mau lên, anh giữ được phòng tốt rồi.” Tuy điện thoại IP[1] không nhiều nhưng sinh viên lại đông vô số kể nên muốn gọi thì phải chiếm phòng trước.

Kiều Ân đành cầm di động, đi xuống dưới nhà.

Phòng gọi điện IP khu tây

“Sao thế? Không khỏe à?”, nhìn bộ mặt nhăn nhó của cô, Thiệu Minh Vỹ hỏi về quan tâm.

“Không sao!” Bây giờ có vẻ đỡ hơn rồi.

“Em muốn gọi trước không?” Anh sợ cô vội về phòng.

“Không cần đâu, anh gọi trước đi, em đợi một lát cũng được.” Kiều Ân ngồi trên sofa khẽ mỉm cười nhìn Thiệu Minh Vỹ.

Thực ra phòng gọi điện IP không lớn lắm, cũng chỉ có khoảng bảy, tám máy điện thoại và được ngăn cách với nhau bằng một vách ngăn bằng gỗ, phía trước có đặt mấy ghế băng dài. Ngoài ra, còn có ba buồng nhỏ, bên trong kê một chiếc sofa cũ, trên tường có treo tấm ván gỗ và đặt một chiếc điện thoại. Chỉ đơn giản như vậy nhưng ngoài tiền gọi điện thì phải trả thêm hai đồng tiền thuê buồng gọi. Vách gỗ ngăn giữa các buồng điện thoại không có cửa, chỉ có tấm rèm ngăn giữa có thể kéo xuống để che.

Mỗi lần gọi điện, Thiệu Minh Vỹ đều đợi để được gọi điện trong buồng điện thoại, vì anh không muốn cô phải chen chúc bên ngoài.

Thiệu Minh Vỹ gọi điện xong liền bảo Kiều Ân gọi về nhà, còn mình ra ngoài hút thuốc.

Kiều Ân nói chuyện với bố mẹ rất lâu, đột nhiên bụng lại bắt đầu đau nhói. Rất đau! Kiều Ân cố nhịn để không hét lên thành tiếng, tránh làm bố mẹ nghe thấy, vì thế cô vội tạm biệt bố mẹ rồi cúp máy.

Lúc quay vào, Thiệu Minh Vỹ thấy Kiều Ân đang ôm bụng nằm rạp ra sofa, mặt mày nhăn nhó đau đớn.
“Kiều Ân, sao thế?”

“Không sao, chỉ đau bụng chút thôi!”, Kiều Ân nhìn anh ngượng ngùng.

“Đau lắm hả? Em toát hết mồ hôi ra rồi!”, Thiệu Minh Vỹ lo lắng xoa đầu Kiều Ân. Cô không thể có chuyện gì được!

“Không sao, nghỉ một lát là đỡ thôi.” Kiều Ân cố gắng mỉm cười đứng dậy, nhưng cơn đau quá dữ dội khiến cô không thể nào chịu được.

“Rốt cuộc em sao rồi? Anh đưa em đến phòng y tế!”, Thiệu Minh Vỹ không yên tâm, chỉ muốn bế cô ra ngoài. Trong trường có phòng y tế để phòng buổi tối có người bị bệnh.

“Không cần đâu!”, Kiều Ân vội giữ tay anh lại. Thấy ánh mắt đầy vẻ lo lắng của anh, Kiều Ân đỏ mặt ghé sát tai anh nói khẽ: “Đây là việc bình thường thôi!”.

“Bình thường?”, Thiệu Minh Vỹ càng giận hơn, tại sao đau như vậy vẫn bình thường?

Nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Kiều Ân, Thiệu Minh Vỹ chợt hiểu ra. Bé con ngọc này, có gì mà phải xấu hổ chứ?

Anh khẽ ấn lên bụng cô, hỏi: “Đau lắm không?”

“Vâng, vừa nãy chỉ hơi đau, chả hiểu sao giờ tự nhiên lại đau quặn lên!” Nhìn ánh mắt thấu hiểu của Thiệu Minh Vỹ, Kiều Ân thấy có chút ngại ngùng.

“Đứng dậy được không?”, Thiệu Minh Vỹ muốn dìu cô.

“Vâng, không được!”, Kiều Ân khẽ kêu một tiếng rồi lại ngồi phịch xuống sofa. Tay ôm chặt bụng, biểu cảm trên mặt cũng khiến người đối diện thấy đau đớn!

“Ân Ân!”, Thiệu Minh Vỹ lo lắng sốt ruột.

Nhìn Ân Ân nhăn nhó vì đau, Thiệu Minh Vỹ dịu dàng vuốt má cô. Phải làm thế nào mới có thể khiến cô bớt đau đây?

“Không sao... Em ngồi một lát là đỡ thôi”, Kiều Ân cố gắng mỉm cười, nhưng cơn đau đã khiến nụ cười của cô trở nên méo xệch khó coi.

“Ân Ân, em ngồi đây đợi, anh quay lại ngay, đừng đi đâu đấy!”, Thiệu Minh Vỹ khẽ ấn cô ngồi xuống.

Nhìn Thiệu Minh Vỹ lao ra ngoài, Kiều Ân buông rèm che rồi ngả lưng lên sofa, gác chân lên thành ghế, làm như vậy mới khiến cơ thể thoải mái hơn một chút.

Sau đó anh liền đi ra ngoài, rồi hình như cô nghe thấy tiếng anh nói với ông chủ phòng điện thoại rằng cô đang nằm trong đó nên đừng để ai làm phiền.

Rồi không nghe thấy tiếng anh bên ngoài nữa.

Kiều Ân ấn vào bụng, đau đớn mở mắt nhìn trần nhà. Đau quá, lúc trước đâu có thấy đau thế này, có lẽ do hôm nay cô ăn quá ít, nhưng lại vận động mạnh nên mới đau thế!

Kiều Ân ngồi đợi, một lúc sau anh mới quay lại.

“Đây, đặt cái này lên bụng đi”, Thiệu Minh Vỹ ngồi cạnh Kiều Ân, lôi một túi chườm nóng căng đầy nước ấm từ trong ba lô ra như hóa phép.

“Anh, em...”, Kiều Ân vô cùng ngạc nhiên, anh lấy cái này ở đâu vậy?

“Thôi, đừng nói nữa!”, Thiệu Minh Vỹ quay sang cô thở dài, sau đó lại to tiếng khiến bên ngoài đều nghe thấy cả.

Thiệu Minh Vỹ nhẹ nhàng đặt túi chườm lên bụng Kiều Ân, cảm giác ấm áp lan tỏa khắp cơ thể thật dễ chịu, quả nhiên cơn đau đã dịu đi rất nhiều. Kiều Ân cảm động ngược mắt nhìn Thiệu Minh Vỹ, anh thật biết chăm sóc người khác!

Thiệu Minh Vỹ ngồi xuống cạnh Kiều Ân, khẽ vuốt quàng trán lấm tấm mồ hôi của cô. Nhìn cô như muốn nói gì đó, anh vội ngăn lại: “Nghỉ ngơi đi, đừng nói gì cả!”.

Kiều Ân giữ chặt túi chườm như cảm nhận được sự quan tâm của anh. Đúng là có một người anh như Thiệu Minh Vỹ ở bên cạnh thật tốt!

Minh Vỹ nhẹ nhàng đặt tay lên bụng Kiều Ân: “Hình như mát xa thì cơn đau sẽ nhanh dứt hơn”. Nói xong, anh nhìn cô âu yếm rồi ấn đôi bàn tay ấm nóng của mình vào bụng Kiều Ân, nhẹ nhàng xoa xoa quanh bụng cô.

Kiều Ân chợt chờ người không nói nên lời, nhìn anh đầy dịu dàng. Cô khẽ cảm nhận được hơi ấm từ đôi bàn tay đang xoa trên bụng mình truyền lại, giống như một dòng nước ấm thấm trên da thịt rồi dần ngấm sâu vào trái tim. Bàn tay đó cơ hồ khiến cơn đau giảm vò nãy giờ cũng được xoa dịu.

Thiệu Minh Vỹ vẫn nhẹ nhàng mát xa cho Kiều Ân, tay kia nắm chặt tay cô một cách dịu dàng. Thậm chí cô còn có thể cảm nhận được mồ hôi đang rịn ra trong lòng bàn tay mình và cảm giác dinh dính khi tay anh nắm lấy.

“Có đỡ chút nào không?” Thấy đôi mắt anh sáng ngời, tròng mắt đen láy như viên kim cương lấp lánh. Kiều Ân ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt kề sát lại trước mặt mình, môi anh đang mấp máy như đang nói gì đó nhưng

đầu óc cô bây giờ hoàn toàn trở nên mơ hồ, không thể nghe thấy anh nói gì, chỉ biết gật gật đầu một cách ngoan ngoãn.

Thiệu Minh Vỹ chợt phát hiện ra sự bất thường của Kiều Ân, này giờ cô chẳng nói câu nào. Bé con ngốc nghếch quả nhiên cảm động không nói nên lời nữa rồi! Sao, hôm nay mới phát hiện ra anh rất tốt hả?

“Cảm động lắm hả?”, Thiệu Minh Vỹ cười thầm. Cuối cùng trái tim cô cũng biết rung động rồi sao?

“Anh, anh tốt với em quá!”, Kiều Ân cảm kích gật đầu.

“Vậy em định báo đáp anh thế nào đây?” Bộ dạng cô khi nghe câu này thật đáng yêu quá đi mất.

“Anh muốn gì, em cũng đều có thể đáp ứng được!”, Kiều Ân ngốc nghếch tự mình chui đầu vào rọ.

“Vậy... anh muốn em nhắm mắt lại!”, Thiệu Minh Vỹ khẽ cười. Ỉn con ngốc nghếch có đúng là cái gì cũng nghe theo sao?

Quả nhiên Kiều Ân nhắm mắt thật, lại còn nở nụ cười ngọt ngào nữa chứ!

Vẻ mặt này của Ân Ân thật khiến người khác thấy rung động, cặp mắt nhắm hờ như một đứa trẻ đang say ngủ, chiếc mũi thon gọn, đôi môi nhỏ cong cong hút hồn người khác, làn da căng mịn trắng hồng, khuôn mặt tròn phúng phính chỉ muốn cắn cho một cái.

Kiều Ân khẽ nhắm mắt, căng thẳng chờ đợi. Cô chỉ cảm thấy bàn tay anh vẫn không ngừng xoa trên bụng mình, hơi thở của anh phả phát bên tai ngày càng gần, cô không biết thứ anh muốn là gì nhưng sự chờ đợi này khiến cô cảm thấy lo lắng và căng thẳng!

Đột nhiên, anh dừng tay khiến Kiều Ân thấy căng thẳng đến mức không thở nổi, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Bỗng thấy má đau đau, hóa ra anh lại cắn cô!

“Đau quá!”, Kiều Ân mở to mắt, hét lớn rồi đưa tay xoa xoa chỗ vừa bị cắn, trợn mắt nhìn Thiệu Minh Vỹ.

“Ai bảo em nhiều thịt thế làm gì, nhìn là chỉ muốn cắn cho một cái!”, Thiệu Minh Vỹ vừa nói vừa cười một cách gian xảo.

Anh cố cười thật tươi để giấu đi tâm trạng đang xao động của mình, suýt chút nữa anh đã hôn cô rồi! Anh thực sự rất muốn nếm hương vị của đôi môi hồng ngọt ngào kia nhưng lại lo mình sẽ làm cô hoảng sợ. Vì thế đấu tranh tư tưởng đến nửa ngày anh mới quyết định cắn má cô một cái! Ôi, Ân Ân của anh, lúc nào anh mới có thể thỏa ước nguyện của mình đây?

“Anh thật là quá đáng! Cố ý trêu người ta!” Kiều Ân đấm mạnh vào ngực anh. Anh dám cắn cô, đã thế còn cắn rất mạnh nữa chứ!

“Biết tức rồi sao? Không đau nữa hả?” Thiệu Minh Vỹ khoanh tay trước ngực ghé sát tai cô khẽ hỏi.

Đúng thật, lúc này Kiều Ân mới phát hiện bụng mình không còn đau nữa! Cô vui vẻ gật đầu: “Đúng là không còn đau nữa!”.

“Mau về phòng nghỉ đi, hôm nay nhớ ngủ sớm!” Anh đỡ cô đứng dậy, chắc chắn cô không còn đau nữa mới để túi chườm vào xác cô rồi nói: “Về phòng mà lại đau thì lấy chườm vào”.

Nói xong, anh đỡ cô đứng thẳng dậy, vén rèm đi ra ngoài.

Thấy hai người bước ra, ông chủ phòng điện thoại Tiểu Quân cố ý cười khê, nói: “Xong rồi hả?”.

“Ngại quá, hôm nay anh cứ tính đúng giờ đi, làm thiệt hại của anh nhiều quá”, Thiệu Minh Vỹ ngại ngần cười nói.

“Không sao! Hai người chứ có phải ai xa lạ đâu!” Tiểu Quân thật tốt bụng.

“Tiểu Quân, đừng nói cho ai biết việc xảy ra hôm nay nhé!”, Thiệu Minh Vỹ ghé sát tai Tiểu Quân nói nhỏ. Anh không muốn người khác nghĩ lung tung.

“Yên tâm, tôi biết rồi!”, Tiểu Quân gật đầu nói.

Thiệu Minh Vỹ đỡ Kiều Ân ra ngoài, nhìn bộ dạng yếu đuối của Kiều Ân thật ngỡ ngàng!

Phòng 502, ký túc xá nữ khu tây

Hôm nay là thứ Bảy, cuối cùng cũng có thể ngủ nướng.

Sáng sớm, A Nhã đã lên mạng. Đột nhiên, cô hét lên đầy kinh ngạc: “Ôi, mọi người mau dậy đi! Kiều Ân, lại đây nhanh!”.

Mọi người trong phòng đều bị tiếng hét thất thanh của A Nhã làm tỉnh giấc.

“Chuyện gì thế?”, Nhược Lăng thò đầu ra hỏi.

“Các cậu lại đây mau lên! Mau đến mà xem này!”, A Nhã sốt sắng giục mọi người.

Nhược Lăng mắt nhắm mắt mở trèo xuống giường, dựa vào người A Nhã hỏi: “Xem cái gì?”.

“Tự xem đi!”, A Nhã tức giận chỉ vào màn hình nói.

Nhược Lăng nhìn một lúc rồi mắt tròn mắt dẹt quay sang nhìn A Nhã, hét lớn: “Kiều Ân, cậu mau xuống đây cho mình!”.

“Chuyện gì thế?”, cuối cùng Kiều Ân cũng không chịu nổi nữa đành cất lời. Cả hai người đều hét lớn như vậy, chắc chắn là có chuyện gì nghiêm trọng đây?

...

“Thế này là thế nào?”, Kiều Ân ngồi trước máy tính, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

“Còn cái gì nữa, đây chẳng phải cậu và anh trai cậu sao?”, A Nhã phẫn nộ nói.

Hóa ra, A Nhã vô tình lướt qua trang diễn đàn của trường chợt thấy một bức ảnh được chú thích, “Anh em như thế này đây”, trong khu vực diễn đàn huyện Quán Thủy và nhận được rất nhiều lời bình luận. Cô tò mò mở ra xem thì giận đến mức không nói được lời nào.

Nội dung cụ thể như sau:

Anh em như thế này đây

Nghe nói một cán bộ Hội sinh viên trường ta mượn danh nghĩa tình anh em nhưng thực tế lại là quan hệ nam nữ.

Quả nhiên, cô nam quả nữ cùng nhau ở trong buồng điện thoại đến hơn nửa tiếng, lại còn vọng ra những âm thanh mờ ám, tiếng cười ngả ngớn nữa.

Việc này thật đáng xấu hổ, làm xấu thanh danh trường ta, làm mất mặt cả sinh viên trong trường.

“Ân Ân, cậu nói đi, gần đây cậu có đắc tội với ai không?”, Nhược Lăng xoay Kiều Ân đối diện với mình.

“Tớ không có!”, Kiều Ân hoàn toàn choáng váng trước thông tin này, sao lại có tin đồn như vậy chứ? Hơn nữa, người viết chủ đề này còn phát ngôn những lời nói khó nghe nữa. Trời ơi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Tối hôm trước đã xảy ra chuyện gì khi cậu đi gọi điện?”, A Nhã nhìn chằm chằm Kiều Ân, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Đúng là tối thứ Sáu, Thiệu Minh Vỹ đã qua rủ Kiều Ân đi gọi điện IP về nhà.

“Mình...”, Kiều Ân bất đắc dĩ kể lại đầu đuôi câu chuyện xảy ra tối hôm đó.

“Bọn mình không làm gì thật mà! Thấy mình khó chịu nên anh ấy đỡ mình vào đó nghỉ một chút thôi!”, Kiều Ân nhăn mặt vẽ vô tội kể lại.

A Nhã và Nhược Lăng quay sang nhìn nhau. Haizzz, sao lần này Thiệu Minh Vỹ lại gây ra chuyện tày đình như vậy chứ? Anh ta muốn giúp Kiều Ân là điều tốt nhưng dù sao hai người cũng không phải anh em ruột, sao có thể chui vào cùng phòng lâu như vậy chứ. Việc đó nhất định sẽ khiến người khác suy nghĩ lung tung!

“Nhưng cũng không thể nói quá lên thành ba mươi phút như vậy được, bọn mình chỉ ở trong đó mười lăm phút rồi ra ngoài mà!”, Kiều Ân vội thanh minh.

“Ân Ân, không sao đâu, đừng lo lắng”, Nhược Lăng ôm Kiều Ân đang méo mếu, nhẹ nhàng an ủi.

“Cậu xem, rõ ràng người này cố ý bêu riếu, có vẻ như muốn làm to chuyện này lên vậy!” A Nhã tắt phụt màn hình, những lời Kiều Ân nói, họ đều tin vì Kiều Ân rất ngây thơ, chân thật, không lừa dối ai bao giờ. Những lời cáo buộc giả dối kia nhất định là của người đăng tin này lên, vậy mục đích của người đó là gì?

“Ân Ân, cậu chắc chắn gần đây không đắc tội với ai chứ? Hay là cậu không cẩn thận đắc tội với ai mà không nhớ?” Có lẽ mục tiêu mà người này nhắm vào không phải Kiều Ân mà chắc chắn là muốn nhắm đến Thiệu Minh Vỹ.

“Không có, gần đây mình toàn đi cùng các cậu mà. Mình mới quen Nhan Trinh Tịch nhưng cũng chỉ gặp cậu ấy có hai lần”, Kiều Ân cố gắng nhớ lại.

“Vậy chỉ còn cách hỏi thẳng anh cậu thôi. Anh ta là Phó chủ tịch Hội sinh viên, chắc là có nhiều người ghen ghét”, Đinh Đinh khẽ nói.

Kiều Ân vô cùng lo cho Thiệu Minh Vỹ, vội cầm điện thoại gọi ngay.

“Anh, anh không sao chứ!”

“Ân Ân, em không sao chứ!”

Hai người đồng thanh hỏi về rất lo lắng cho nhau.

“Anh không sao, mấy kẻ rồi việc cố ý bêu riếu chuyện này lên. Ân Ân, em đừng lo, anh sẽ nghĩ cách giải quyết.” Lúc nào, anh cũng an ủi cô rất đúng lúc.

“Em không sao, em sợ việc này ảnh hưởng đến anh thôi.” Cô chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt nên chẳng ai thèm để ý chê cười nhưng anh thì khác... Dù sao anh cũng là Phó chủ tịch Hội sinh viên, việc này mà lan truyền rộng chắc chắn sẽ ảnh hưởng không nhỏ tới anh.

“Cây ngay không sợ chết đứng, anh sẽ tìm ra tên tiểu nhân này.” Không giống Kiều Ân, Thiệu Minh Vỹ có vẻ chẳng lo chuyện này lắm.

Nhưng sự việc phức tạp hơn họ tưởng rất nhiều.

Do ID đăng tin này lên là ID mới tạo nên chỉ có thể kiểm tra IP của người đăng tin đến thời điểm đó. Thiệu Minh Vỹ nhờ một vài người bạn cùng khoa kiểm tra giúp nhưng cũng chỉ xác định được tin này được đăng bằng máy tính trong phòng Internet của ký túc xá nữ khu tây, còn không thể tìm ra chính xác người đăng tin này là ai.

Thiệu Minh Vỹ còn tìm cả Tiểu Quân ở phòng trực điện thoại để hỏi nhưng Tiểu Quân cũng chỉ nhớ mang máng là sau khi hai người đi khỏi cũng có một vài người vào buồng điện thoại để gọi. Hơn nữa, sau khi họ vừa rời khỏi không lâu cũng có một nữ sinh tướng mạo cao ráo cũng lập tức đi theo sau. Tiểu Quân bảo hình như đã gặp cô ta ở đâu đó rồi nhưng không tài nào nhớ nổi tên cô ta là gì.

Nhưng đại khái cũng thu được chút kết quả rằng người đăng tin này lên là một nữ sinh, vả lại còn phải rất thân thuộc với anh và Kiều Ân thì mới biết họ chỉ là anh em kết nghĩa.

Một nữ sinh cao ráo? Người này nhắm vào Kiều Ân hay nhắm vào anh, hoặc cũng có thể nhắm vào cả hai người? Thiệu Minh Vỹ không thể biết chắc nhưng xem ra nhất định có người ác ý muốn làm to chuyện.

Riêng Kiều Ân lại chẳng bận tâm tới chuyện này lắm. Cô chỉ nghĩ đơn giản có người rồi việc nên muốn đùa một chút, sau vài ngày mọi chuyện sẽ lại đầu vào đấy thôi.

Nhưng trong mắt người khác chuyện này lại không đơn giản như vậy.

Nhờ sự can thiệp của Thiệu Minh Vỹ nên chủ đề đó đã bị khóa, không ai bình luận gì thêm được nữa. Nhưng khóa được hai ngày thì một chủ đề mới lại xuất hiện dưới một ID mới là “Người chứng kiến” với dòng chú thích là phần tiếp theo của sự việc. Quả nhiên nghe nói nữ nhân vật chính trong câu chuyện này là sinh viên năm thứ ba khoa Kế toán.

Ngay lúc đó, ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên người Kiều Ân. Mọi người đều biết quan hệ của Phó chủ tịch Hội Sinh viên và nữ sinh năm thứ ba khoa Kế toán.

Hôm nay, đầu Kiều Ân như muốn nổ tung, tại sao đột nhiên cô lại trở thành tiêu điểm của mọi người chứ! Những lời bàn tán xung quanh khiến cô thấy vô cùng bối rối.

“Là cô ta hả? Có nhầm không vậy? Cô ta béo như thế mà Thiệu Minh Vỹ cũng để mắt tới sao?”

“Cô ta rất lợi hại đấy, lúc nào cũng tỏ ra yếu đuối, chẳng phải con trai các cậu rất thích bảo vệ những cô gái yếu đuối sao?”

“Nhưng cũng thật đáng tiếc, Thiệu Minh Vỹ đẹp trai vậy mà mắt thẩm mỹ lại có vấn đề.”

“Tôi không tin, có đánh chết tôi cũng không tin được cô nàng béo ú kia có thể hạ gục được Thiệu Minh Vỹ!”

“Thật đấy, không chừng chính cô ta chủ động tấn công Thiệu Minh Vỹ.”

“Không thể ngờ được, trông hiền lành vậy mà thật thủ đoạn!”

Kiều Ân bước đi thật nhanh, cố không để tâm đến những lời nói kia, coi chúng như gió thoảng bên tai. Nhưng trong lòng cô vẫn rất buồn. Sao mọi chuyện lại thành ra như vậy? Cô đã làm sai điều gì ư? Thật sự cô và anh không phải như vậy, anh đối với cô rất tốt nhưng từ trước đến nay chưa hề có hành động nào quá đáng, hay vượt quá mức cho phép. Quả nhiên chuyện này do cô gây ra, vô tình khiến mọi người hiểu lầm, thật đáng giận!

Kiều Ân chạy nhanh đến trước ký túc xá. Từ xa cô đã trông thấy anh đang đứng trước cửa đợi mình. Cô chợt thấy e ngại, những lời nói ra nói vào của mọi người khi này không khỏi khiến cô lo lắng, sợ hãi khi đứng cùng anh ở chỗ đông người như thế này.

Taygiữ chặt ba lô rồi vội quay người chạy về ký túc xá khu tây.

Trong lòng vô cùng rối bời, sao lúc này cô lại sợ gặp anh đến vậy? Cũng không biết tại sao, chỉ biết là giờ đây cô vô cùng lo lắng và hoảng loạn, không biết phải đối diện với anh thế nào.

Kiều Ân cứ thế đi thẳng về phía trước một cách vô thức, ngay bản thân cô cũng không biết mình nên đi đâu? Giảng đường, thư viện đều có thể gặp người quen, cô rất muốn tìm một chỗ vắng người để lánh mặt đi.

Kiều Ân cúi gầm mặt, buồn bã đi thẳng về phía trước mà không để ý thấy chiếc xe đang lao tới trước mặt mình. Khi chiếc xe thắng kết trước mặt Kiều Ân mới chợt giật mình, vội lùi về sau mấy bước, chân tay mềm nhũn, sợ hãi ngồi phịch xuống đất.

“Kiều Ân!” Nhan Trinh Tịch vốn chỉ định hù Kiều Ân một chút, không ngờ lại làm cô sợ đến ngã ra đất như vậy. Cậu vội xuống xe, chạy lại đỡ Kiều Ân. “Cậu không sao chứ?”

Kiều Ân định thần lại, đúng là cậu ấy, đột nhiên cô muốn mắng cho cậu ta một trận. Cô đang lo lắng đến chết đi được vậy mà cậu ta còn dọa cô sợ chết khiếp nữa. Nhưng môi mấp máy mãi vẫn không thốt ra được lời nào, sự uất ức, nổi hờn giận bỗng trào lên đến tận đỉnh đầu. Sao cô xui xẻo như vậy, việc rắc rối gì cũng tìm đến cô là sao.

Cô hất tay Nhan Trinh Tịch ra, tự mình đứng dậy, không thèm quay lại nhìn cậu ta cứ thế nhìn thẳng phía trước.

“Kiều Ân!” Dường như Kiều Ân đang rất tức giận, Nhan Trinh Tịch vội dắt xe chạy theo. Cô ấy sao vậy? Chắc hôm nay cô ấy có chuyện gì bức mình, chẳng lẽ vì trò đùa vừa rồi của mình?

“Kiều Ân, cậu đừng đi nữa! Được rồi, mình sai rồi, xin lỗi cậu được chưa?”, Nhan Trinh Tịch đứng sau gọi với Kiều Ân nhưng cô vẫn không thèm để ý, cứ thế lao thẳng về phía trước.

Nhan Trinh Tịch không còn cách nào, lại nhảy lên xe phóng đuổi theo rồi dừng trước mặt Kiều Ân chặn đường cô. “Kiều Ân!”

Kiều Ân không thể không dừng, cô tức đến không nói được lời nào, trừng mắt nhìn cậu ta.

“Giận thật đấy à? Mình chỉ đùa một chút thôi mà, xin lỗi!”, Nhan Trinh Tịch thành khẩn nói. Cậu không ngờ Kiều Ân lại giận như vậy. Trước đây vốn nghĩ Kiều Ân là một cô nữ sinh vui vẻ, không ngờ cô ấy cũng chấp nhặt như vậy.

“Mình muốn đến khu đông!”, Kiều Ân đột nhiên mở lời.

“Khu đông? Bây giờ?”

“Đúng!”

Nhan Trinh Tịch không biết tại sao Kiều Ân lại muốn đến khu đông nhưng nếu cô ấy không trách chuyện lúc nãy nữa thì cậu cũng không muốn chất vấn gì thêm.

“Dám ngồi không?”, Nhan Trinh Tịch bỏ tay đang nắm tay lái ra hỏi. Xe đạp leo núi không có yên sau nên muốn đi cùng thì chỉ có thể ngồi trên gióng xe phía trước.

Đột nhiên Kiều Ân hơi do dự. Ngồi trước sao?

“Sao? Không dám à?”, thấy thái độ có vẻ lưỡng lự của Kiều Ân, Nhan Trinh Tịch cười thầm cố ý khiêu khích.

“Mình sợ sẽ làm gãy nó!”, Kiều Ân rụt rè nói.

Nhan Trinh Tịch lặng đi giây lát rồi cười phá lên, ha ha ha, Kiều Ân thật chu đáo, còn lo đến việc này nữa chứ!

“Yên tâm, lên xe đi!”, Nhan Trinh Tịch kéo cô ngồi lên.

Kiều Ân cẩn thận ngồi lên thật nhẹ rồi bám lấy ghi đông xe.

Hai tay Nhan Trinh Tịch nắm lấy ghi đông, nhào người về phía trước, Kiều Ân thấy thế vội nghiêng đầu, cố gắng giữ khoảng cách nhất định với cậu ta. Nhưng yên xe đạp leo núi vốn cao nên người lái phải cúi thấp người về phía trước để điều khiển.

Kiều Ân bắt đầu thấy hối hận, tư thế thân mật như này nằm ngoài dự liệu của mình nên cô có vẻ hơi mất tự nhiên.

Trên đường, Nhan Trinh Tịch không nói lời nào, cứ thế phóng xe chạy thẳng, gió thổi vù vù bên tai mát lạnh như xua tan mọi phiền muộn của Kiều Ân.

Kiều Ân trầm hạ quyết tâm, không suy nghĩ nhiều nữa, mau chóng quên hết những chuyện không vui vừa xảy ra!

Phố mua sắm khu đông

Sau khi được Nhan Trinh Tịch chở đến khu đông, Kiều Ân mới phát hiện ra ở đây cũng vô cùng náo nhiệt, thậm chí còn có nhiều cửa hàng buôn bán hơn cả khu tây.

Trên đường, thấy Nhan Trinh Tịch thì đám bạn bè cậu đều quay lại chào hỏi, cũng không quên nhìn cô gái đang ngồi phía trước, ánh mắt ngạc nhiên pha chút kinh ngạc. Nhưng thái độ của Nhan Trinh Tịch với họ lại rất lạnh nhạt, cậu chỉ gật đầu chào lại.

Cậu ta không quan tâm tới ánh mắt của mọi người, vẫn tiếp tục đạp xe chở Kiều Ân tới một tiệm bán bánh ngọt.

Bước vào cửa tiệm, Nhan Trinh Tịch và Kiều Ân chọn một bàn trống rồi ngồi xuống. Nhìn xung quanh tiệm này, Kiều Ân thầm nhận xét đây là một cửa hàng nhỏ được trang trí khá đơn giản, mặt hàng chủ yếu là bánh ngọt và các loại thức ăn bổ dưỡng khác.

“Có sợ đắng không?”, Nhan Trinh Tịch nhìn cô hỏi.

“Hơi hơi!”

“Đã ăn thạch Quy Linh[1] lần nào chưa?”

“Thạch Quy Linh? Mình đã ăn từ bé đến bây giờ rồi!” Một cô gái đến từ phương nam như cô sao có thể chưa từng ăn loại đồ ăn này chứ? Chỉ là sau khi đến phương bắc thì ăn ít hơn thôi.

“Vậy thì tốt, thạch Quy Linh ở đây rất tuyệt đấy! Mình thấy cậu đang giảm cân nên không dám giới thiệu những món ngọt”, nói xong cậu cúi đầu nhìn Kiều Ân.

Thấy Nhan Trinh Tịch cúi đầu, trong lòng Kiều Ân chợt thấy ảm áp. Hôm nay quả là một ngày khó hiểu, những câu bàn tán đáng ghét kia đã khiến cô mệt mỏi đến thở không ra hơi vậy mà cái nơi lạ lẫm này lại khiến trái tim cô thấy bình yên, ít nhất là ngay lúc này cô không còn muốn nghĩ đến những chuyện phiền muộn kia nữa.

“Thạch sữa dừa Quy Linh thì sao? Hơi ngọt một chút, không đáng lắm!”, Nhan Trinh Tịch ngẩng đầu nhìn vào mắt cô hỏi.

“Được!”

Nhan Trinh Tịch gọi bà chủ lại rồi kêu hai bát thạch sữa dừa Quy Linh.

Không biết cô ấy có chuyện gì nhưng Kiều Ân hôm nay hoàn toàn khác Kiều Ân lần trước cậu gặp. Về u sầu ngập tràn trên khuôn mặt, nhất định cô ấy có chuyện gì không vui!

Thứ cô cần nhất lúc này chính là sự vui vẻ!

Khuôn mặt ửng hồng ngượng ngùng của cô trong lần gặp đầu tiên đến vẻ xấu hổ ngây thơ sau này đều khiến cậu cảm thấy cô thật sự rất đáng yêu. Đôi mắt sáng trong, mỗi lần xấu hổ là hai má lại đỏ hồng, toát lên vẻ ngây thơ không biết nên làm gì.

Có lẽ thân hình hơi béo khiến cô cảm thấy đôi chút tự ti, nên mỗi khi xấu hổ lại dễ đỏ mặt hơn người khác. Hơn nữa cô vô cùng ngây thơ không biết nên phản ứng như nào, bộ dạng đó càng khiến người khác cảm thấy đáng thương hơn.

Bình thường cậu không thích chủ động làm quen với người khác, thậm chí ngay cả với bạn học cùng khóa, có những bạn đến cả tên cậu cũng chẳng nhớ. Dù biết có vài cô bạn thích mình nhưng do tính cách khó gần nên cậu thường khiến họ cảm thấy cậu rất lập dị, lâu dần cũng không ai muốn kết thân nữa. Vì thế cậu đã quá quen với sự cô độc rồi.

Nhưng từ khi biết Kiều Ân, cậu lại thường nhớ tới khuôn mặt ửng hồng của cô, thỉnh thoảng còn bật cười một mình. Lần đầu cậu có cảm giác muốn làm quen với một cô gái như vậy. Đi cạnh cô nhất định sẽ rất thoải mái, sự ngây thơ và chân thật của cô chắc chắn sẽ khiến người khác cũng cảm thấy dễ chịu!

“Đúng là rất ngon!”, Kiều Ân tán thưởng, trong miệng vẫn ngậm một miếng to, vị của nó rất tuyệt.

Nhan Trinh Tịch đang mải suy nghĩ chợt bị câu nói của cô kéo về thực tại, bất luận cô vừa buồn bã vì chuyện gì nhưng hiện giờ có vẻ cô đã vui hơn rồi.

“Sao? Cậu không biết ở đây có bán món này à?”

“Không biết, từ trước tới giờ mình chưa qua khu đông lần nào, ở khu tây lại không bán món này! Không ngờ trong trường còn có nơi hay thế này, lần sau nhất định phải rủ anh tới ăn mới được!”

“Anh cậu cũng học ở đây à?”

“Ừ, anh kết nghĩa của tớ.”

“Anh kết nghĩa?” Nhan Trinh Tịch nhướn mày. Trong trường cũng có kiểu quan hệ như này sao?

Điện thoại của Kiều Ân bỗng đổ chuông, cô hơi nhăn mặt, chẳng cần nhìn cô cũng biết ai gọi.

“...”, cầm điện thoại lên nhìn hồi lâu, cuối cùng cô cũng quyết định nghe máy, “A lô!”.

“Em lại chạy đâu thế? Chẳng phải tan học rồi sao?”, ngoài Thiệu Minh Vỹ ra chẳng ai quan tâm, lo lắng đi tìm cô như vậy.

“Em đang ăn!”, ăn là lý do tốt nhất để tránh bị làm phiền!

“Ồ đâu? Anh sẽ qua đó!”

“Không cần!”, Kiều Ân chột căng thẳng. Lúc này anh mà tới đây sẽ bị mọi người nhìn thấy, rồi lại nói linh tinh cho mà xem!

“Kiều Ân!”

“Lát nữa em sẽ về”, Kiều Ân đột ngột hạ giọng. Cô rất muốn gặp anh nhưng cũng sợ phải gặp anh!

“Ân Ân, em không sao chứ? Em biết chuyện gì đó phải không?”, Thiệu Minh Vỹ lo lắng hỏi.

“Anh, đừng lo lắng quá, em không sao đâu! Thật đấy!” Lúc này cô cần thời gian để bình tĩnh trở lại, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý và cũng chưa biết phải đối mặt với anh thế nào.

“... Được rồi, khi nào về thì gọi cho anh, đừng chạy lung tung đấy.” Có lẽ lúc này Kiều Ân cần ở một mình.

“Vâng!”

Nhan Trinh Tịch thấy Kiều Ân cúp máy rồi tiếp tục ăn thạch dừa Quy Linh vẻ buồn bã.

“Kiều Ân, lát nữa có muốn đi dạo phố mua sắm ở khu đông không? Náo nhiệt hơn khu tây rất nhiều đấy!”

“Thật không?”, Kiều Ân nhìn thẳng vào đôi mắt cười của Nhan Trinh Tịch. Cậu ấy thật tốt khi không hỏi cô nhiều về những chuyện vừa rồi như thế! Giờ này cô chỉ muốn nghỉ ngơi không muốn nghĩ tới chuyện gì khác.

“Ăn nhanh đi rồi mình đưa cậu đi dạo.” Có vẻ Nhan Trinh Tịch đã nhận ra Kiều Ân đang cố quên đi nỗi buồn trong lòng.

Hai người đi dạo trên phố mua sắm ở khu đông.

“Sao ở đây náo nhiệt hơn khu tây nhỉ, nhìn khu đông nhỏ hơn khu tây nhiều mà!” Kiều Ân thấy kỳ lạ. Lúc mới tới đây, nhìn con phố cũng không dài lắm.

“Cậu không biết cũng phải, khu đông là khu của người giàu còn khu tây là khu của người bình dân mà!”

“Ai bảo?” Từ trước tới giờ cô chưa từng nghe thấy điều này?

“Khu tây đều là sinh viên thi đỗ vào trường bằng thực lực của mình còn khu đông là sinh viên hệ dự bị và tại chức xét tuyển vào, thậm chí chỉ cần có tiền là có thể được vào học, mục đích chính là để có nơi có chỗ trong vài năm kiếm cái bằng tốt nghiệp thôi!”

“Nhưng chẳng phải xét tuyển vào cũng rất khó sao?”

“Bởi thế nên tỷ lệ đỗ không cao, cuối cùng là nợ rất nhiều môn không qua, sau vài năm thì dùng tiền để đổi lấy tấm bằng tốt nghiệp.”

“Còn có chuyện này sao?”

“Nên cũng có nhiều người chọn học hệ tại chức, chỉ cần tham gia dự thi hết môn, còn chuyện điểm trắc cũng không khó khăn gì, có tiền thì mọi vấn đề cũng trở nên đơn giản hơn nhiều. Vì thế phần lớn sinh viên ở khu đông đều là con nhà giàu vào học.”

“Vậy cậu thì sao? Không phải cũng chỉ vì tấm bằng giả đó chứ!”, Kiều Ân không nhịn được cười khế, nhìn cậu hỏi.

“Đúng vậy!”, câu trả lời của cậu ta khiến Kiều Ân thoáng giật mình!

“Hả? Sao có thể như vậy!”

“Mình cũng chỉ muốn có tấm bằng đại học thôi”, cậu ta nhìn Kiều Ân cười khế. Biểu hiện vừa rồi của Kiều Ân thật vô cùng ngạc nhiên.

“Nhưng mình thấy cậu là một sinh viên rất chăm chỉ.”

“Mình muốn đi du học”, đột nhiên cậu nói ra câu này. Từ trước tới nay cậu chưa từng nói chuyện này với ai nhưng lại dễ dàng tâm sự mọi chuyện với Kiều Ân.

“Du học?”, Kiều Ân đứng chờ người giữa đường nhìn bóng lưng Nhan Trinh Tịch.

“Đúng vậy, mình phải thi Toefl nên cần có bằng đại học.” Suy nghĩ của cậu ta, thực sự cô chưa từng nghĩ đến. Mặc dù khu tây cũng có nhiều sinh viên đang chuẩn bị tham gia thi và đi du học nhưng bạn bè thân quen của cô đều chưa từng tham gia những kỳ thi như vậy nên cô cảm thấy việc đi du học rất xa vời với mình.

“Tiếng Anh của cậu có tốt không?”, đột nhiên Nhan Trinh Tịch mỉm cười hỏi cô.

“Cũng được”, Kiều Ân thành thực trả lời. Thật ra tiếng Anh của cô rất chắc.

“Thật không?”, ánh mắt Nhan Trinh Tịch lộ vẻ thích thú, “Mình vừa đăng ký một khóa học tiếng anh tăng cường, cậu có hứng thú không?”.

“Trong trường á?”, Kiều Ân có nghe qua về chương trình này nhưng chưa từng nghĩ đến việc sẽ đăng ký học vì cô là chúa lười mà.

“Ừ, học vào chiều thứ Tư và Chủ nhật. Hôm đó cậu rảnh không?” Nhan Trinh Tịch hy vọng cô có thể đi học cùng mình, hai người cùng học sẽ thoải mái và vui vẻ hơn.

“Để mình suy nghĩ một chút.” Cậu ta rủ quá đột ngột khiến Kiều Ân không kịp phản ứng hay suy nghĩ gì cả.

“Chủ nhật tuần này bắt đầu học rồi. Thứ Tư là hạn cuối đăng ký, khi nào suy nghĩ kỹ thì báo một câu, mình sẽ đưa cậu đi đăng ký.” Nghĩ đến việc Kiều Ân có thể sẽ đồng ý đi học cùng mình, Nhan Trinh Tịch đột nhiên mừng thầm. Tưởng tượng đến cảnh được gặp Kiều Ân thường xuyên, cậu ta thấy hứng khởi một cách khó hiểu.

“Muộn rồi, mình phải về đây”, nhìn ánh mắt đầy kỳ vọng của Nhan Trinh Tịch, Kiều Ân không biết phải làm thế nào. Rắc rối to rồi, cô không biết nên đồng ý đi học với cậu ta hay không nữa? Nếu anh mà biết chuyện này chẳng biết có vui không?

Kiều Ân không muốn phiền Nhan Trinh Tịch phải đưa mình về nên tự đi bộ từ khu đông về ký túc xá.

Tối hôm đó, Kiều Ân tiếp tục tập luyện hơn hai tiếng đồng hồ!

Trước khi ngủ còn gọi điện cho anh nói chuyện hơn một tiếng nữa. Bỗng cô cảm thấy mình có lỗi với anh, dù trong lòng rất muốn thấy anh nhưng lại sợ phải gặp.

4. Chương 04

Kiều Ân dần nhận ra những lời đồn đại, bàn tán xung quanh mình ngày càng ít đi, mọi người cũng không bình luận, chỉ trở mặt cô nữa.

Vẫn ngày càng có nhiều mỹ nữ vây quanh anh, hai ngày nay cũng không thấy anh đến tìm khiến Kiều Ân thấy có chút hụt hẫng. Haizzz, anh cũng sợ những chuyện đó làm ảnh hưởng đến mình sao?

Mấy chủ đề trên diễn đàn cũng đã bị khóa, có vẻ không ai thấy hứng thú với đề tài này nữa.

Thấy Kiều Ân đang từ đằng xa đi lại, Thiệu Minh Vỹ vội thu ánh nhìn, tiếp tục quay sang nói chuyện với mấy người đẹp về mấy chủ đề vô nghĩa. Nếu mục đích của người kia nhằm vào anh, nhằm làm mất uy tín của anh thì tạm thời anh cũng nên giữ khoảng cách với Kiều Ân.

Những lời bàn tán về Kiều Ân, anh đều biết...

Chỉ mới nghĩ đến việc Kiều Ân ngơ ngẩn một mình ngồi gặm nhấm nỗi buồn là anh lại muốn bốc hỏa. Trong mắt mọi người, việc anh đi cùng mỹ nữ thậm chí là có những hành động thân mật cũng là chuyện rất đổi bình thường, nhưng việc anh đi cùng với Ân Ân lại trở thành hành động khiến mọi người không thể chấp nhận, thậm chí nhiều người còn ghen ghét đố kỵ mà nói xấu Ân Ân. Anh không chịu được khi mọi người

nói về Ân Ân như vậy, anh chỉ muốn bảo vệ cô bằng cách của riêng mình cho đến khi tìm ra kẻ tiểu nhân xấu xa gây ra những việc này!

Phòng 502, ký túc xá nữ khu tây

“Kiều Ân, sao gần đây không thấy cậu nhảy lên cân nữa thế?” A Nhã nhảy lên bàn cân kiểm tra cân nặng tiêu chuẩn của mình, rất tốt, vẫn giữ được cân.

“Không cần nữa, có cân cũng vẫn thế thôi, đáng mình vốn đã vậy rồi, phải sau ba tháng may ra mới có hiệu quả”, Kiều Ân nói với vẻ cam chịu.

“Lại đây, để mình xem ỉn con này có giảm cân nào không?”, A Nhã cười vẩy tay gọi cô.

“Hừ, cậu mới là ỉn con ỉ!” , miệng nói vậy nhưng cô vẫn bước lại bàn cân.

...

“Hả? Cậu xuống đi”, A Nhã kéo cô xuống, có ý đồ gì đây?

“Làm gì vậy?”

“Cậu đừng đứng ở mép cân, bước lại lên đây đi!”

“Lại gì nữa đây!”

“Đứng yên đừng động đây. Nhược Lăng, cậu lại đây!”

“Sao thế?”, Nhược Lăng uể oải, dựa người trước bàn máy tính hỏi.

“Không phải mình hoa mắt đấy chứ?”

“Rốt cuộc là giảm bao nhiêu?”, Kiều Ân cũng không nhẫn nại được thêm, muốn làm gì nữa đây? Có cân đi cân lại cũng vậy thôi, cô cũng chẳng hy vọng có thể giảm cân.

“Cậu không hoa mắt đâu, là năm mươi lăm cân!”

“Năm mươi lăm? Năm mươi lăm cân?”, Kiều Ân vội xô hai người ra. Nhìn xem, đúng vậy sao, quả nhiên kim trên bàn cân dừng ở con số năm mươi lăm.

“Không thể được. Nhược Lăng, cậu lên cân thử đi”, Kiều Ân cũng không tin chuyện này.

“Đúng mà, cậu vẫn là bốn mươi bảy cân.”

“Mình giảm cân rồi sao?”, Kiều Ân dờ người hỏi. Mình giảm được năm cân thật sao?

“Thành thật khai mau, có phải gần đây cậu uống trộm thuốc giảm cân không?”, A Nhã không tin, truy hỏi Kiều Ân.

“Không, mình thề! Anh không cho mình uống mấy thứ đó.”

“Vậy... hai ngày nay cậu vì chuyện đó mà không màng tới chuyện ăn uống sao, tuyệt thực đấy hả?”

“Không phải, ngày nào mình cũng đi ăn cùng các cậu mà.”

“Đúng là lạ thật. Thịt trên người cậu vốn ngự trị cả n năm nay rồi, sao tự nhiên cái đồng thịt thừa đó lại bỏ đi như vậy chứ!”, A Nhã đưa tay nắn vòng eo bánh mỳ của Kiều Ân, đúng là có giảm một chút thật.

“Hiệu quả của việc chăm chỉ luyện tập!”, Kiều Ân bĩu môi, hất tay A Nhã ra.

“Kính đây, kính đây! Giảm những năm cân trong hai mươi ngày, đúng là một thành tích đáng nể à nha. Nhưng...”, Nhược Lăng khẽ cười, thâm đánh giá ngoại hình Kiều Ân.

“Nhưng cái gì?” Còn giả vờ bí bí mặt mặt nữa!

“Nhưng... mình sợ cậu gầy nhanh quá thì một số bộ phận quan trọng cũng vì thế mà... teo lại!”, Nhược Lăng khoác vai A Nhã cười gian xảo. A Nhã nghe vậy liền hiểu ý, cũng phá lên cười theo.

“Cái gì? Gầy đi chẳng tốt hơn sao?” Hai đứa dờ hơi này, không thềm quan tâm nữa.

Kiều Ân chạy đến trước gương, nắm vạt áo phông kéo sát vào người, đúng là có gầy đi một chút thật, chắc tại từ trước tới giờ quen mặc đồ rộng nên cũng chẳng nhận ra mình gầy đi.

A Nhã và Nhược Lăng cùng quay sang nhìn Kiều Ân, đồng thanh: “Kiều Ân, cậu gầy đi rồi là ngực cũng nhỏ lại đấy!”. Nói xong A Nhã vòng từ sau lưng ôm chầm lấy ngực Kiều Ân khiến cô sợ hết tóang lên.

“Đồ biến thái!”, Kiều Ân vội đưa hai tay lên che chắn trước ngực. Cô biết hai người này vốn không tốt đẹp gì mà.

“Mình bảo nhé, nếu cậu giảm cân kiểu này thì thể nào anh cậu cũng ý kiến ý cò cho mà xem!”, Nhược Lăng cười nham hiểm.

“Ai nói vậy chứ, anh trai rất ủng hộ việc mình giảm cân!”

“Thế cậu đã hỏi anh ấy nếu giảm cân mà ngực cũng nhỏ lại thì thể nào chưa?”

“Vô duyên! Không thèm nói chuyện với các cậu nữa”, Kiều Ân cầm quần áo bước vào phòng tắm.

Nhìn cửa phòng tắm đóng sập lại, A Nhã mới quay sang Nhược Lăng nói: “Mình dám cược với cậu rằng Thiệu Minh Vỹ mà biết chuyện này sẽ nhảy dựng lên cho xem”.

“Ha ha! Tất nhiên, bên cạnh anh ta toàn những cô nàng nóng bỏng nhưng nhìn là biết tên tiểu tử đó chỉ thích bé con mũm mĩm này thôi!”, Nhược Lăng gật đầu tán thành một cách nghiêm túc.

Kiều Ân không để ý đến mấy câu chuyện phiếm của họ, nhưng trong lòng cô lại đang nghĩ đến chuyện khác.

Ngày mai là thứ Tư, rốt cuộc cô có muốn đăng ký học không? Cô vẫn chưa nói việc này với anh, hai ngày nay anh cũng chẳng thèm quan tâm gì đến cô, lúc nào cũng kè kè bên mấy người đẹp, haizzz, nghĩ đến là bực mình, chính anh đã bảo không để tâm mấy chuyện này, vậy tại sao lại lơ cô đi như thế?

Đã vậy cô muốn làm gì thì làm, không thèm hỏi ý kiến anh nữa, có nói anh cũng chẳng để ý mà. Kiều Ân thầm hạ quyết tâm, ngày mai sẽ đi tìm Nhan Trinh Tịch.

Khu phòng học ngoại khóa Đại học T

“Chủ nhật tuần này bắt đầu học, thứ Sáu mình dẫn cậu đi lấy sách”, Nhan Trinh Tịch cùng Kiều Ân bước ra từ phòng đăng ký.

“Học trong bao lâu?” Vì Nhan Trinh Tịch giúp đăng ký từ đầu đến cuối nên Kiều Ân cũng không nắm rõ lịch cụ thể.

“Hai tháng, dự kiến là đến tầm giữa tháng Mười một.”

“Không phải tuần nào cũng đi học đấy chứ?” Cô sợ mình không đủ nghị lực, cô cần người giám sát để nhiệt tình của mình không bị bay đi.

“Nếu bận việc thì cậu có thể xin nghỉ nhưng hình như không được quá ba buổi, nếu không sau khi khóa học kết thúc sẽ không nhận được chứng chỉ.”

“Ừ, cố gắng vậy, dù sao vừa mới khai giảng nên chắc cũng không có việc gì.”

“Kiều Ân, cậu gầy đi đúng không?”, đột nhiên Nhan Trinh Tịch mở to mắt nhìn cô.

“Thật sao, nhận ra à?”, Kiều Ân thích thú, cậu ta là nam sinh đầu tiên nói cô gầy, ngoài bọn A Nhã ra thì chẳng ai nhận thấy điều này cả.

“Cảm thấy mặt nhỏ hơn một chút. Có phải gần đây cậu đang nỗ lực giảm cân không?”

“Hi hi, tốt quá!”, Kiều Ân rút khăn tay từ trong túi ra lau mồ hôi. Trời đã vào thu mà sao vẫn nóng vậy chứ! Haizzz, béo quá cũng khổ, nhiệt lượng dư thừa, phải giảm cân cấp tốc thôi!

“Thôi chết, mình quên không cầm thẻ sinh viên!”, xuống đến tầng ba Kiều Ân mới phát hiện mình quên thẻ sinh viên ở phòng đăng ký trên tầng sáu.

“Để mình lên lấy cho!”, Nhan Trinh Tịch giữ cô lại rồi quay người chạy lên tầng. Cái cô nàng đáng yêu này, nếu chạy lên đó thêm lần nữa chắc mồ hôi vã ra như tắm mất!

Kiều Ân nhìn cậu ta vẻ ngại ngùng, chân Nhan Trinh Tịch dài nên sẽ đi nhanh hơn, không như Kiều Ân. Số cô thật đen đủi, không có được cặp giò như thế.

Kiều Ân dựa người vào tường quan sát xung quanh. Dù Nhan Trinh Tịch rất thích trêu chọc cô nhưng cũng có thể dễ dàng nhận ra cậu ta là một người rất biết quan tâm, chăm sóc người khác.

Điện thoại của Kiều Ân đột ngột đổ chuông. Là anh. Cũng biết đường gọi điện cho cô rồi cơ đấy? Hai hôm trước anh chẳng thèm để ý gì đến cô. Kiều Ân có chút nôn nóng, vội nhấc máy.

“Đang làm gì thế?”

“Ngẩn ngơ!” Tại sao lại nói với anh như vậy chứ?

“Đang ngẩn ngơ ở đâu?”

“... Giảng đường ngoại khóa.”

“Không xa lắm, anh đang ở ngoài giảng đường ngoại khóa đây. Tăng mấy thế, anh qua gặp em.”

“Không cần đâu, em xuống bây giờ.” Anh muốn lên tìm cô ư? Lên đây mà gặp Nhan Trinh Tịch, chắc chắn anh sẽ không vui.

“Tăng mấy?”, anh vẫn không chịu bỏ cuộc.

“Tăng ba, em đang đi xuống, sắp xuống đến nơi rồi.” Hình như Nhan Trinh Tịch cũng đang đi xuống. Ôi! Mẹ ơi!

“Ừ, cứ đứng đó đợi anh!” Trời đất ơi, anh vẫn muốn lên đây sao?

Kiều Ân vẫn nắm chặt điện thoại dù đầu bên kia đã tắt máy, chỉ còn vọng ra những tiếng tút tút.

“Ồ, anh cô đâu rồi? Sao lại bỏ cô đứng đây một mình thế này?”, một âm thanh sắc nhọn từ sau lưng Kiều Ân vọng đến.

Kiều Ân giật mình quay đầu. Là một nữ sinh? Cô ta quen mình sao? Nhìn cô ta có vẻ quen quen nhưng Kiều Ân thật không nhớ đã gặp ở đâu. Cô ta trông khá xinh xắn, cao ráo nhưng ánh mắt hiện lên vẻ dữ dằn, hơi ác.

“Haizzz, sao thế? Quên tôi nhanh vậy sao?”, nữ sinh kia cười lạnh, “Lại làm ra vẻ đáng thương, lúc nào cũng mang cái bộ mặt khổ đau đó, chẳng trách Thiệu Minh Vỹ lại khôn đốn như vậy! Nhìn là thấy ghét!”.

Hình như cô nàng này ghét Kiều Ân, không, phải là vô cùng căm ghét mới đúng!

Cô ta quen anh sao? À, đúng rồi, Kiều Ân chợt nhớ ra, cô nàng này chính là Tần Viên Viên, cô ta đã cặp kè với anh một thời gian trước khi anh quen Phương Tuệ. Nhưng chẳng hiểu tại sao, một ngày nọ cô ta đột nhiên biến mất, không thấy xuất hiện bên cạnh anh nữa. “Tần Viên Viên?”

“Hừm, cuối cùng cũng nhớ rồi hả! Trước đây, nếu không phải cô cố ý nói xấu tôi trước mặt Thiệu Minh Vỹ thì sao anh ta lại bỏ rơi tôi như vậy chứ!”, bỗng Tần Viên Viên ghé sát Kiều Ân nói.

Kiều Ân hơi sợ, lùi về sau mấy bước nhưng không may phía sau lại là vách tường.

“Không phải tôi.” Cô không biết Tần Viên Viên đang nói gì?

“Yêu nữ! Tôi đã sớm biết các người không phải anh em từ lâu rồi mà! Hôm đó ở buồng điện thoại chẳng phải hai người đã không chịu nổi nữa sao, thật kinh tởm! Cô nhìn lại bản thân đi, người thì một đồng thệ mà cũng dám thích Minh Vỹ”, Tần Viên Viên nắm chặt cổ tay Kiều Ân, hét lên.

Đau quá, Kiều Ân bực mình hất tay cô ta ra. Thật đáng ghét, cô ta dựa vào đâu mà làm vậy với cô? “Cô là người đưa chủ đề kia lên mạng sao?”

“Đã có gan làm mà còn sợ bị người khác biết sao?” Có vẻ Tần Viên Viên quyết không buông tha cô. Cô ta nhìn Kiều Ân khinh thường rồi tiếp tục tiến sát đến cô.

“Cô vô duyên quá đấy!” Kiều Ân trừng mắt nhìn cô ta căm ghét. Cô đẩy nhẹ cô ta ra, không thèm để ý đến nữa.

“Cô béo vậy, ngoài bộ ngực vĩ đại ra thì dựa vào đâu mà dám quyến rũ Minh Vỹ?”, lời cô ta càng lúc càng quá đáng.

Kiều Ân bịt chặt tai lại, chỉ muốn bỏ đi ngay lập tức. Cô ta bị điên rồi, không nên để ý đến cô ta.

“Cô đứng lại cho tôi! Tôi vẫn chưa nói xong”, Tần Viên Viên nắm tay Kiều Ân, dùng hết sức kéo giật về sau.

Kiều Ân vội rút tay lại: “Cô buông tay ra, tôi không muốn nói chuyện với cô!”.

Hai người quay sang giằng co nhau. Tuy thân hình Kiều Ân to béo hơn Tần Viên Viên nhưng không ngờ ngay từ đầu cô ta dùng sức mạnh như vậy. Cuối cùng, Tần Viên Viên càng ngày càng lấn tới, ức quá không chịu được nữa, Kiều Ân rút mạnh tay thoát khỏi sự níu giữ của cô ta rồi chạy nhanh xuống dưới nhà.

Thấy Kiều Ân định bỏ chạy, Tần Viên Viên vội nhào người cố giữ vai Kiều Ân kéo lại nhưng không kịp. Kiều Ân lao nhanh về phía trước, chẳng may bị trượt chân, cả người ngã lộn xuống dưới.

“A... Mẹ ơi...”, Kiều Ân đầu óc hoảng loạn, tay khua khoắng khắp nơi hông bầu vú vào lan can nhưng toàn thân vẫn bị lặn xuống theo quán tính, không thể dừng lại được. Cảnh tượng trước mắt cô như trời long đất lở, Kiều Ân như một chiếc thang máy đang lao xuống.

Tần Viên Viên chờ người, đúng là Kiều Ân bị ngã xuống dưới rồi!

“Kiều Ân!”, vừa hay Nhan Trinh Tịch đang xuống cầu thang nên đã chứng kiến toàn bộ cảnh tượng này, cậu cũng người sợ hãi. “Kiều Ân!”, Nhan Trinh Tịch vội lao xuống đỡ Kiều Ân. Trời ạ, sao lại như vậy chứ?

Mở mắt, Kiều Ân thấy hoa mắt chóng mặt, sao trước mặt cô có nhiều sao bay xung quanh vậy trời? Nhan Trinh Tịch? Sao mặt cậu ấy trắng bệch ra thế? Có chuyện gì xảy ra vậy?

Toàn thân đau nhức, cô bị sao thế này? Sao khoe mắt cô lại nóng nóng thế chứ? Kiều Ân khó nhọc đưa tay lên dụi dụi khoe mắt, máu dính đầy bàn tay trắng mềm của cô. Máu? Máu đỏ? Đột nhiên Kiều Ân cảm thấy hô hấp càng lúc càng khó khăn, người nôn nao khó chịu, đầu như muốn nổ tung! Tại sao lại chảy máu? Mắt không mở được nữa rồi.

“Ân Ân!”

Hình như có tiếng anh gọi cô. Anh đang ở đâu? Anh, anh đang ở đâu, Kiều Ân đau quá!

“Tránh ra!”, Thiệu Minh Vỹ đứng cách đó hai tầng, thấy Kiều Ân của anh bị một nam sinh lạ mặt ôm chặt. Mặt anh đỏ bừng, đầu bỗng nặng trĩu, sao có thể như vậy chứ? Anh hung hăng lao tới đẩy anh chàng kia ra, kéo Kiều Ân ôm vào lòng.

“Ân Ân, em sao thế? Sao lại bị như vậy?”, Thiệu Minh Vỹ lo lắng nâng mặt Kiều Ân lên xem vết máu trên đó, vết thương trên đầu cũng bắt đầu rỉ máu. Anh điên lên mất, xảy ra chuyện gì thế này, ai dám làm Ân Ân của anh bị thương như vậy!

Thiệu Minh Vỹ ngẩng đầu, trừng mắt lên nhìn anh chàng đang đứng đối diện, lớn tiếng hỏi: “Chuyện này là sao?”.

“Tôi không biết, tôi vừa xuống đã thấy cô ấy lặn từ bên trên xuống rồi”, Nhan Trinh Tịch vừa nói vừa lo lắng nhìn Kiều Ân. Cậu cũng rất muốn biết chuyện gì vừa xảy ra!

Thiệu Minh Vỹ quét ánh nhìn xung quanh một lượt thì thấy Tần Viên Viên đang đứng ngăn người ở tầng trên. Là cô ta? Cô ta đẩy Kiều Ân ngã xuống cầu thang?

Trong lòng anh bừng bừng lửa giận, để Kiều Ân dựa vào lòng Nhan Trinh Tịch rồi lao lên trên tầng, giận giữ túm áo Tần Viên Viên, lớn tiếng quát: “Là cô? Chính cô đã đẩy Kiều Ân xuống dưới đúng không?”.

Nhìn Thiệu Minh Vỹ tràn đầy nộ khí như con sư tử bị chọc giận, Tần Viên Viên sợ hãi, lí nhí đáp: “Em không làm... Em chỉ muốn kéo cô ta lại... nhưng... là cô ta tự ngã xuống...”.

“Sao cô ấy có thể tự ngã xuống được?” Cố kìm nén câu chữ tục, anh không muốn nói từ TMD[1] trước mặt con gái. “Dù Thiệu Minh Vỹ tôi trước giờ chưa từng đánh con gái nhưng nếu Kiều Ân có chuyện gì thì tôi

sẽ đến gặp cô cảnh cáo đầu tiên đấy!” Ánh mắt Thiệu Minh Vỹ hằn lên vẻ độc ác như muốn cắt cô ta ra thành n mảnh!

“Anh...”, giọng yếu ớt của Kiều Ân vọng đến.

Thiệu Minh Vỹ ngoảnh đầu lại nhìn, thấy Kiều Ân đã tỉnh lại. Anh vội đẩy Tần Viên Viên qua một bên khiến cô ta ngã phịch xuống đất.

“Ân Ân, em sao rồi? Còn đau không?” Thiệu Minh Vỹ chạy như bay đến cạnh Kiều Ân rồi ôm cô vào lòng.

“Đau lắm... Anh, đầu em đau lắm...” Cuối cùng anh cũng đến, không phải cô đang mơ.

“Đừng sợ, anh đưa em đến bệnh viện!” Thiệu Minh Vỹ nhẹ nhàng, cẩn thận đỡ Kiều Ân đứng dậy rồi dìu cô bước từng bước xuống dưới tầng.

“Tôi có xe!”, tiếng Nhan Trinh Tịch vọng lại từ phía sau, nhưng lúc quay đầu lại nhìn đã không thấy bóng dáng Thiệu Minh Vỹ đâu. Nhan Trinh Tịch cũng vội chạy xuống dưới. Đó chính là anh kết nghĩa của Kiều Ân sao?

Trên đường đưa Kiều Ân tới bệnh viện, có rất nhiều ánh mắt tò mò nhìn theo họ nhưng anh hoàn toàn không thêm để ý, chỉ muốn nhanh chóng đưa Kiều Ân đến bệnh viện, mau chóng cầm máu trên vết thương của cô!

“Bác sĩ! Bác sĩ!” Vừa đến bệnh viện, Thiệu Minh Vỹ đã lớn tiếng gọi. Chết đâu hết rồi hay sao chậm chạp thế không biết!

Thấy Kiều Ân bị chảy khá nhiều máu, cô y tá vội chạy lại, ra hiệu cho Thiệu Minh Vỹ đặt người bệnh xuống giường rồi lại chạy đi lấy dụng cụ y tế để cầm máu cho cô.

“Cậu ra ngoài, đứng ngoài đợi đi!”, cô y tá đuổi Thiệu Minh Vỹ ra ngoài.

Thiệu Minh Vỹ đang rất lo lắng, không muốn ra ngoài nhưng lại sợ làm phiền bác sĩ nên cuối cùng cũng đành ra ngoài đứng đợi ở cửa. Bên ngoài hành lang, anh cứ đi đi lại lại về đây lo lắng.

“Kiều Ân sao rồi?”, Nhan Trinh Tịch cũng vội chạy lại hỏi.

“Trong kia, bác sĩ đang khám”, Thiệu Minh Vỹ vỗ đầu khó chịu. TMD, anh tự trách mình, nếu đến sớm chút nữa chắc chắn không để chuyện này xảy ra, anh trách mình không thể bảo vệ Kiều Ân chu đáo!

“Không sao đâu, đừng lo, Kiều Ân sẽ không có chuyện gì đâu!”, Nhan Trinh Tịch lo lắng ngược nhìn cửa phòng bệnh đang đóng chặt, khe nói vài câu an ủi. Nhưng ai biết những lời đó là để an ủi Thiệu Minh Vỹ hay Nhan Trinh Tịch muốn an ủi chính mình chứ.

Thiệu Minh Vỹ ngẩng lên nhìn anh chàng đứng trước mặt mình. Cậu ta chính là Nhan Trinh Tịch sao? “Không thể có chuyện gì xảy ra với cô ấy được!” Thiệu Minh Vỹ ngược đôi mắt cay xè của mình về phía cửa phòng bệnh đóng kín.

Lúc đó, bên trong phòng bệnh, Kiều Ân đang đau đớn với những vết thương trên cơ thể. Ngoài kia, hai người đàn ông cũng vô cùng lo lắng, đau đớn thậm chí trách mình.

Tại sao thời gian lại trôi chậm như vậy chứ? Đợi chờ từng phút từng giây đều khiến họ lo lắng hơn bội phần.

[1] TMD = (ta ma de) là một câu chửi tục, nghĩa gần như “Mẹ kiếp!”.

Cuối cùng, cánh cửa phòng bệnh cũng bật mở.

Thấy bác sĩ bước ra, hai người cùng chạy tới. “Bác sĩ, cô ấy sao rồi?”.

“Không sao, chỉ bị va quệt chút thôi, tôi đã sát trùng và băng lại rồi, không phải khâu đâu! Nhưng tuyệt đối không được để cô ấy vận động mạnh, tránh làm vết thương bị hở miệng. Ừm, đã tiêm thuốc chống viêm thì cũng không sao đâu. Vết thương ở chân cũng bôi thuốc rồi, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi”, nhìn về mặt đầy lo lắng của hai anh chàng, bác sĩ ân cần giải thích.

Chảy nhiều máu vậy mà không sao ư? “Không phải khâu ạ?” Nếu bị sọc thì làm thế nào?

“Không cần, vết thương cũng nhỏ, nghỉ ngơi vài ngày sẽ liền lại thôi”, bác sĩ khẽ cười, sao phải lo lắng quá vậy chứ!

“Có bị sẹo không ạ?” Kiều Ân vốn đã tự ti vì thân hình mập mạp của mình, nếu còn bị sẹo nữa thì cô đau khổ chết mất.

“Không sao, không sao, làm gì nghiêm trọng thế.” Bác sĩ ngăn người không hiểu, nhìn vết thương bé vậy mà họ lại lo lắng đến thế sao!

Thiệu Minh Vỹ lách qua người bác sĩ, bước vào trong.

“Ân Ân!” Kiều Ân đang nằm trên giường bệnh, mặt có vài chỗ được băng trắng.

“Anh!”, Kiều Ân hơi nhồm người, “Em cũng không biết tại sao mình lại bị chảy máu như vậy”, cô cố mỉm cười.

“Kiều Ân!” Thiệu Minh Vỹ vuốt ve khuôn mặt cô vẻ xót xa, nhất định là cô đã rất sợ.

“Thật, lúc này khi nhìn thấy máu, em rất sợ, rất buồn nôn, em vốn sợ máu mà”, Kiều Ân khẽ cười. Nhưng sắc mặt anh bây giờ còn tái hơn cả cô nữa, cô hại anh lo lắng đến vậy sao.

“Đừng nói nữa, nghỉ ngơi chút đi, lát anh sẽ đưa em về ký túc xá.” Thiệu Minh Vỹ ngăn không cho cô nói, lúc này cô cần nghỉ ngơi.

Kiều Ân mở to mắt, có vẻ bất ngờ khi thấy Nhan Trinh Tịch đang đứng sau Thiệu Minh Vỹ. “Anh, cậu ấy là Nhan Trinh Tịch.” Thật ngại quá, quả nhiên cô cũng khiến cậu ấy phải lo lắng một phen rồi.

“Được rồi, để sau hẵng nói. Ngoan, nghỉ đi, đừng nói nữa.” Thấy giọng Kiều Ân rất yếu, nhưng vẫn cố giải thích, Thiệu Minh Vỹ không chịu được, lên tiếng ngăn lại không cho cô nói tiếp.

Nhan Trinh Tịch thấy vậy khẽ cười nói: “Tôi có xe, lát nữa lấy xe tôi đưa Kiều Ân về đi”.

Thiệu Minh Vỹ quay đầu lại nhìn nhưng không nói gì.

Trong lòng Thiệu Minh Vỹ cũng thầm trách cậu ta. Kiều Ân đi cùng cậu ta vậy mà cậu ta không bảo vệ Kiều Ân chu đáo, khiến cô ấy bị thương như vậy. Dù việc Kiều Ân bị thương không có liên quan đến Nhan Trinh Tịch nhưng Thiệu Minh Vỹ vẫn cho rằng cậu ta phải có trách nhiệm trong chuyện này, anh không thể không trách cậu ta được.

“Cậu nào đi làm thủ tục với tôi?”, tiếng y tá vang lên ngoài cửa.

Thiệu Minh Vỹ quay sang Kiều Ân nói: “Ân Ân, em đợi anh một lát nhé!”, rồi anh quay người đi theo y tá làm thủ tục cho Kiều Ân.

“Kiều Ân, xin lỗi!”, Nhan Trinh Tịch nhìn Kiều Ân đang nằm trên giường, trán vẫn băng miếng gạc trắng.

“Việc này đâu phải lỗi của cậu”, Kiều Ân khẽ cười, nhưng lúc cười cũng khiến vết thương bị động, rất đau.

“Mình không nên để cậu lại một mình như vậy.”

“... Cậu giúp mình đi lấy thẻ sinh viên mà.”

“Thẻ sinh viên của cậu này”, Nhan Trinh Tịch lấy thẻ sinh viên đưa cho cô.

“Cảm ơn!”

“Cậu nghỉ đi, đừng nói nữa”, nhìn khóe mắt Kiều Ân mỗi lần nói đều giật giật, chắc cô ấy rất đau.

“... Buồn ngủ quá...”, Kiều Ân nói giọng nhỏ dần, nhỏ dần, hai mắt đã nhắm tịt lại.

Nhan Trinh Tịch khẽ ngồi bên mép giường, nhìn Kiều Ân ngủ rất yên bình, hai má vốn đỏ hồng vậy mà giờ trắng bệch, khóe môi vẫn còn rỉ máu.

Nhan Trinh Tịch không kiềm chế được, khẽ đưa tay lên lau vết máu trên khóe môi Kiều Ân. Thấy động, Kiều Ân chớp mấy mắt, một âm thanh nhỏ nhẹ khẽ thốt ra: “Anh...”.

Tay Nhan Trinh Tịch bỗng khựng lại trên khóe môi Kiều Ân, ánh mắt lóe lên ánh nhìn kỳ lạ.

“Cô ấy ngủ rồi à?” Thiệu Minh Vỹ như âm hồn xuất hiện sau lưng Nhan Trinh Tịch, giọng anh vang lên bên tai cậu.

Nhận thấy hàm ý trong ánh mắt Thiệu Minh Vỹ, Nhan Trinh Tịch vội thu tay lại.

Thiệu Minh Vỹ đi qua người Nhan Trinh Tịch đến bên cạnh giường, vòng tay qua người Kiều Ân, khẽ đỡ cô dậy. Thấy Kiều Ân hơi tỉnh, trở mình trong lòng, Thiệu Minh Vỹ khẽ nói: “Ân Ân, chúng ta về thôi!”, giọng Thiệu Minh Vỹ vô cùng dịu dàng. Thiệu Minh Vỹ lúc này khác hẳn với Thiệu Minh Vỹ khi nói chuyện với Tần Viên Viên.

“Tôi đi lấy xe”, Nhan Trinh Tịch cũng chạy theo họ ra ngoài.

Vừa bế Kiều Ân ra cổng bệnh viện, Thiệu Minh Vỹ liền nhìn thấy Sài Ích, bạn cùng phòng dừng xe trước cổng.

“A Ích, cậu về trước đi. Mình phải đưa Kiều Ân về”, Sài Ích vui vẻ phóng tới, Thiệu Minh Vỹ liền bảo.

“Lấy xe chở về đi, chứ thế này thì mệt lắm!”, Sài Ích hơi bực, chẳng phải cậu ta bảo mình mang xe tới sao?

“Kiều Ân đang ngủ.” Anh không muốn làm cô tỉnh giấc.

“Vậy công đi, như vậy cũng đỡ mệt hơn.” Sài Ích thấy ánh mắt Thiệu Minh Vỹ vô cùng dịu dàng và hình như chỉ khi nhìn cô em gái này, Thiệu Minh Vỹ mới có thái độ như thế.

Thiệu Minh Vỹ nhẹ nhàng đặt Kiều Ân ngồi lên yên xe rồi quay người lại, hai tay đỡ lưng Kiều Ân, công cô lên lưng.

Đúng lúc đó, Nhan Trinh Tịch dắt xe tới.

“Tôi công cô ấy về cũng được, không cần xe nữa đâu.” Thiệu Minh Vỹ không để Nhan Trinh Tịch có cơ hội nói thêm gì, nhanh chóng quay người công Kiều Ân về ký túc xá.

Nhan Trinh Tịch đứng lặng nhìn bóng lưng Kiều Ân và Thiệu Minh Vỹ ngày một xa dần.

Có vẻ ông anh kết nghĩa này bảo vệ Kiều Ân khá kỹ. Ngoại trừ anh ta cơ hồ những người khác đều có thể làm hại cô. Anh ta không để người khác tiếp cận Kiều Ân một cách dễ dàng, thậm chí cả những người tiếp cận Kiều Ân với mục đích rõ ràng.

Anh ta thật sự là anh trai của Kiều Ân sao? Nhìn bóng hai người đang mờ dần, Nhan Trinh Tịch khẽ mỉm cười.

Phòng ký túc xá nữ tầng năm, khu tây

“Này cậu, cậu không được lên đó!”, dì Vương ngồi trong phòng bảo vệ cổng ký túc xá nữ thấy một nam sinh công một nữ sinh trên vai xông thẳng vào ký túc xá nữ thì vội ngăn lại.

“Cô ấy bị thương”, Thiệu Minh Vỹ đang rất lo lắng nên hơi xẵng giọng.

“Như vậy cũng không được. Cậu gọi bạn cùng phòng xuống công con bé lên.” Một nam sinh mà chạy lên ký túc xá nữ, chắc chắn sẽ gây náo loạn nửa ngày mất.

“Cháu chỉ công cô ấy lên rồi sẽ lập tức xuống ngay.” Thiệu Minh Vỹ năn nỉ, mấy cô nàng kia sao đủ sức công Kiều Ân lên chứ.

“Không được!”, dì Vương lớn tiếng, “Cô ấy ở phòng nào?”

“Phòng 502 ạ. Hay để cho chắc chắn dì cùng cháu đưa cô ấy lên đó. Đưa cô ấy vào phòng cháu sẽ xuống ngay!”, Thiệu Minh Vỹ hơi mất bình tĩnh nhưng lại không muốn Kiều Ân tỉnh giấc.

Phòng 502, dì Vương cũng hơi do dự. Nhìn con bé này béo vậy, chắc người thường không thể công được đâu.

“Thôi được, cậu đợi chút rồi tôi lên đó cùng cậu.” Nói xong, dì Vương nhanh chóng chạy vào phòng nói gì đó với người cùng trực.

Hai người cùng đưa Kiều Ân lên phòng.

Nữ sinh các tầng ùa nhau ra xem, quả đúng là nam sinh xuất hiện có khác. Họ nhìn một lúc rồi ai nấy đều tỏ ra kinh ngạc, quả nhiên là Thiệu Minh Vỹ. Hơn nữa, cô nàng đang nằm trên lưng Thiệu Minh Vỹ chẳng phải Kiều Ân sao? Đáng cô ta mập mạp như vậy, chỉ cần nhìn lướt qua cũng có thể nhận ra.

Dì Vương giục mấy cô nữ sinh đó vào phòng, đừng để ý chuyện người khác rồi bảo Thiệu Minh Vỹ nhanh chóng rời khỏi đây.

“Minh An Nhã!”, vừa đặt chân đến tầng năm, Thiệu Minh Vỹ lập tức gọi to.

Dì Vương thò đầu vào phòng 502 kiểm tra, xem có cô nàng nào ăn mặc hở hênh hay có chuyện gì bất ổn không rồi mới ra hiệu cho anh vào.

Nghe thấy tiếng Thiệu Minh Vỹ, A Nhã vội vội vàng vàng mở cửa. Vừa thấy Kiều Ân trên lưng anh, A Nhã giật mình thét lên: “Kiều Ân?”.

“Ân Ân bị thương, mau lên, đỡ cô ấy nằm xuống.” Thiệu Minh Vỹ vừa nói vừa công Kiều Ân vào phòng.

“Mau, đặt cậu ấy lên giường đi!” Toàn Nhược Lăng cũng nhảy xuống, chạy ra chỉ giường gần đó cho Thiệu Minh Vỹ công Kiều Ân vào.

Thiệu Minh Vỹ khẽ đặt Kiều Ân lên giường rồi đỡ cô nằm xuống.

“Cậu ấy sao vậy? Sao lại đến nông nổi này?” Thấy trán Kiều Ân băng miếng gạc trắng lớn, Đinh Đinh lo lắng hỏi.

“Cô ấy ngã cầu thang nên bị thương.” Thiệu Minh Vỹ ngồi xuống cạnh giường, nắm tay Kiều Ân đang đặt bên cạnh.

“Được rồi, được rồi, người đã đưa lên, cậu mau xuống đi!”, dì Vương đứng giục ngoài cửa.

Thiệu Minh Vỹ buông tay Kiều Ân ra rồi đưa A Nhã chiếc túi, nói: “Trong này có thuốc của Kiều Ân, em nhớ cho cô ấy uống thuốc đúng giờ nhé. Ngày mai anh tới đưa Kiều Ân đi thay băng”. Trong lòng Minh Vỹ rất lo lắng nên mắt anh vẫn dán lên Kiều Ân đang nằm trên giường.

“Được rồi, anh đi trước đi. Nếu có chuyện gì bọn em sẽ gọi điện báo anh.” Minh An Nhã vỗ vai anh như muốn bảo rằng, có họ chăm sóc cho Kiều Ân rồi, anh không cần phải lo lắng nữa.

Dì Vương thấy vậy liền kéo Thiệu Minh Vỹ ra ngoài phòng, đi thẳng xuống dưới tầng.

“Sao lại xảy ra chuyện này?”, Toàn Nhược Lăng xót xa vuốt ve khuôn mặt Kiều Ân, máu vẫn hơi rỉ ra trên mặt.

“Đừng hỏi nữa, để cậu ấy nghỉ đi. Nhược Lăng, hôm nay cậu ngủ giường Kiều Ân nhé!”, A Nhã có vẻ là người bình tĩnh nhất lúc này.

“OK, không có gì!”

“Trước tiên phải thay đồ, rửa mặt cho Ân Ân đã. Cẩn thận, đừng làm cậu ấy tỉnh giấc. Chắc cậu ấy mệt lắm rồi!”, A Nhã dặn dò mọi người, còn mình lấy đơn thuốc trong túi Kiều Ân ra xem.

Mọi người ai làm việc người nấy nhưng trong lòng vẫn thắc mắc không lý giải nổi.

Rốt cuộc Kiều Ân đã đắc tội với ai? Vừa giải quyết xong mấy bài viết trên diễn đàn, giờ lại bị ngã cầu thang, chuyện quái gì đang diễn ra thế này!

5. Chương 05

Phòng 502, ký túc xá nữ khu tây

Kiều Ân nằm trên giường vẻ buồn chán, đã hai ngày rồi không được ra ngoài, cứ phải nằm lì trong phòng thế này.

Con người thật dễ buồn.

Ba người kia đều đã đi học, cô không muốn thầy giáo biết chuyện này nên chỉ nhờ bọn A Nhã xin nghỉ ốm giúp mình. Nói thật ra thì học đại học cũng có cái tốt, đó là không cần lên lớp, miễn là có người điểm danh hộ là được. Giảng viên cũng chẳng thể quản lý được việc có đúng bạn có lên lớp hay không? Hơn nữa, chỉ cần bạn không quá coi thường giảng viên thì dù có không lên lớp buổi nào, giảng viên chủ nhiệm môn cũng có thể cho qua, chỉ cần khi kiểm tra bạn làm bài thi tốt một chút là đủ điểm qua hết môn một cách dễ dàng.

Đúng vậy, tuổi thanh xuân vốn có nhiều việc tươi đẹp và thoải mái như vậy đấy. Khi bạn còn đang tận hưởng quãng thanh xuân phơi phới thì sao có thể lãng phí nó một cách dễ dàng vậy chứ.

Khi Kiều Ân đang gặm nhấm nỗi buồn, cửa phòng ký túc xá bỗng khe khẽ mở ra.

Ai? Kiều Ân giật mình thò đầu ra ngoài nhìn. Ai lại đến lúc này?

“Anh à?” Thấy khuôn mặt đang thấp thò ngoài cửa, Kiều Ân hét lớn. Sao có thể là anh chứ? Sao tự nhiên anh lại vào được đây?

Thiệu Minh Vỹ nhẹ nhàng khép cửa, khe khẽ tiến lại phía giường Kiều Ân, ra hiệu cho cô nói bé rồi đặt thứ gì đó đang cầm trong tay lên bàn.

“Anh, làm thế nào mà lên được đây?” Thật kỳ lạ, giữa ban ngày ban mặt, phía dưới lại có mấy dì ngồi canh cổng, sao anh lại lên được!

“Trèo vào.” Thiệu Minh Vỹ dựa vào tường, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Kiều Ân, trán cô vẫn dán miếng gạc trắng.

“Trèo như nào?” Kiều Ân vô cùng hiếu kỳ, nhoài hẳn người ra ngoài giường hỏi.

“Trên đường ra chỗ đổ rác sau ký túc xá của bọn em có một chiếc bàn, có thể đứng lên đó trèo vào tầng hai, anh đã cạy cửa sổ tầng hai rồi trèo vào.” Anh rất cao, đứng cạnh giường mà mặt anh đã ngang với Kiều Ân đang ngồi trên giường tầng hai.

“Ôi trời, không ai nhìn thấy anh lên đây chứ?” Anh mà để người khác phát hiện ra chuyện này thì sẽ lớn chuyện mất.

“Không ai trông thấy, mọi người đều đi học hết rồi mà.” Hành lang các tầng đều trống trơn, không có bóng dáng ai cả.

“Anh...”, Kiều Ân chẳng biết nói gì, khi biết anh muốn đến thăm cô mà dám trèo tường như vậy.

“Đầu không sao chứ? Chân có đỡ hơn chút nào không?” Nhìn trán và đầu gối Kiều Ân, Thiệu Minh Vỹ không sao cười nổi.

“Đỡ nhiều rồi, ngày mai có thể tháo băng được rồi.” Mỗi lần soi gương thấy miếng gạc trên trán, Kiều Ân đều thấy mình vô cùng xấu xí.

“Đừng vội, cứ nghỉ thêm vài ngày nữa. Đã có các bạn giúp em điểm danh rồi, việc ghi chép bài cũng không cần lo lắng”, Thiệu Minh Vỹ vẫn lo cho vết thương của cô, sợ bị mưng mủ.

“Nằm mãi cũng mệt lắm, em muốn ngồi dậy đi lại một chút”, nói xong, Kiều Ân cố ngồi dậy, nằm trên giường ba ngày nay khiến cô chán lắm rồi.

“Cẩn thận chút!”, thấy Kiều Ân muốn trèo xuống giường, Thiệu Minh Vỹ vội đỡ eo cô. “Đừng vội, để anh đỡ em xuống.” Anh dang rộng cánh tay đỡ cô xuống giường.

Kiều Ân cười khê, giống như lúc nhỏ mẹ thường bế cô xuống giường vậy.

Kiều Ân cũng đưa hai tay khê bám lên vai Thiệu Minh Vỹ. Người cô hơi nhoài về trước, yên tâm dựa vào người anh tụt xuống. Thiệu Minh Vỹ cũng dang rộng hai tay ôm chặt Kiều Ân vào lòng rồi dùng sức nhắc cô, nhẹ nhàng đặt xuống nền nhà.

“Nặng lắm đúng không!”, Kiều Ân mỉm cười, đỏ mặt muốn thoát ra khỏi vòng tay Thiệu Minh Vỹ nhưng tay anh rất rắn chắc. Cô có cảm giác như anh kéo mình vào lòng chặt hơn vậy.

“Ân Ân...”, Thiệu Minh Vỹ không chịu buông cô ra, ngược lại còn kéo cô vào sâu trong lòng mình.

Trong lúc bất ngờ Kiều Ân không biết nên làm thế nào, do dự xem có nên đẩy anh ra không nhưng cơ thể cô lại không nghe theo, cứ để mặc anh ôm vào lòng.

“Em gầy đi!”, mãi lâu sau, Thiệu Minh Vỹ mới nhẹ nhàng nói lỏng vòng tay, mở to mắt nhìn cô.

Mặt cô thoáng ửng đỏ, nhất định là anh nhận ra điều này khi ôm cô rồi.

“Thật sao? Em vẫn béo vậy mà”, Kiều Ân khẽ cắn môi nhưng trong lòng lại thầm vui sướng. Cuối cùng cũng nghe được một câu bảo cô gầy của anh.

“Gầy đi, anh ôm em là biết mà.” Thiệu Minh Vỹ ngắm nhìn khuôn mặt Kiều Ân, tay bắt đầu ve vuốt cằm cô. Đúng là cô ấy gầy đi thật rồi!

“Chẳng phải là điều tốt sao, cuối cùng em cũng giảm cân thành công rồi còn gì”, Kiều Ân vội quay mặt đi, xoay người ngồi lên giường Đình Đình.

Trống ngực bỗng đập thình thịch, cô thấy xấu hổ khi anh chăm chăm nhìn mình như thế. Cô vốn quen với việc bị anh trêu chọc, ức hiếp, cười đùa... nhưng ánh mắt anh hôm nay thật sự rất lạ, nó khiến trái tim cô căng lên như dây đàn.

Ngẩng lên nhìn Thiệu Minh Vỹ, Kiều Ân thấy mắt anh khẽ nhắm lại, khóe môi thoáng hiện nụ cười bí hiểm.

“Muốn ăn táo không? Anh gọt cho em nhé!”, Thiệu Minh Vỹ cười thầm trong bụng, cầm túi táo đi rửa.

Kiều Ân nhìn theo bóng anh, nhất định là do cô suy nghĩ, tưởng tượng quá nhiều chứ anh vẫn quan tâm đến cô như mọi ngày. Chắc là do bản thân quá buồn chán nên mới suy nghĩ linh tinh, vớ vẩn như vậy. Anh là anh trai nên đương nhiên phải đối xử tốt với em gái rồi! Cô tự an ủi mình.

“Nào, há mồm ra nào!”, Thiệu Minh Vỹ gọt táo xong, cắt một miếng nhỏ rồi đưa lên miệng Kiều Ân.

“Em tự ăn được mà”, Kiều Ân hơi ngại, muốn tự làm nhưng anh không để cô đụng tay vào, vẫn đưa miếng táo đến sát miệng cô bắt ăn. Kiều Ân ngượng ngùng, chỉ biết nghe theo há miệng cho anh đút.

Kỳ lạ thật, tay cô đâu có bị thương, anh cũng đâu cần đối xử với cô như vậy, nó khiến cô thấy vô cùng khó xử. Tuy bình thường anh rất hay quan tâm, chăm sóc cô nhưng chưa từng có hành động thân thiết như vậy, sự thân thiết này khiến người ta có đôi chút khó hiểu.

“Anh, hôm nay không có tiết sao?” Không khí trong phòng yên lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng trái tim đang đập, cô phải kiềm gì đó nói để phá vỡ bầu không khí này.

“Chiều mới có tiết.”

“Anh... hôm nay em tự đi thay băng cũng được”, cô thấy sức khỏe khá hơn nhiều, liền nói. Vả lại anh còn phải đi học, cô cũng không nên phiền anh đưa mình đi như thế.

“Không sao, lát nữa anh đưa em đi thay băng.”

“... Anh... hôm nay không bận việc gì sao?”

“Sao em lại hỏi vậy?”

“Hôm nay em thấy anh hơi lạ, sao tự nhiên lại tốt với em thế?”

“Thế trước giờ anh không tốt với em à?”

“Không, em không có ý đó, nhưng... hôm nay không giống bình thường!”

“Em không thích hả?”

“Thích nhưng vẫn thấy hơi là lạ.”

“Thích là được rồi, từ từ sẽ quen thôi.”

Vô số những thắc mắc hiện lên trong đầu Kiều Ân nhưng cô vốn suy nghĩ đơn giản, lại ngại thơ nữa nên cũng không suy nghĩ nhiều đến vấn đề này, hơn nữa thói quen đó cũng chẳng có gì là xấu!

Thiệu Minh Vỹ ngồi sau lưng Kiều Ân, chăm chú nhìn cô đang tập trung chơi điện tử.

Miếng băng gạc trắng toát trên trán Kiều Ân thật khiến người ta ngứa mắt. Nhớ lại hôm đó, khi mặt Kiều Ân bị chảy máu, anh đã lo lắng thế nào. Anh từng hứa sẽ bảo vệ Kiều Ân, tuyệt đối không để cô bị tổn thương... Nhưng, anh lại không làm được điều đó!

Để tránh mấy cô nàng thích mình ganh ghét, đố kỵ rồi làm tổn thương đến Kiều Ân, Thiệu Minh Vỹ đã phải chôn giấu tình cảm của mình dành cho cô vào sâu trong lòng, anh đành phải nhận cô làm em gái để giữ cô luôn bên cạnh mình, để có thể bảo vệ, không để cô gặp bất cứ chuyện gì. Nhưng thực tế lại không như vậy, dù anh có hoàn thành vai diễn anh trai của mình tốt đến đâu thì vẫn có người làm hại Ân Ân.

Khi biết chính Tần Viên Viên là người tung tin đồn, cũng chính là người lập ra chủ đề trên diễn đàn kia, Thiệu Minh Vỹ đã cố gắng kìm nén cơn giận dữ của mình. Anh không chỉ hận Tần Viên Viên đã ra tay với Kiều Ân độc ác như vậy mà còn giận bản thân mình hơn vì lúc nào anh cũng cho rằng chỉ cần nhận Kiều Ân làm em gái là có thể bảo vệ cô, có thể dùng hành động của mình để thể hiện tình yêu với cô.

Nhưng cuối cùng, sự thật đã chứng minh điều ngược lại rằng anh đã sai, bất luận anh bảo vệ Kiều Ân bằng cách nào, có ở bên cô thế nào thì vẫn có người ghen ghét, đố kỵ với cô. Không phải anh cố ý vứt bỏ hay kéo giãn khoảng cách với Kiều Ân mà cô bắt bị soi mói hơn, dẫu có làm vậy họ vẫn có thể làm cô bị tổn thương.

Nếu mọi việc đã đến nước này việc gì anh phải để ý đến ánh mắt người khác nữa. Nếu họ nhất định muốn làm Ân Ân bị tổn thương thì anh sẽ luôn bên cạnh bảo vệ cô, tuyệt đối không để ai có thể làm hại đến cô!

Kiều Ân cũng chẳng biết tâm trạng mình đang như thế nào nữa nhưng cô cảm thấy anh không giống thường ngày, còn khác ở chỗ nào thì cô cũng không rõ. Cô chỉ thấy ánh mắt anh khiến trái tim cô loạn nhịp, hình như có rất nhiều điều muốn nói nhưng anh vẫn yêu thương, quan tâm, trêu đùa cô như trước đây.

Mong là không có gì thay đổi. Cô hy vọng có thể vui vẻ cười đùa, đón nhận sự quan tâm của anh như trước đây, dẫu có chuyện gì xảy ra, chỉ cần có anh ở bên cạnh thì cô luôn cảm thấy bình yên và an toàn.

Dù rất hận Tần Viên Viên đã hại Kiều Ân bị thương nhưng Thiệu Minh Vỹ cũng không biết phải xử lý thế nào? Anh không muốn vì chuyện răn đe Tần Viên Viên mà làm náo loạn đến Ban giám hiệu, khiến mọi người đều biết đến tin đồn kia, điều này sẽ ảnh hưởng tới Kiều Ân. Hơn nữa, Kiều Ân luôn bảo với anh rằng do cô tự ngã cầu thang, không muốn giảng viên biết chuyện, cũng không muốn anh vì chuyện này mà tìm Tần Viên Viên gây thêm rắc rối.

Thiệu Minh Vỹ không thể không đáp ứng yêu cầu của Kiều Ân, nên anh đành bỏ qua cho Tần Viên Viên nhưng lửa giận trong lòng vẫn chẳng mất đi. Sau này anh còn nhờ người đuổi Tần Viên Viên ra khỏi nhóm nhảy, anh cũng cảnh cáo Tần Viên Viên, nếu còn dám có ý đồ làm hại Kiều Ân thì chắc chắn anh sẽ khiến cô ta cuốn gói khỏi trường ngay lập tức.

Mặc dù Thiệu Minh Vỹ không dạy Tần Viên Viên một bài học nhưng bọn Minh An Nhã cũng không dễ dàng bỏ qua cho cô ta.

Vườn trường Đại học T

“Nhanh lên, mau trốn đi, cô ta đến đây!”, Minh An Nhã vội kéo Toàn Nhược Lăng trốn sau gốc cây. Tần Viên Viên đang một mình đi tới, họ đã mai phục ở đây mấy hôm để đợi cô ta rồi.

Đúng lúc Tần Viên Viên đi qua gốc cây nơi bọn A Nhã mai phục, họ vội nhảy xổ ra chặn đường cô ta.

“Các cô định giở trò gì?” Tần Viên Viên giật mình nhảy lùi lại một bước. Cô ta nhận ra, họ chính là bạn cùng phòng với Kiều Ân.

Hừ, A Nhã cười nhạt một tiếng: “Xem ra tướng mạo cũng không tồi đấy nhỉ?”.

“Công nhận, nhưng bỗng nhiên có vết sẹo trên mặt thì thật là...”, Nhược Lăng châm chọc.

“Các cô...”, thấy hai người vây xung quanh mình, giọng Tần Viên Viên có chút run rẩy.

“Sao thế? Sợ rồi à? Sao lúc đẩy Kiều Ân xuống cầu thang cô không thấy sợ, không thấy run tay?”, Minh An Nhã trợn mắt nhìn cô ta, lạnh lùng nói.

“Tôi không đẩy cô ta, là cô ta tự ngã xuống...”

“Vậy tại sao cô lại rảnh rỗi lập cái chủ đề kia làm gì?”

“Tôi... tôi... tôi chỉ đùa chút thôi.”

“Đùa, ha ha”, Nhược Lăng khẽ nhếch môi rồi quay sang nhìn A Nhã, nói tiếp, “Vậy cái này muốn lưu chút dấu tích trên mặt cô đây, có thấy vui không?”

“Tôi... tôi... không dám nữa”, nhìn con dao sắc nhọn trong tay A Nhã, Tần Viên Viên sợ run người.

“Bốp!”, một cái tát như trời giáng rơi thẳng xuống mặt, năm ngón tay hằn đỏ lên mặt Tần Viên Viên.

“Cái tát là thay cho Kiều Ân, như vậy là nhẹ nhàng với cô lắm rồi. Cô hại cô ấy bị thương chảy cả máu đầu. Cái tát này để nhắc nhở cô lần sau đừng có tái phạm nữa. Kiều Ân hiền lành có thể bỏ qua cho cô nhưng bọn tôi thì không từ bi như vậy đâu. Nếu lần sau còn dám ra tay hãm hại Kiều Ân, chúng tôi mà biết được thì sẽ không chỉ như này thôi đâu, cô rõ rồi chứ!”, A Nhã lạnh lùng nhìn khuôn mặt lúc đỏ lúc tái mét của Tần Viên Viên, nói.

Tần Viên Viên đau tới chảy nước mắt nhưng tuyệt nhiên không dám nói lời nào.

“Mau lên mạng đính chính cái chủ đề kia, nói đó là những lời nói linh tinh, không có căn cứ và người được nhắc đến không phải Kiều Ân”, Nhược Lăng nói với cô ta vẻ lãnh đạm.

Tần Viên Viên vâng vâng dạ dạ nhận lời.

“Đừng tưởng qua mặt được bọn này. Nếu tối nay cô không làm ngay thì ngày mai nên cẩn thận một chút!”, A Nhã trừng mắt. Tại sao bề ngoài cô ta xinh đẹp mà tâm địa lại xấu xa như vậy chứ!

“Không đâu, không đâu!”, chắc chắn cô ta sẽ phải làm.

Bên ngoài giảng đường khoa Điện

Hôm nay là Chủ nhật, hai giờ chiều là buổi học đầu tiên của lớp tiếng Anh tăng cường mà Kiều Ân đã đăng ký.

Từ xa, cô đã thấy Nhan Trinh Tịch đang tươi cười đứng đợi mình trước lầu. Hôm nay, cậu ấy mặc chiếc áo sơ mi trắng nên trông càng gầy hơn.

“Kiều Ân!”, thấy Kiều Ân, Nhan Trinh Tịch vội vẫy tay gọi.

“Cảm ơn cậu đã giúp mình lấy sách”, nhìn hai cuốn sách trong tay Nhan Trinh Tịch, Kiều Ân cảm động nói.

“Đỡ hơn chưa?”, nhìn vết thương của Kiều Ân đã lành, không phải băng nữa, Nhan Trinh Tịch cũng yên tâm phần nào. Dù vết thương không lớn lắm nhưng dấu tích của nó trên trán cô vẫn khiến người ta thấy đau lòng.

“Không sao rồi, bây giờ mình có thể lắc đầu nữa ý”, nói rồi Kiều Ân định biểu diễn cho Nhan Trinh Tịch xem.

Nhan Trinh Tịch thấy vậy vội ngăn lại, không để cô lắc đầu nữa: “Ngốc, vẫn chưa lành hẳn đâu”.

Nhìn bộ dạng cuống quýt lo lắng của Nhan Trinh Tịch, Kiều Ân cười thâm trong bụng. Cậu ấy thật giống anh trai, lúc nào cũng lo lắng thái quá cho cô.

“Đi thôi, sắp đến giờ rồi”, Nhan Trinh Tịch giục.

Giảng viên là người Australia có tiếng trong trường, tên là David.

Cách giảng của thầy dễ hiểu, lại vô cùng thoải mái. Ngay từ đầu đã không tuân thủ theo đúng sách vở mà dạy mọi người thông qua những trò chơi nhỏ, còn yêu cầu mọi người tự giới thiệu về mình bằng tiếng Anh để hiểu hơn về nhau, cùng giao lưu kết bạn.

Khi chia nhóm tham gia trò chơi ở lớp, Nhan Trinh Tịch và Kiều Ân vô tình ở chung một nhóm. Hai người phối hợp rất ăn ý, lúc nào cũng hoàn thành trò chơi rất nhanh. Kết thúc buổi học, thầy David còn khen hai người là partners xuất sắc nhất.

Thấy Kiều Ân cười vui vẻ, Nhan Trinh Tịch cũng cười phụ họa theo. Cuối cùng, tâm trạng u ám chán nản vài ngày trước của Kiều Ân cũng tan biến, cô đã vui vẻ trở lại, thật quá tốt!

Nhớ đến hôm Kiều Ân bị thương, cậu luôn cảm thấy day dứt. Mặc dù không phải vì mình mà Kiều Ân bị thương nhưng cứ nghĩ tới ánh mắt đau khổ của Kiều Ân khi ấy, lòng cậu lại dấy lên cảm giác chua xót. Kiều Ân trong cậu là một cô gái lúc nào cũng vui vẻ, tươi cười, không nên phải chịu những đau khổ như thế, bởi vậy cậu luôn tự trách mình đã không bảo vệ cô thật chu đáo.

Kiều Ân, nhìn bề ngoài có vẻ là cô gái rất mạnh mẽ, kiên cường nhưng thực ra lại rất yếu đuối. Cô sống nội tâm thích che giấu nỗi buồn của mình, lúc nào cũng nở nụ cười ngây thơ, thuần khiết, nhưng cũng có lúc vô tình để lộ ra sự yếu mềm khiến mọi người càng thêm yêu thương.

Nhan Trinh Tịch thầm hứa sẽ bảo vệ cô thật tốt, sẽ khiến cô luôn tươi cười, nụ cười như ánh sáng ban mai thuần khiết.

Kiều Ân, tổn thương, đau khổ, vượt qua và vui vẻ...

Bên cạnh cô lúc nào cũng có hai chàng trai thầm hạ quyết tâm sẽ bảo vệ cô thật tốt, bảo vệ cây kẹo bông ngọt ngào, đáng yêu của họ.

6. Chương 06

Phòng 502, ký túc xá nữ khu tây

Nỗi buồn đã qua đi, nụ cười lại quay trở về.

Vết thương của Kiều Ân đã lành hẳn, nhìn trên trán chỗ vết thương còn lưu lại vết sẹo hồng hồng. Kiều Ân bỗng thấy lo lắng.

“Nhược Lăng, thế này mà cậu bảo không có sẹo à?”

“Kệ nó đi. Dán dòng chữ vì anh mà bị thương vào bên cạnh nữa!”, A Nhã vừa chơi điện tử vừa trêu Kiều Ân.

“Hừ, không thèm nói với cậu. Nhược Lăng, hỏi cậu đấy!”

“Để mình xem nào!”, Nhược Lăng đến trước mặt Kiều Ân, xoa nhẹ lên vết sẹo hồng hồng, nói: “Không sao đâu. Hai, ba ngày nữa là lành hẳn thôi”.

“Cần khỏi nhanh làm gì? Phải để mấy ngày nữa mới được, như vậy anh trai cậu mới có cơ hội chăm sóc em gái chứ”, A Nhã nói về rất hứng thú.

“Này, chẳng lẽ chỉ khi mình bị thương thì anh ấy mới chăm sóc chắc?”

“Bình thường cũng hay chăm sóc, nhưng cậu không thấy sau khi cậu bị thương, cách chăm sóc của anh ấy khác mọi lần sao?”

“Chẳng có gì khác cả!” Mà nếu có đi chăng nữa cũng không kể cho cậu được.

“Ôi, đúng là người nào đó quen được chiều chuộng nên coi đó là thói quen thường ngày rồi!”

Hừ, không thèm cãi lý với cậu, có cãi thì cũng nhận phần thua về mình thôi. Kiều Ân mở máy tính, nhét đĩa nhạc tập thể dục của mình vào lại bắt đầu tập. Vết thương ở chân cô cơ bản cũng khỏi rồi, vì việc này mà cô đã ngưng tập một tuần, nếu không bắt đầu lại thì công sức giảm cân trước đây của cô coi như mất trắng.

“Kiều Ân, cậu ngừng tập mấy hôm rồi, liệu không béo lên đấy chứ?”, nhìn thái độ chăm chỉ luyện tập của Kiều Ân, Nhược Lăng không kìm được lo lắng.

“Chắc chắn là lên cân rồi. Ngày nào cũng có người mang đồ ăn bổ dưỡng bồi bổ cho mà, bình thường ăn vào cũng béo nữa là với thân hình và thể trạng của cậu ấy như thế.”

“Mình cũng không biết nữa.” Ân Ân bóp thịt trên người, hình như béo lên thật, hức, bực mình quá, sao tay lại một đồng thịt như vậy chứ. Luyện tập, luyện tập, phải luyện tập nếu không sẽ béo ú mất!

“Kiều Ân, thứ Bảy này có rảnh không?”, A Nhã đột nhiên hỏi nghiêm túc.

“Có chuyện gì?”, Kiều Ân vẫn không dừng, vừa tập vừa hỏi.

“Lớp Trác Ưu tổ chức đi núi Ma Cơ, cậu có muốn đi cùng không? Leo núi cũng giúp giảm cân khá hiệu quả đấy!”

Hàn Trác Ưu là bạn trai của A Nhã. Nếu ai không biết quan hệ giữa họ, nhất định sẽ khó mà tin được một cô gái như A Nhã lại có thể quen được anh chàng Trác Ưu nho nhã, hiền lành kia.

“Nhược Lăng đi không?”

“Có chứ. Cậu ấy rủ cả Trương Văn Chính rồi, hình như cả Lý Hải Lạc cũng đi nữa, Đình Đình cũng hẹn cậu ấy rồi.” Trương Văn Chính là bạn trai của Nhược Lăng.

Thật là... đều có đôi có cặp hết rồi còn rủ mình đi làm gì chứ, định trêu tức mình đây mà!

“Các cậu đều đi cùng bạn trai, chỉ có mình là cô đơn lẻ loi, không đi đâu!” Nghĩ đến là thấy bực mình rồi, rủ cô đi để làm bóng đèn, làm kỳ đà cản mũi à!

“Đâu có, còn nhiều người khác mà, lớp Trác Ưu cũng có mấy người nữa, có cái đùa mà suốt ngày bám dính lấy anh cậu cũng đi, không biết chừng Thiệu Minh Vỹ cũng đi đấy”, A Nhã cười khẽ. Thiệu Minh Vỹ mà biết Kiều Ân đi thì nhất định sẽ đi cùng cho xem.

“Phương Tuệ?” Anh đi cùng cô ta sao? Vậy mà chẳng thèm nói gì với cô. Haizzz, đúng là trọng sắc khinh em gái mà!

“Cậu đi cùng đi, chắc chắn anh cậu không để cậu một mình đâu!”, Nhược Lăng từ phòng tắm bước ra, nói.

“Ôi dào, anh ấy có bạn gái bên cạnh thì còn thời gian đâu mà quan tâm đến mình chứ.”

“Vậy cậu rủ ai đi cùng đi, rủ Nhan Trinh Tịch chẳng hạn. Gần đây chẳng phải cậu cũng thân với cậu ta sao?”

“Cậu ấy á?” Liệu cậu ấy có muốn đi không nhỉ?

“Đúng thế, chẳng phải cậu thương thầm nhớ trộm cậu ta sao? Vừa hay, xem như đây là cơ hội tốt.”

“Đâu có, nói linh tinh.” Tuy ngoài miệng một mực chối bay chối biến nhưng trong lòng Kiều Ân đúng là có chút xao xuyến. Có lẽ cậu ấy cũng muốn đi cùng mình!

“Ha ha, cậu thử soi gương xem có đúng trên cái mặt ỉn con đáng yêu của cậu đang viết ba chữ ‘mình thích cậu’ không?”, A Nhã không buông tha cô.

“Đợi mình giảm cân, để xem cậu còn dám gọi mình là ỉn con nữa không!”

“Được, mình đợi, mình đợi, đợi cậu cả nghìn, vạn năm cũng được, chỉ cần cậu gầy đi là tốt rồi!” Muốn biết thế nào là ghe gớm, nghịch ngợm, chỉ cần nhìn An Minh Nhã là đủ! Haizzz, không còn cách nào khác, ai bảo sự thật luôn tàn khốc cơ chứ!

Căng tin số hai

“Đi leo núi Ma Cơ?”, Thiệu Minh Vỹ nhìn Kiều Ân hỏi.

“Vâng, thứ Bảy tuần này.”

“Chân em không sao chứ?”

“Không sao. Hôm qua em đã tập thể dục rồi.”

“Còn ai đi nữa không?”

“Bọn A Nhã cũng rủ bạn trai đi cùng, còn có mấy bạn cùng lớp với bạn trai A Nhã nữa, Phương Tuệ cũng đi.”

“Em đi cùng ai?”

“Chưa biết, Phương Tuệ không rủ anh à?”

“Không!” Thực ra anh cũng không để ý đến việc Phương Tuệ đi với ai, điều anh quan tâm bây giờ là cô định đi với ai?

“À, nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo đến!” Phương Tuệ tươi cười, từ xa bước tới.

“Hi, Kiều Ân, lâu rồi không gặp!”, Phương Tuệ cất giọng ngọt ngào ra vẻ rất thân thiết với Kiều Ân.

“Ừm!”, cô cũng vui vẻ đáp lại, tự nhiên ngọt ngào đến chết người.

“Minh Vỹ, thứ Bảy anh có bận gì không?” Quả nhiên, Kiều Ân đã đoán đúng ý định của cô ta.

Thiệu Minh Vỹ nhướn mày, mỉm cười nhìn Phương Tuệ.

“Lớp em tổ chức đi leo núi Ma Cơ, anh có muốn đi cùng không?”, nhìn vẻ mặt Phương Tuệ đầy vẻ hy vọng, Kiều Ân bỗng thấy bực.

“Được, vừa hay Kiều Ân cũng muốn đi chơi.” Thiệu Minh Vỹ quay sang nhìn Kiều Ân, nở nụ cười tươi rói, quyến rũ.

“Tốt quá, càng đông càng vui mà.” Phương Tuệ vẫn giữ nụ cười tươi trên môi nhưng đôi mắt lại ánh lên vẻ không vui.

“Được rồi, lịch trình thế nào nhớ báo cho anh nhé!”, Thiệu Minh Vỹ khẽ gật đầu nói.

“Vâng! Thôi, em đi trước đây”, nói rồi, Phương Tuệ vui vẻ bước đi.

“Lúc nào em mới có đôi chân như cô ấy nhỉ!” Kiều Ân ngẩng đầu, dõi theo bóng Phương Tuệ xa dần.

“Gầy quá!”, Thiệu Minh Vỹ lắc đầu, nhìn như bộ xương di động vậy.

“Anh muốn em tức chết hay sao mà nói từ gầy trước mặt em!”

“Hả, anh chỉ thích cây kẹo bông của anh thôi. Béo tròn đáng yêu, ôm vào lòng rất thích, mềm mại vô cùng, chỉ nghĩ thôi đã thấy ngọt rồi.”

Kiều Ân chun môi, nói: “Anh lại trêu em”.

Thiệu Minh Vỹ mỉm cười, khẽ bóp chiếc mũi nhỏ xinh của cô, sao anh có thể không thích cô được chứ? Từ khi được ôm cây kẹo bông mềm mại này vào lòng, được ngửi mùi thơm ngọt ngào đó, anh đã không chịu nổi, đã thích cô rồi.

Quả nhiên, Nhan Trinh Tịch nhận lời đi cùng ngay khiến Kiều Ân thấy rất hứng khởi. Từ sau sự việc kia, hình như mọi người đối xử với cô rất tốt, khiến cô cảm động muốn rớt nước mắt. Phải chăng đó là tác dụng của việc giảm cân?

Mặc dù khi bị thương, Kiều Ân không thể luyện tập, bằng đi một thời gian nên trọng lượng lại tăng lên năm mươi tám cân như cũ nhưng hai ngày khổ luyện vừa rồi đã có chút công hiệu, nhìn cô có vẻ gầy đi, cân nặng cũng giảm xuống còn năm mươi sáu cân. Nhìn vạch kim trên bàn cân ngày một thay đổi theo chiều hướng tích cực, Kiều Ân vì thế cũng tràn đầy tự tin và quyết tâm giảm cân hơn! Cố lên, cố lên, không được nghe những lời dụ dỗ ngon ngọt của anh, mình không thể mãi làm cây kẹo bông tròn trĩnh trực được!

Cổng trường Đại học T ngày thứ Bảy

Mới sáng sớm, đã thấy một nhóm sinh viên hào hứng tụ tập ngoài cổng trường, chuẩn bị khởi hành đi leo núi Ma Cơ thăm quan.

Các nam sinh đều mang xe đạp leo núi theo. Núi Ma Cơ cách trường Đại học T không xa lắm, đạp xe cũng mất nửa giờ đồng hồ, nhưng nam sinh nào cũng rất hứng khởi vì có thể chở bạn gái trên chiếc xe của mình. Xe đạp leo núi loại nào cũng có thể lắp thêm yên sau để ngồi nhưng đa số các nam sinh đều không lắp vì để như thế trông sẽ phong cách hơn. Hơn nữa thiết kế xe như thế để mấy cô nàng ngồi trên dỏng trước thì các chàng sẽ có nhiều cơ hội và hy vọng tiếp cận hơn.

“Kiều Ân, lại đây!” Thiệu Minh Vỹ ngồi trên xe, một tay nắm tay lái, một tay vẫy Kiều Ân. Vị trí này trên xe là anh dành riêng cho Kiều Ân.

Bọn A Nhã cười rúc rích, đẩy Kiều Ân đến.

Không được, nếu anh chở cô thì Phương Tuệ sẽ đi với ai? Nhìn Phương Tuệ đang đứng cạnh anh, bộ dạng vô cùng đáng thương nên Kiều Ân có chút không đành lòng nhưng nếu không qua, chắc chắn anh sẽ giận. Kiều Ân còn đang lưỡng lự thì chợt thấy Nhan Trinh Tịch phóng chiếc xe đạp leo núi của mình đến! May quá, còn lo cậu ấy không tới chứ!

Kiều Ân bước lại, cười ngọt ngào nói với Phương Tuệ: “Cô ngồi với anh ấy đi, tôi có xe rồi!”. Phương Tuệ ngay tức khắc tỉnh trở lại.

“Kiều Ân!”, không ngờ Kiều Ân không đi xe cùng mình, Thiệu Minh Vỹ trợn mắt nhìn cô đầy tức giận.

“Anh, chăm sóc người đẹp cho tốt nhé, sao lại làm người đẹp buồn thế chứ?” Lần này tôi tạo cơ hội tốt cho cô đấy nhé! Nói xong, Kiều Ân nháy mắt với anh rồi quay người bước đến chỗ Nhan Trinh Tịch.

“Kiều Ân!” Nhìn Kiều Ân chạy sang phía Nhan Trinh Tịch, trong lòng Thiệu Minh Vỹ như bốc hỏa. Quả nhiên Kiều Ân còn rủ cả cậu ta nhưng cậu ta đâu phải sinh viên khu tây, đi cùng làm gì? Dù sao anh cũng không thể tỏ thái độ tức giận trước mặt nhiều người như thế, đành nén giận, rầu rĩ để Phương Tuệ ngồi lên xe mình.

“Mình còn sợ cậu không đến đây!” Khi này, đợi mãi không thấy Nhan Trinh Tịch, Kiều Ân cũng có đôi chút thất vọng.

“Mình vừa bận chút việc”, Nhan Trinh Tịch quay lại nhìn Kiều Ân, thần sắc cô hôm nay rất tốt.

“Mình đi cùng xe với cậu được không?”, mặt Kiều Ân hơi đỏ nhìn cậu ta cười hỏi. Cô béo như vậy chắc chắn chẳng có nam sinh nào chịu chở cô đi vì nếu chở được cô lên đến nơi cũng đã mệt đứt hơi, sức đâu mà leo núi nữa nên chẳng còn cách nào khác đành nhờ Nhan Trinh Tịch.

“Đương nhiên là được rồi!” Nhan Trinh Tịch ngẩng đầu nhìn Thiệu Minh Vỹ đang đứng phía đối diện. Ánh mắt anh ta vô cùng lạnh lùng. Người anh này của Kiều Ân vốn không thích cậu nên trong ánh nhìn hiện lên đầy sát khí thù địch.

“Hay quá!”, Kiều Ân cười vui vẻ.

Mặc kệ Thiệu Minh Vỹ ghét mình, nhưng Kiều Ân không như vậy. Nhìn Kiều Ân vui vẻ, Nhan Trinh Tịch cũng khẽ mỉm cười, cậu đi cũng chỉ vì cô mà thôi.

Núi Ma Cơ

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện, cười đùa náo nhiệt, còn đua xem ai đến nơi trước nên đoạn đường như ngắn lại, mới chớp mắt đã đến núi Ma Cơ.

Mọi người dừng xe, dựng gọn vào sườn núi rồi cùng nhau trèo lên đỉnh Ma Cơ.

“Kiều Ân, hình như anh cậu không vui thì phải!”, A Nhã chạy đến cạnh Kiều Ân, liếc Nhan Trinh Tịch phía sau nói nhỏ.

“Không đời nào, có người đẹp đi cùng sao buồn được chứ.” Dù ngoài miệng nói vậy nhưng Kiều Ân lại khẽ liếc về phía Thiệu Minh Vỹ xem thái độ thế nào. Mặt anh nghiêm lại, sầm xuống, chẳng thể đoán được là giận hay không nhưng hình như anh lăm lăm lì lì chẳng nói câu nào với Phương Tuệ.

“Cậu đấy, có trai đẹp bên cạnh là quên luôn anh trai, đương nhiên anh ấy tức rồi”, A Nhã khẽ cười nói.

“Đừng nói linh tinh, ai cũng muốn đi chơi mà.” Nhan Trinh Tịch vốn ít nói, trên đường đi cũng chỉ nói dăm ba câu cậu thấy cần thiết.

“Hừ, không thèm quan tâm đến cậu nữa, mình sang đi cùng nhóm Trác Ưu đây!” A Nhã khê nhéo tay Kiều Ân rồi chạy lên trước, để mặc Kiều Ân lại một mình với Nhan Trinh Tịch.

Leo núi là môn thể thao rất tốt nhưng chỉ tốt với những người gầy thôi, còn với cô nàng mập mạp như Kiều Ân thì đây chẳng khác gì sự tra tấn tàn khốc.

Kiều Ân dừng lại nghỉ giữa chừng đến n lần rồi, cứ đứng ở mỏm đá chỗ sườn núi thở dốc. Ngọn núi này cao thật đấy, biết đến khi nào mới leo lên đến đỉnh đây! Tay Kiều Ân không ngừng dấm ngực thở hổn hển, chân cũng mỏi nhừ còn mệt hơn cả tập thể dục nữa.

“Kiều Ân, cậu không sao chứ!”, Nhan Trinh Tịch vừa hỏi vừa đưa cô bình nước. Nhìn cô leo núi thật vất vả, mồ hôi vã ra như tắm, hạt to hạt nhỏ thì nhau rơi tí tách xuống đất.

“Không sao, giờ mình mới biết leo núi không hợp với mình, mệt quá!”, Kiều Ân thở dài một hơi, không ngừng lấy khăn giấy thấm mồ hôi. Khăn giấy vừa chạm lên mặt đã bị mồ hôi thấm ướt sũng.

Kiều Ân mở bình nước tu ừng ực. Hôm nay ra lắm mồ hôi, nhất định phải bổ sung nhiều nước mới được, nhưng mệt như này chắc sẽ giảm mỡ tốt hơn tập thể dục bình thường. Nghỉ đi nghỉ lại một hồi lại thấy như này cũng tốt, mệt hơn chút cũng không sao, chỉ cần có thể giảm cân thì khổ bao nhiêu, mệt bao nhiêu Kiều Ân này cũng chịu được tuốt.

Nhan Trinh Tịch lặng im nhìn Kiều Ân, vận động nhiều nên mồ hôi tuôn như mưa trên khuôn mặt tròn vành vạnh của cô, hai má cũng ửng hồng, trên trán đầy mồ hôi. Có mảnh giấy nhỏ dính trên mặt Kiều Ân nhưng không hiểu sao khuôn mặt đó lại như sáng bừng, rất đáng yêu.

Nhan Trinh Tịch không kìm nổi, đưa tay lên lấy miếng giấy dính trên mặt xuống.

Bị hành động của cậu làm cho bất ngờ, Kiều Ân lùi lại vài bước, hai mắt mở to, tim bỗng loạn nhịp.

“Mặt cậu dính giấy”, giọng Nhan Trinh Tịch dịu dàng, trên môi còn khê nở nụ cười ấm áp.

Nói xong, cậu đưa tay lên, nhẹ nhàng lấy mảnh giấy kia xuống.

Kiều Ân bối rối, không dám cử động mạnh, đến thở cũng nín lại, trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện, tay cậu ấy quá lạnh và vết thương trên mặt cô bỗng thấy ngứa ngứa. Hai mắt Kiều Ân như dính chặt trên mặt Nhan Trinh Tịch, chăm chú ngắm nhìn cậu. Da cậu ấy đẹp thật, mềm mại, mịn màng, đến cả lỗ chân lông dường như cũng không nhìn thấy.

Khó khăn lắm Nhan Trinh Tịch mới lấy được miếng giấy dính trên mặt xuống cho Kiều Ân. Nhìn khuôn mặt ửng hồng vì xấu hổ của cô, trong lòng Nhan Trinh Tịch chợt thấy rất xao xuyến, khó tả. Da cô rất mềm mịn, chạm tay lên mà có cảm giác như chạm vào da em bé vậy.

Nhan Trinh Tịch như quên không bỏ tay xuống, tay vẫn đặt trên má Kiều Ân.

“Kiều Ân!”, một tiếng hét như tiếng sấm đánh tan bầu không khí mờ ám giữa hai người vang lên. Kiều Ân đỏ bừng mặt, quay về phía tiếng hét. Ôi, sao mình lại có thể nhìn cậu ấy đến đờ ra vậy! Tim Kiều Ân đập thình thịch, nhanh đến nỗi máu dồn hết lên đầu khiến mặt cô đỏ ửng như quả cà chua chín.

Thiệu Minh Vỹ đến đúng lúc bắt gặp hai người đứng sát như dính vào nhau, hơn nữa tên kia còn cả gan dám vuốt má Kiều Ân. Nghĩ đến cảnh tượng đó là trong lòng Thiệu Minh Vỹ ngùn ngụt lửa hận. Thật đáng ghét, hần dám tán tỉnh Kiều Ân của mình!

“Anh!”, Kiều Ân cố gắng tỏ ra bình tĩnh, cúi mặt nhìn anh. Lại bị anh bắt gặp, trời ơi, xấu hổ quá đi mất!

Anh ta đang ghen, mắt Nhan Trinh Tịch ánh lên vẻ thích thú. Hóa ra là vậy, nhìn ánh mắt đầy tức giận của Thiệu Minh Vỹ khi nhìn họ, cuối cùng cậu cũng hiểu vì sao anh ta lại có vẻ khó chịu và căm ghét cậu đến vậy. Hóa ra nguyên nhân chính là Kiều Ân đã chọn ngồi xe của cậu. Nhan Trinh Tịch đã rõ mọi chuyện nhưng vẫn nở nụ cười tươi tắn.

“Kiều Ân, qua đây”, Thiệu Minh Vỹ cố kìm nén cơn giận, khê gọi Kiều Ân.

“Anh...”, thấy mặt anh có vẻ giận dữ nhưng do dự một hồi, Kiều Ân vẫn bước sang bên đó.

“Đi, anh dẫn em lên trên”, Thiệu Minh Vỹ nắm chặt tay Kiều Ân, kéo cô bước đi, không thể để Kiều Ân ở lại với cậu ta được. Cậu ta không giống với mấy tên bạn trai trước đây của Kiều Ân. Nghĩ vậy trong lòng anh chợt dấy lên cảm giác lo lắng, cái tên Nhan Trinh Tịch này không phải là người bình thường, anh không biết cảm giác bất an trong lòng mình là gì nhưng nó bắt anh phải cảnh giác, phải kéo Kiều Ân tránh xa cái tên Nhan Trinh Tịch này.

“Em...”, Kiều Ân đứng im không động đậy, quay lại nhìn Nhan Trinh Tịch này giờ vẫn đang dõi theo mình.

“Anh đến đón em mà”, Thiệu Minh Vỹ lo lắng nhìn Kiều Ân đang đứng yên tại chỗ, cô ấy sao thế?

“Minh Vỹ? Có chuyện gì thế?”, đột nhiên Thiệu Minh Vỹ bỏ đi, Phương Tuệ liền chạy lại hỏi. Vừa đến nơi đã thấy anh đang nắm chặt tay Kiều Ân, ánh mắt cô lóe lên vẻ lo lắng.

“Không có gì”, thấy ánh mắt Phương Tuệ có vẻ buồn, Kiều Ân vội rút tay lại, “Em không sao, béo quá nên leo chậm hơn mọi người chút thôi”, Kiều Ân vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt anh, ra vẻ không sao.

“Hi hi, leo núi với Kiều Ân thì đúng là mệt thật. Cô nên nhờ bạn trai mình dắt lên”, Phương Tuệ nhìn Nhan Trinh Tịch khẽ cười nói. Chẳng phải cô ta cũng đi cùng bạn trai đó à, sao còn muốn chiếm đoạt Minh Vỹ nữa?

Nghe thấy vậy, Thiệu Minh Vỹ trừng mắt giận dữ nhìn Phương Tuệ. Cô ta nói linh tinh gì chứ!

Kiều Ân gầm mặt xuống, một lúc sau mới ngẩng lên nhìn anh, vui vẻ nói: “Anh, em không sao đâu, leo chậm một chút cho an toàn”. Có vẻ Phương Tuệ không thích cô gần anh, nhìn ẩn ý trong ánh mắt cô ta, Kiều Ân chợt nghĩ đến ánh mắt độc ác của Tần Viên Viên, cô thầm sợ hãi, cố gắng rút mạnh tay ra khỏi tay anh.

“Kiều Ân!” Thiệu Minh Vỹ không dám tin rằng cô lại rút tay ra lạnh lùng như vậy.

“Mau đi thôi không mọi người lại lo”, Kiều Ân vỗ tay anh rồi quay người bước đến chỗ Nhan Trinh Tịch đang đứng.

Anh đứng cạnh người đẹp trông hợp như thế. Nhìn anh và Phương Tuệ từ xa giống như một bức tranh hoàn mỹ, đẹp đến nỗi cô chỉ có thể đứng từ xa nhìn.

Kiều Ân mỉm cười hươ tay: “Anh đừng lo, em đang cố gắng lắm đây!”.

Thiệu Minh Vỹ nhướn mày nhìn Kiều Ân quay về đứng cạnh Nhan Trinh Tịch, mặt tối sầm nhưng anh chỉ có thể trừng mắt với Nhan Trinh Tịch rồi quay người đi thẳng về phía trước, hoàn toàn không để ý đến Phương Tuệ đang đi cùng mình.

“Minh Vỹ!”, Phương Tuệ vội chạy theo sau, cùng anh leo lên phía trước.

“Kia là bạn gái của anh ấy à?”, Nhan Trinh Tịch nhìn bóng hai người từ phía sau, cười bí hiểm.

“Hình như thế, mình cũng không rõ bởi có quá nhiều cô gái xung quanh anh ấy”, Kiều Ân cố gắng mỉm cười nói. Không nghĩ thêm nữa, leo núi thôi!

“Vậy còn cậu?”, nhìn bóng Kiều Ân đang đi phía trước, Nhan Trinh Tịch khẽ hỏi.

“Mình làm sao?”, Kiều Ân giật thót tim, ý cậu ấy là gì? Cô quay đầu lại, trừng mắt nhìn Nhan Trinh Tịch.

“Cậu có bạn trai chưa?”, thấy ánh mắt Kiều Ân có vẻ lo lắng, Nhan Trinh Tịch khẽ cười. Cô ấy đang căng thẳng gì vậy?

“Mình? Ha ha, lấy đâu ra chứ!”, Kiều Ân đột nhiên cười lớn nhưng trong lòng lại thầm thở dài. May quá, cô còn tưởng cậu ấy hiểu nhầm quan hệ giữa mình và anh trai chứ!

“Chưa có?” Nhan Trinh Tịch đuổi theo rồi cùng cô đi về phía đỉnh núi.

“Thật mà, ai muốn yêu một đứa béo như mình chứ?”, Kiều Ân khẽ cười đáp.

“Có sao đâu, béo một chút mới đáng yêu!”

“Ha ha, đáng yêu gì chứ, là đáng thương vì không ai thèm yêu thì có.” Đây chính là suy nghĩ của Kiều Ân. Nhan Trinh Tịch mỉm cười nhìn Kiều Ân, sao cô lại thiếu tự tin như vậy chứ?

Hai người lại tiếp tục leo. Cố lên, còn một đoạn nữa thôi, sắp đến rồi!

Đỉnh núi Ma Cơ

“Woa! Cuối cùng cũng lên đến nơi rồi!” Kiều Ân đứng trên phiến đá ở đỉnh núi, hưng phấn hét lớn, thật sung sướng, quả nhiên cô cũng leo lên đến đỉnh núi.

“Lợi hại thật đấy!”, thấy Kiều Ân hưng phấn như một đứa trẻ, Nhan Trinh Tịch cũng thấy vui lây.

“Cậu không biết đâu, từ nhỏ đến giờ mình chưa leo lên đến đỉnh bao giờ. Trước đây, lần nào đi leo núi, cứ đi được nửa là mình đã bỏ cuộc vì mệt”, Kiều Ân vui vẻ giải thích. Hóa ra bản thân cô cũng có thể kiên trì như vậy.

“Chúc mừng cậu đã không từ bỏ”, Nhan Trinh Tịch hơi nhíu mày. Hóa ra hôm nay với cô ấy lại khó khăn đến vậy?

“Đúng thế! Vì vậy mình tin nhất định mình sẽ giảm cân thành công!”, Kiều Ân cao hứng vỗ hai tay như cầu khẩn thần núi.

“Mình đi mua cái gì uống, cậu đợi chút nhé!”, Nhan Trinh Tịch thấy cách đó không xa có một quầy hàng nhỏ.

Kiều Ân gật đầu, nhìn cậu ấy chạy đi mua đồ uống. Rồi cô nhìn xung quanh, ôi, những người khác đâu rồi? Sao không thấy ai thế này? Đáng ra mọi người phải lên từ lâu rồi mới phải chứ.

Chợt nhớ tới thái độ của anh khi nãy, lòng Kiều Ân bỗng thấy lo lắng. Đầu óc chợt trở nên mơ hồ, cô nghĩ nhất định anh sẽ giận mình lắm.

“Kiều Ân?”, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai. Kiều Ân quay lại xem ai vừa gọi mình, Vương Thắng?

Anh chàng đó là Vương Thắng, là bạn trai cũ của Kiều Ân, quen nhau chưa được một tháng anh ta đã đá cô lăn long lóc.

“Có chuyện gì?” Nhìn thấy anh ta là Kiều Ân lại nhớ đến cái lý do chết tiệt mà anh ta đòi chia tay chỉ vì cô quá béo, không hợp với anh ta.

“Sao thế? Anh trai đâu, không đi với em sao?” Vương Thắng vẫn nhìn cô bằng ánh mắt và nụ cười giễu cợt như trước.

“Không cần anh quan tâm.” Thật mất hứng, không thèm để ý đến anh ta nữa. Chẳng lẽ anh ta không nhận ra là cô không muốn gặp anh ta sao?

“Ôi, giận sao? Lâu rồi không gặp, hình như em hơi khác so với trước kia”, Vương Thắng nhận xét.

“Anh có chuyện gì? Nếu không có gì thì mau tránh ra!”, Kiều Ân bực mình.

“Không có gì, không có gì, chỉ là muốn qua cảm ơn anh trai em thôi”, Vương Thắng cười đầy hàm ý.

“Anh trai tôi?” Kiều Ân ngạc nhiên, anh ta có vấn đề gì sao? Sao anh ta phải cảm ơn anh trai mình chứ?

“À, nhờ có cậu ta giúp đỡ mà anh mới có cơ hội tham gia tranh cử vào Hội sinh viên, cậu ta thật không tiếc mình vì em.” Xem kia, chẳng lẽ cô ta vẫn chưa biết chuyện gì sao!

“Anh nói vậy là có ý gì?”, Kiều Ân mơ hồ hỏi lại.

“Em muốn biết tại sao em luôn bị bỏ rơi, đến giờ vẫn chưa có người yêu không?” Cô nàng này tuy hơi béo nhưng vẫn rất đáng yêu.

“...” Kiều Ân trừng mắt nhìn anh ta đầy tức giận, còn hỏi nữa? Chẳng phải đã nói do cô béo sao?

“He he, việc này cũng có một phần công sức không nhỏ của anh trai em đấy!” Câu nói của anh ta khiến Kiều Ân giật mình! Là anh ư?

“Vớ vẩn!” Không thể là anh được, nhất định Vương Thắng đang nói linh tinh.

“Cậu ta coi em như bảo bối, điều này ai cũng biết nên đương nhiên cậu ta không muốn em gần gũi với các anh chàng khác rồi. Nếu không tin, em cứ đi hỏi thẳng cậu ta. Mỗi lần thấy em đi cùng chàng trai khác cậu ta đều dùng lợi ích hấp dẫn làm điều kiện trao đổi để mấy anh chàng tán tỉnh em phải từ bỏ ý định, lấy lý do em béo quá để chia tay. Thực ra em cũng rất đáng yêu, anh cảm thấy hơi tiếc rồi.” Vương Thắng tiến sát gần Kiều Ân, gương mặt cô hình như không còn tròn như trước nhưng làn da vẫn mịn màng như vậy, nhìn chỉ muốn nhéo một cái.

“Anh... nói lung tung!” Kiều Ân hất tay Vương Thắng ra, trong lòng chợt thấy rất mờ mịt. Sao tự nhiên Vương Thắng lại nói xấu anh, tại sao lại nói điều này với cô, anh tuyệt đối không phải người như vậy, hoàn toàn không giống những gì anh ta nói!

“Không tin em cứ đi hỏi Lý Bân đi, lần trước chẳng phải cậu ta cũng có một chân trong ban đại biểu đó sao.” Cô nàng ngốc này thật ngây thơ. Nếu không phải điều kiện Thiệu Minh Vỹ đưa ra quá tốt thì anh cũng không muốn chia tay cô nhanh như vậy.

“Anh trai tôi đang ở đâu?” Không thể, không thể, anh không thể làm như vậy. Cô muốn đích thân hỏi, muốn tự mình nghe anh phủ nhận, khẳng định anh không làm những việc đó.

“Hình như ở đằng kia, chỗ chờ nghỉ đó.” Nhìn bộ dạng vội vã của Kiều Ân, Vương Thắng cười thầm trong bụng, để xem hôm nay anh chàng Thiệu Minh Vỹ giải thích như thế nào.

Kiều Ân chạy qua bên đó trong tâm trạng lo lắng. Cô chỉ muốn gặp anh, được tận tai nghe anh phủ nhận tất cả, nhất định anh không phải là người như vậy!

Anh đâu? Sao không thấy anh trong đó?

“Kiều Ân?”, thấy Kiều Ân chạy đến, Phương Tuệ vội gọi giật cô lại.

“Anh trai tôi đâu?”, vẻ mặt Kiều Ân vô cùng nghiêm túc, giọng nói cũng có phần nghiêm trọng.

“Anh ấy bảo đi ra sau núi. Cô có chuyện gì à? Để tôi giúp cô tìm anh ấy!”, Phương Tuệ vừa nói vừa chỉ ra con đường nhỏ phía sau núi, lo lắng kéo tay Kiều Ân. Cô ấy sao vậy nhỉ? Hình như đang rất tức giận.

“Không cần, tôi có chuyện muốn hỏi anh ấy.” Kiều Ân khẽ rút tay ra, vội vàng chạy về phía con đường nhỏ sau núi.

“Anh!” Từ xa, Kiều Ân đã thấy anh đang đứng trên khoảng đất trống.

“Kiều Ân!” Thiệu Minh Vỹ vừa ngạc nhiên vừa vui mừng quay đầu lại nhìn, là Kiều Ân!

Kiều Ân cứ đứng bên đường nhìn anh, không dám nhảy xuống, chỗ anh đứng cách con đường nhỏ một đoạn khá xa, lại có vẻ hơi dốc.

“Có chuyện gì thế?” Thiệu Minh Vỹ đưa tay về phía cô. Sao vẻ mặt Ân Ân lại hằm hằm thế kia?

“Anh, có chuyện này em muốn hỏi anh!” Được anh đỡ xuống, Kiều Ân đứng trên bãi đất trống, vẻ mặt nghiêm trọng ngược lên nhìn anh.

“Chuyện gì?” Thiệu Minh Vỹ cười vui vẻ. Dù sao anh cũng buồn bực cả ngày hôm nay rồi, đột nhiên thấy Kiều Ân đến tìm lại khiến tâm trạng anh tự nhiên khá lên rất nhiều.

“Anh, tại sao Vương Thắng lại muốn chia tay em?” Cô rất muốn biết lý do tại sao, anh, mau nói đi.

“Sao tự nhiên em lại hỏi việc này?” Thiệu Minh Vỹ nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Có lẽ vội chạy đến đây nên đầu óc cũng lú lẫn mất rồi.

“Anh không biết sao?”

“Em muốn hỏi gì?” Cuối cùng, Thiệu Minh Vỹ cũng nhận ra thái độ giận dữ nhưng cũng vô cùng nghiêm túc của Kiều Ân.

“Anh ta nói anh bắt anh ta chia tay với em.” Kiều Ân nhìn anh chăm chăm những mong anh phủ nhận mọi việc. Hãy nói không phải anh làm việc đó, nhất định không đúng như lời anh ta nói.

“Em tin cậu ta sao?”

“Em... đương nhiên là không rồi!” Nhưng dù sao cô cũng muốn nghe đích thân anh nói.

“Nếu anh nói đúng thế thì sao?” Thiệu Minh Vỹ nháy mắt, khoe miệng hiện lên nụ cười.

“Sao anh làm vậy?” Sự kiên định trong lòng Kiều Ân bỗng sụp đổ, tại sao anh không nói đó không phải sự thật?

“Đúng là anh đã bắt cậu ta chia tay với em!” Anh không muốn giấu cô nữa.

“Thế... Lý Bân... còn Trịnh Lập Minh, còn Ngô Quân... cũng vậy sao?” Kiều Ân mở to mắt nhìn anh, không dám tin vào những gì vừa nghe thấy. Nỗi lo lắng trong lòng cô cũng ngày một lớn dần.

“Đúng! Là anh ép họ chia tay với em!”

“Vì cái gì!” Kiều Ân đột nhiên hét lớn, sao anh có thể làm như vậy. Người luôn ôm cô vào lòng, luôn an ủi, vỗ về mỗi khi cô bị tổn thương đã đi đâu mất rồi? Sao anh có thể làm như vậy, sao anh cố ý phá hoại chuyện tình cảm của cô, hóa ra anh chính là nguyên nhân của tất cả những đau khổ, tổn thương từ trước đến giờ của cô sao? Cô hét lớn, không thể nào tin được!

“Ân Ân...”, Thiệu Minh Vỹ nắm chặt tay cô, nhẹ nhàng xoa lưng giúp cô bình tĩnh lại.

“Tại sao? Tại sao lại là anh?”, Kiều Ân đau khổ, thật sự cô không dám tin. Lúc mới nghe Vương Thắng nói, cô luôn nghĩ anh ta nói dối, nhất định do anh ta bịa đặt, nhất định do anh ta ghét anh trai cô nên mới nói như vậy, anh chắc chắn không thể nào tàn nhẫn với cô như vậy!

“Anh không thích em ở bên cậu ta!” Thiệu Minh Vỹ nhìn ánh mắt đau khổ, đáng thương của Kiều Ân. Lúc này anh chỉ muốn ôm cô vào lòng. Anh vốn định không bao giờ nói cho cô biết việc này...

“Nhưng đó là tình yêu khó khăn lắm em mới có được, vậy mà anh lại nỡ phá nó sao?”, Kiều Ân tức giận đâm vào ngực anh, giãy giụa cố thoát khỏi vòng tay anh. Chẳng phải anh là anh trai của cô ư, tại sao, tại sao lại làm tổn thương người cô yêu thương!

“Em yêu họ không?” Thiệu Minh Vỹ giữ chặt tay Kiều Ân, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, nhìn khuôn mặt tức giận và đau khổ của cô.

“Em... ít nhất em cũng có cảm tình với họ!” Bất luận là yêu hay không yêu, anh cũng không có quyền phá hoại nó!

“Chỉ là em sợ sự cô đơn nên mới muốn tìm một người ở bên cạnh yêu thương mình mà thôi!” Anh không muốn cô né tránh chuyện này, cũng không muốn che giấu tình cảm của mình dành cho cô nữa.

“Em béo như vậy, có thể tìm được một người yêu thương mình đã là điều rất khó, nên em rất hy vọng có thể yêu và được yêu chứ!” Cô chỉ có một tâm nguyện nhỏ như vậy, tại sao anh không hiểu.

“Anh cũng muốn làm một người như vậy!” Trước giờ anh luôn muốn được ở bên che chở, yêu thương cô, chẳng qua cô không muốn đối mặt với chuyện này.

“Em biết anh rất thương em nhưng ngoài một người anh trai ra, em còn muốn có một người bạn trai nữa.”

“Anh có thể vừa là anh trai, vừa là bạn trai em”, anh nhìn thẳng vào mắt cô nói. Anh không muốn chỉ làm một người anh trai đơn thuần. Không phải vô duyên vô cớ anh đối xử tốt với cô như vậy, chỉ vì anh muốn tìm cơ hội để có thể thổ lộ tình cảm trong lòng mình với cô.

“Anh... nhưng em không thể yêu anh được”, Kiều Ân hất mạnh tay anh ra, quay người hoảng sợ như muốn chạy trốn. Anh là anh trai, mãi mãi là anh trai cô!

“Kiều Ân!”, Thiệu Minh Vỹ đuổi theo, ôm chặt lấy cô từ đằng sau.

“Từ trước đến giờ anh luôn yêu em!”

Kiều Ân hoảng loạn, nhất định cô đã nghe nhầm. Nhưng, cơ thể cô đã bị anh ôm chặt, gương mặt anh kề sát cổ cô, hơi thở ấm áp đó giờ đây lại khiến cô vô cùng sợ hãi!

Đầu óc trống rỗng lại dần thức tỉnh, đột nhiên cô nhớ tới những nữ sinh ganh ghét, đố kỵ muốn hại mình, nhớ tới những tin đồn bêu xấu không đúng về mình, nhớ tới gương mặt hung dữ của Tần Viên Viên... tất cả, tất cả chợt xuất hiện trong đầu Kiều Ân. Bất giác cô càng thêm sợ hãi. Không thể, anh không thể thích cô được, cô không xứng với anh, cô không thể đáp lại tình cảm đó! Tay cô vung loạn lên những muốn thoát khỏi vòng tay anh đang ôm chặt cô, cô muốn nhanh chóng rời khỏi đây, không thể để anh ôm mãi như vậy, như thế thật không nên!

“Kiều Ân! Kiều Ân! Đừng chạy!”, Thiệu Minh Vỹ cũng bắt đầu thấy lo lắng. Kiều Ân vùng vẫy quyết liệt quá, tay anh cũng bị cô làm cho đau điếng.

Có vẻ Kiều Ân không muốn nghe thêm bất cứ điều gì nữa, cô chỉ muốn rời khỏi đây ngay tức khắc. Cố dùng sức thoát khỏi vòng tay anh, muốn trèo thật nhanh lên con đường nhỏ để rời khỏi đây.

Nhưng con dốc đó lại rất trơn mà thể trọng của Kiều Ân lại nặng. Cô bám vào cành cây bên cạnh những mong leo lên nhưng đều bị gãy, chẳng còn cách nào leo lên trên.

Thiệu Minh Vỹ cũng bắt đầu giận, nhào người về phía trước ôm chặt Kiều Ân đang cố leo lên, giữ chặt cô, không cho cô bỏ chạy, “Ân Ân, em nghe anh nói đã”.

Kiều Ân bịt chặt tai, điên cuồng lắc đầu. Cô không muốn nghe, không muốn nghe, cô không muốn nghe bất cứ điều gì, cô không thể yêu anh!

Thiệu Minh Vỹ không cách nào giữ Kiều Ân thôi giãy giụa, đành quay người cô đối diện với mình, ép chặt người cô vào sườn dốc.

“Buông em ra, buông em ra!” Kiều Ân càng vùng vẫy dữ dội. Cô muốn bỏ đi, không muốn nghe gì nữa, chỉ muốn anh là anh trai cô, không muốn nghe anh nói yêu mình, không thể nói!

Thiệu Minh Vỹ nhìn Kiều Ân hoảng loạn, tay vung loạn xạ, không có cách nào khiến cô bình tĩnh lại. Anh khẽ hừ trong họng rồi cúi xuống, đặt một nụ hôn mãnh liệt lên môi cô!

Kiều Ân khóc rồi!

Cảm thấy đôi môi ấm áp của anh đang mãnh liệt chiếm lấy môi mình, Kiều Ân không kiềm chế nổi cảm xúc mà bật khóc nức nở. Cô không có cách nào thoát khỏi vòng tay anh, thừa lúc môi Kiều Ân khẽ mở ra, đầu lưỡi nóng bỏng của anh vội tiến sâu vào bên trong. Miệng cô tràn ngập mùi vị của anh, hơi thở nam tính đầy mạnh mẽ của anh đã kéo ý thức Kiều Ân trở về, anh đang hôn cô!

Thiệu Minh Vỹ say mê mút lấy đôi môi mềm mại, chìm đắm trong hương hoa lan thơm ngọt nơi miệng cô, rất ngọt, mềm mại thật giống trong giấc mơ anh từng mơ thấy. Ân Ân, Ân Ân của anh, em không thể thoát được!

Từ lần đầu nhìn thấy gương mặt bên lên, cô đơn ngồi yên lặng một góc, đôi mắt sáng ánh lên vẻ đáng thương, anh đã bị cô hấp hồn. Một nữ sinh hơi mập nhưng vô cùng đáng yêu khiến anh nảy sinh tình cảm, muốn ở bên cạnh che chở.

Khi cuối cùng có thể chạm vào làn da mềm mại đó, anh đã bị cô mê hoặc, anh yêu cô mà không tài nào giải thích được tại sao. Anh thích cái cảm giác mềm mại, dịu dàng mỗi khi ôm cô vào lòng, nó giống như cây kẹo bông hồi bé hay ăn, ngọt ngào mà say đắm lòng người, nó gợi lên rất nhiều kỷ niệm khi còn nhỏ của anh. Anh thích cái cảm giác đó!

Bỗng thấy có gì đó mặn mặn nơi khóe miệng, Thiệu Minh Vỹ vội mở mắt, Ân Ân, em khóc đấy ư? Anh lo lắng, vội rời bờ môi cô, dịu dàng lau những giọt nước mắt trên gương mặt Kiều Ân. “Ân Ân, đừng khóc!” Anh đau đớn nâng mặt cô, dịu dàng hôn lên những giọt nước mắt trên đó nhưng hành động đó càng khiến nước mắt cô rơi nhiều hơn.

“Ân Ân, đừng khóc, trái tim anh rất đau mỗi khi thấy em khóc!” Thiệu Minh Vỹ kéo Kiều Ân vào lòng, khẽ vỗ lên lưng dỗ dành. Anh không muốn làm cô khóc, nhưng anh không thể giấu được tình cảm của mình nữa. Anh vốn nghĩ rằng mình chỉ có thể làm anh trai cô, nhưng khi thấy Nhan Trinh Tịch đối xử dịu dàng,

ân cần với cô như vậy và cô lựa chọn ở bên cạnh cậu ta khiến trái tim anh như bị nghìn mũi dao đâm, đau đớn, anh không thể tưởng tượng cảnh Ân Ân rời xa mình, anh không muốn mất cô!

Kiều Ân vẫn khóc. Cơ hồ mọi nỗi lo lắng, sự sợ hãi của cô đều đang tuôn ra ào ào theo dòng nước mắt. Tại sao, tại sao anh muốn phá bỏ tất cả, cứ như trước đây chẳng phải rất tốt sao? Anh chỉ cần đối xử tốt với cô, thương yêu cô như trước đây, không cần yêu đương nam nữ, cũng không cần tiến xa hơn, chỉ mãi thân thiết như trước, vậy chẳng tốt sao? Ngay từ đầu cô đã không dám độc chiếm tình cảm của anh, chỉ âm thầm hưởng đặc quyền của một người em gái, đón nhận sự quan tâm, chăm sóc độc nhất vô nhị của anh. Chỉ như vậy cũng đã mãn nguyện rồi, nếu tham lam muốn nhiều hơn cô sẽ khiến người ta ganh ghét, đố kỵ, cũng có thể khiến cô sợ hãi quá mà đánh mất anh.

“Ân Ân!”, Thiệu Minh Vỹ vuốt ve gương mặt cô, ngắm nhìn gương mặt như bông hoa đằm sương đêm.

“Ân Ân, chẳng lẽ em không yêu anh sao?” Anh vốn nghĩ, Ân Ân lúc nào cũng dựa dẫm vào mình nên vị trí của anh trong lòng Kiều Ân đương nhiên sẽ rất lớn. Bất luận có anh chàng nào xuất hiện bên cạnh thì anh đều tin tưởng nhất định Kiều Ân sẽ quay về bên mình, những anh chàng kia mãi mãi không thể thay thế được vị trí của anh trong trái tim Kiều Ân. Nhưng, tên Nhan Trinh Tịch này thực sự khiến anh lo lắng.

Kiều Ân nức nở khê lắc đầu, không nói lời nào.

“Em không yêu anh à?”, Thiệu Minh Vỹ bỗng thấy lo lắng. Không ngờ sự tự tin của anh từ trước đến nay đều chỉ là ảo tưởng của bản thân.

“Thích!”, Kiều Ân nghẹn ngào nói, sụt sịt mũi, “Nhưng... anh là anh trai em mà”.

“Anh không muốn đơn thuần làm anh trai em!” Anh như rơi từ thiên đường xuống địa ngục, đến khi nào cô nàng ngốc nghếch này mới hiểu rõ đây?

“Không được, họ sẽ ghét em.” Kiều Ân căng thẳng nói. Nghĩ tới gương mặt của mấy cô nàng theo đuổi anh, cô lại thấy sợ.

“Họ?”, Thiệu Minh Vỹ không dám tin vào tai mình, rốt cuộc trong lòng cô muốn gì đây? Cô thật sự nghe thấy những lời anh vừa nói không, mấy cô nàng kia thì có can hệ gì chứ! “Em để ý đến họ làm gì? Anh yêu em, đó là việc của chúng ta. Em chỉ cần trả lời, em có yêu anh hay không thôi?”

“Em...”, Kiều Ân ngại ngùng nhìn ánh mắt chân thành của anh.

“Ân Ân, nếu anh cũng ở trong hoàn cảnh này mà hôn một người con gái khác, em có giận không?” Cô bé ngốc này, phải làm thế nào em mới hiểu được đây?

Tim Kiều Ân chợt nhói lên, nếu anh cũng hôn cô gái khác như vậy... Cô lắc đầu về chán ghét. Cô không thích điều đó chút nào!

“Em có giận không?” Thiệu Minh Vỹ thất vọng, chẳng lẽ Ân Ân thật sự chỉ coi anh là anh trai thôi sao?

“Em có!”, Kiều Ân mím chặt môi, đau khổ gật đầu.

“Thật không? Cũng đúng thôi, em thấy giận vì em đang ghen. Hôm nay anh cũng rất giận khi thấy em và Nhan Trinh Tịch gần gũi nhau như vậy, đó cũng là vì anh ghen!” Tâm trạng Thiệu Minh Vỹ lúc này giống như đang ngồi trên xe đạp leo núi, lúc lên lúc xuống, rất gấp ghev.

“Nhưng... em không muốn ở cạnh anh để lại bị mấy cô gái khác ganh ghét, oán hận.” Chỉ nghĩ tới thôi Kiều Ân cũng thấy sợ.

“Anh nhận em làm em gái để tiện quan tâm, chăm sóc, nhưng mấy cô nàng đó cũng không ưa gì em, còn làm hại tới em nữa. Tần Viên Viên chẳng phải cũng vậy sao, thế nên có lẽ chúng ta đều đã sai rồi. Trước giờ anh cứ ngỡ nhận em làm em gái thì họ sẽ không tức giận, ghét bỏ em, nhưng bất kể quan hệ của chúng ta có là gì thì họ vẫn không buông tha em. Nếu đã vậy, chi bằng chúng ta quang minh chính đại chấp nhận sự đố kỵ của họ. Chỉ cần anh bảo vệ em thật tốt sẽ không sao đâu, em tin anh không?”, Thiệu Minh Vỹ khê lau những giọt nước mắt đã khô trên gương mặt Kiều Ân.

“Nhưng anh thích một người béo ú, xấu xí như em, nhất định sẽ bị mọi người chê cười đấy!”, Kiều Ân chợt nhớ tới những lời trước đây, “cô béo như vậy mà dám mơ tưởng tới Thiệu Minh Vỹ”, điều này đã khiến cô dần mất tự tin vào bản thân.

“Ngốc ạ, anh chính là thích em béo như thế này mà, ôm rất thích, cảm giác vô cùng dễ chịu”, Thiệu Minh Vỹ cắn nhẹ lên đôi má bầu bĩnh của Kiều Ân, đây chính là cảm giác anh thích.

“Anh...”, Kiều Ân vẫn còn chút bất an trong lòng. Cô luôn cảnh báo bản thân không nên mơ tưởng đến việc thích anh trai, chỉ cần ngoan ngoãn làm em gái, có thể đón nhận sự quan tâm, săn sóc của anh là hạnh phúc lắm rồi. Nhưng anh không muốn làm anh trai cô, mà muốn cô làm bạn gái anh. Việc này thật không ổn, chắc chắn sẽ có nhiều người phản đối, không biết chừng còn cười nhạo họ nữa!

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần em ở bên anh là được rồi.” Anh luôn thích sự ngây thơ của cô. Không nhận được anh cúi xuống khế hôn lên vết hồng anh để lại lúc nãy trên má cô.

“Anh...”, thấy môi anh tiến sát lại gần mặt mình, Kiều Ân lại cảm thấy xấu hổ. Vừa nãy cô mãi lo lắng sợ hãi đến quên cả xấu hổ vậy mà giờ đây... Lúc này bị anh ôm chặt vào lòng, cảm nhận được rằng anh cắn nhẹ lên mặt mình, cô khẽ run lên, thật xấu hổ!

“Ân Ân!” Tay Thiệu Minh Vỹ từ từ siết chặt, xoa xoa lên lưng Kiều Ân. Cả người anh dính chặt vào Kiều Ân rồi nhẹ nhàng đè cô vào sườn núi. Đôi môi tham lam mơn trớn trên khuôn mặt ửng hồng, mềm mại như da em bé của cô. Anh yêu cảm giác ngọt ngào trong khoảnh khắc này vô cùng. Tay Thiệu Minh Vỹ không yên phận, nhẹ nhàng di chuyển lên vai rồi trượt lên cổ Kiều Ân. Thiệu Minh Vỹ không chịu được cắn cô một cái. “Ân Ân!”, anh khẽ gọi tên cô đầy mê đắm.

Bị anh ôm chặt như vậy, Kiều Ân thấy rất xấu hổ, muốn đẩy anh ra nhưng môi anh đang di chuyển khắp mặt và cổ, để lại những vết đỏ hồng trên người khiến toàn thân Kiều Ân như mềm nhũn ra. Nghe thấy tiếng gọi đầy trìu mến của anh, người cô càng đỏ bừng lên vì ngượng ngùng!

Cô thích được anh ôm như vậy, cái ôm chặt đến nghẹt thở, những lời thì thầm mờ ám khiến trái tim cô bối rối. Cô từng mơ một ngày được nằm trọn trong vòng tay của một chàng trai nhưng chưa từng dám mơ nhận được sự dịu dàng và yêu thương của anh như thế này. Thật giống một giấc mơ, sự ngọt ngào của anh chỉ dành riêng cho cô!

Hai người dựa vào nhau thân thiết như lưu luyến hương vị ngọt ngào trên cơ thể của người kia!

“Minh Vỹ!”, một âm thanh vang lên phá tan khung cảnh mờ ám giữa hai người. Kiều Ân như bừng tỉnh, căng thẳng mở to hai mắt, Thiệu Minh Vỹ đưa tay bịt miệng cô, không nói lời nào rồi ôm cô từ từ ngồi xuống, núp dưới con dốc.

“Minh Vỹ!” Tiếng gọi từ xa vọng lại ngày càng gần. Là Phương Tuệ, chắc thấy hai người đi lâu như vậy mà chưa quay về nên cô ta mới đi tìm.

“Lạ thật, sao lại đi xa vậy chứ?” Phương Tuệ đứng trên đường, ngay phía trên chỗ nấp của hai người nhưng cô ta chỉ nhìn về phía trước tìm kiếm mà không cúi xuống nên không phát hiện ra hai người họ đang ở dưới chân mình.

“Thật là, sắp xuống núi rồi còn đi đâu không biết?”, Phương Tuệ lo lắng nói.

Thiệu Minh Vỹ cười thầm, cô ta chẳng thể phát hiện ra họ được. Nhìn Kiều Ân ngoan ngoãn nằm im trong lòng mình, mặt hồng hồng, thậm chí vành tai cũng ửng đỏ. Nhìn bộ dạng Kiều Ân ngại ngùng cũng thật đáng yêu.

Thiệu Minh Vỹ khẽ cúi liếm nhẹ lên vành tai Kiều Ân khiến cô giật mình, thiếu chút nữa thì hét toáng lên. Thiệu Minh Vỹ vội bịt miệng cô lại, hai mắt ánh lên vẻ thích thú. Kiều Ân trừng mắt nhìn anh đe dọa, ra hiệu Phương Tuệ vẫn ở phía trên, có thể phát hiện ra họ bất cứ lúc nào.

Nhưng Thiệu Minh Vỹ không chịu ngồi yên, tiếp tục liếm vành tai cô. “A!” Cảm giác tê tê truyền lên não, cả da đầu cũng tê dại, cô căng thẳng nắm vạt áo anh. Anh điên rồi, Phương Tuệ vẫn còn ở đây mà!

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Kiều Ân, anh càng thích thú, tiếp tục trêu đùa, liếm liếm vành tai cô, thậm chí anh còn cố ý thè lưỡi tiến sâu vào trong vành tai Kiều Ân.

Kiều Ân không chịu được, khẽ hừ một tiếng, môi chạm nhẹ vào lòng bàn tay anh, cảm giác mềm mại, ấm áp lập tức truyền đến trái tim khiến Thiệu Minh Vỹ càng thêm rạo rức. Phản ứng của Kiêu Ân thật khiến người ta thấy vừa đáng yêu lại vừa đáng thương.

Nghe thấy tiếng bước chân trên đầu, đoán biết Phương Tuệ đã bỏ đi xa.

Thật mệt, vừa nghe thấy tiếng Phương Tuệ rời đi, Kiêu Ân lập tức đẩy mạnh Thiệu Minh Vỹ ra, cứ để anh làm tới như thế này, chắc chắn cô xấu hổ chết mất!

“Anh thật xấu tính!”, Kiêu Ân ngược khuôn mặt đỏ bừng của mình lên trách Thiệu Minh Vỹ.

Thiệu Minh Vỹ vẫn không chịu buông, đưa tay ôm lấy eo cô. “Tại Ân Ân ngọt quá khiến anh không chịu được”, nói xong lại cắn cô một cái.

“Thôi chết, Nhan Trinh Tịch bảo đi mua nước cho em”, Kiêu Ân đột nhiên nhớ ra. Lúc đó cô vội chạy đi tìm anh quên mất Nhan Trinh Tịch, để cậu ta đứng đó một mình này giờ.

“Không được nghĩ tới cậu ta!”, Thiệu Minh Vỹ hung hăng cắn mạnh lên má cô.

“Đau quá!”, Kiêu Ân vỗ nhẹ tay anh, không ngờ anh cắn thật.

“Không được nghĩ tới cậu ta!” Nghĩ tới chuyện suýt mất Ân Ân, trong lòng Thiệu Minh Vỹ cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Là em hẹn người ta đi cùng mà, để cậu ta một mình thì thật ngại quá!”, Kiêu Ân vừa buồn cười vừa tức giận.

“Không được quan tâm đến cậu ta nữa!” Ân Ân giờ đã là của anh, không ai được lại gần.

“Người ta là bạn em.” Nhớ tới ánh mắt đầy quan tâm của Nhan Trinh Tịch, Kiêu Ân thực sự cảm thấy áy náy, cậu ấy là một người rất tốt.

“Anh không cần biết, quay về không được đi cùng cậu ta, em phải ngồi cùng xe với anh!” Chỉ cần nghĩ tới việc có người gần gũi Kiêu Ân là anh đã thấy khó chịu rồi.

“Được rồi, được rồi, vậy còn Phương Tuệ thì sao?” Anh nhẩn tâm bỏ người đẹp qua một bên sao?

“Để cô ấy đi cùng Nhan Trinh Tịch đi.” Ừm, đúng rồi!

“Ha ha, chỉ có anh mới nghĩ ra chuyện này.”

“Anh chỉ nghĩ tới em thôi!”, nhìn khuôn mặt tươi cười của Kiêu Ân, anh chỉ muốn cắn cô thêm một cái.

Kiều Ân vội né tránh môi anh, trời ạ, cứ dây dưa thế này thì biết đến bao giờ mới về được đây.

“Mau về thôi, chắc mọi người đợi lâu rồi!”, Kiêu Ân kéo tay, giục anh quay về.

Lúc này Thiệu Minh Vỹ mới chịu thôi, anh trèo lên con đường nhỏ phía trên rồi kéo cô lên. Họ nắm tay nhau quay về.

Lúc mọi người thấy họ quay về, Kiêu Ân xấu hổ nên đã rút tay mình ra khỏi tay anh.

“Hai người chạy đi đâu thế?”, A Nhã lo lắng chạy đến cạnh Kiêu Ân hỏi to.

“Không cẩn thận nên lạc đường”, Thiệu Minh Vỹ nói về bình tĩnh rồi quay sang nhìn Kiêu Ân cười cười.

A Nhã liếc nhìn trộm Kiêu Ân, mặt cậu ấy đỏ thề kia nhất định là đã có chuyện gì rồi!

“Được rồi, quay về là tốt, xuống núi thôi!”, Hàn Trác Ưu gọi mọi người đi xuống.

Nhan Trinh Tịch cũng chạy lại: “Mình còn sợ cậu có chuyện gì chứ”.

Kiều Ân ngại ngùng nói: “Thật ngại quá, khiến cậu phải lo lắng”.

“Ân Ân, chúng ta đi thôi!” Thiệu Minh Vỹ nhìn Nhan Trinh Tịch vẻ không vui, sầm mặt bước qua chỗ Kiêu Ân, khoác vai cô kéo đi.

“Ừm, lát nữa mình sẽ đi xe với anh mình. Ngại quá!”, Kiều Ân vội giải thích. Cô chợt cảm thấy có lỗi với cậu ta, dù sao cũng chính cô rủ cậu ta đi cùng nhưng lại để cậu ấy mất vui như thế.

“Ừ, không sao đâu”, nhìn Kiều Ân bị Thiệu Minh Vỹ kéo đi, trong lòng Nhan Trinh Tịch có chút thất vọng.

Phương Tuệ giận dữ chạy theo sau, gọi mấy tiếng nhưng Thiệu Minh Vỹ chẳng thèm để ý, chỉ tập trung chở Kiều Ân xuống núi.

Cô ta ngồi xe cùng Thiệu Minh Vỹ, vậy còn mình thì sao? Thật đáng ghét, cô ta dám cướp vị trí đó của mình!

“Đi thôi, đừng giận nữa!”, Nhan Trinh Tịch nói rồi cùng đi xuống núi.

Có lẽ, họ đều đã chậm một bước, nhìn hai người đó sớm đã dành cho nhau, không biết liệu có còn không gian cho người thứ ba xen vào!

Sự việc xảy ra ngoài ý muốn nên trong lòng cô vẫn thấy có chút lo lắng! Tình yêu mà Kiều Ân luôn khao khát lại ngọt ngào như vậy, cuối cùng cô cũng có thể cảm nhận được nó rồi!

7. Chương 07

Phòng 502, ký túc xã nữ khu tây

Kiều Ân kéo quần bò lên, trời ơi, hình như quần hơi lỏng thì phải! Quá kinh ngạc, cô không hề biết quần bò đã rộng ra so với trước kia. Kiều Ân lại kéo cạp quần kiểm tra, có thể nhét vừa một ngón tay! Ha ha, Kiều Ân đứng cười một mình trong phòng tắm, vui quá đi, đến bụng là vùng khó giảm nhất cũng đã thay đổi, chẳng đường giảm cân của cô nhất định không còn xa xôi nữa.

“Kiều Ân, cậu định đào hăm trong đó đấy à, sao ngồi nửa ngày rồi mà vẫn chưa chịu ra thế?”, nghe thấy tiếng gọi thô lỗ này biết ngay là của Minh An Nhã, thật chẳng có phong thái thực nữ dịu dàng chút nào, haizzz!

“Được rồi, được rồi, đừng giục nữa.” Kiều Ân mở cửa bước ra, làm động tác mời A Nhã vào.

“Sao tự nhiên phởn thế? Có chuyện gì vui hả?” Nhược Lăng vừa sửa lông mày vừa liếc nhìn cô hỏi.

“Tớ gầy đi rồi, bụng đang bé lại này!”, Kiều Ân vui vẻ kéo cạp quần bò ra cho Nhược Lăng xem.

“Ừm, đúng thật, mau ra đo thử xem vòng bụng giờ còn bao nhiêu?”, Nhược Lăng đột nhiên hét lên. Kiều Ân nhìn thì béo như vậy nhưng thực ra các bộ phận trên cơ thể đều hài hòa. Chỉ vì béo bụng và đùi nên nhìn cơ thể cô mới không có đường cong nào.

“Hai thước bốn1? Đúng là bé hơn so với trước rồi”, Nhược Lăng vỗ nhẹ vào bụng Kiều Ân, “cố giảm một, hai tháng nữa, không chừng cậu thành người đẹp đáng chuẩn cũng nên?”.

“Cố gắng không ngừng! Cố lên! Tớ chỉ cần gầy được như các cậu thôi!”, Kiều Ân hưng phấn nói lớn. Tốt quá, hóa ra chỉ cần kiên trì luyện tập là sẽ có hiệu quả!

Giảng đường tầng hai

Hôm nay có tiết Lịch sử Thế giới, là môn tự chọn, Kiều Ân rất hứng thú với văn hóa lưu vực sông Lưỡng Hà 2. Ngay từ nhỏ cô đã rất yêu thích văn hóa của vương quốc Babylon cổ đại³ nên vừa nghe nói đến những câu chuyện về mối quan hệ giữa lịch sử và văn hóa của hai con sông Euphrates và sông Tigirs cô thấy hưng phấn vô cùng. Và cũng vì thế mà cô ngày càng hào hứng với nền văn hóa cổ đại huyền ảo và những bí mật thần bí mà con người chưa khám phá ra.

Sáng sớm, Kiều Ân đã ôm sách vở vào giảng đường nhưng còn có người đến sớm hơn cô.

Có nhiều người thích môn học này vậy sao? Buổi học đầu còn chẳng thấy ai cơ mà? Kiều Ân thấy lạ đưa mắt nhìn xung quanh, trước giờ lúc nào cô cũng thích ngồi bàn cuối, nhất là giảng đường kiểu bậc thang như thế này. Ngồi dưới có thể nhìn thấy rõ nhất cử nhất động của người phía trước, cảm giác rất thú vị khi ngồi cao hơn mọi người!

Kiều Ân ngồi xuống chỗ của mình, nhìn mọi người lần lượt bước vào. lát sau, giảng đường đã chật kín người. Sao hôm nay mọi người đến học đông thế nhỉ? Bình thường, các môn tự chọn rất vắng và có ít người đăng ký nhưng sao hôm nay lại đông thế này, và lại toàn nữ sinh mới lạ chứ.

Kiều Ân để ý hai cô sinh viên ngồi trước mình thì thầm to nhỏ từ cửa đến tận đây. “Hôm nay có giờ của Hạ Chi Hằng, đông thật đấy, may mà cuối cùng mình cũng đăng ký được.”

“Lần trước nghe nói thầy Vương bị bệnh phải nghỉ dạy, Hạ Chi Hằng sẽ dạy thay, lúc đó mình vui chết đi được, cuối cùng anh ấy cũng nhận dạy môn tự chọn nếu không mình cũng chẳng có cơ hội nghe anh ấy giảng.”

“Môn nào anh ấy đứng lớp cũng đông, thiếu chút nữa là không đăng ký được môn này rồi.”

Hạ Chi Hằng? Ai vậy nhỉ? Có thể khiến môn học ít được chú ý này trở nên đông vui như vậy, xem ra cũng là nhân vật xuất chúng, tiếc là Kiều Ân không hiểu rõ lắm về các hoạt động của trường nên cũng chẳng biết vị giảng viên họ hạ mà mấy cô sinh viên này ca ngợi là nhân vật phi thường cỡ nào. Bất giác Kiều Ân cũng thấy hơi tò mò, chắc vị giảng viên này phải dạy hay lắm.

Cuối cùng, Hạ Chi hằng được mọi người mong đợi cũng xuất hiện, không khí trong phòng ồn ào, náo nhiệt hẳn lên.

Kiều Ân nhìn lên bục giảng phía xa. Người đó dáng cao gầy, tóc hơi dài, đeo một cặp kính, dáng người nho nhã, đoán chừng khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi. Thật không ngờ vị giảng viên này lại trẻ như vậy, Kiều Ân thầm nghĩ. Liệu anh ta giảng môn Lịch sử Thế giới này hay không nhỉ? Thật đáng ngờ quá!

Nhưng sau khi nghe Hạ Chi Hằng giảng bài, Kiều Ân đã hiểu tại sao anh ta lại được nhiều người yêu mến vậy. Không chỉ là một giảng viên trẻ, cách giảng của anh ta cũng rất thoải mái, thú vị. Hạ Chi Hằng không chiếu những slide hình ảnh rồi giảng theo sách vở một cách khô khan mà thông qua những câu chuyện được lưu truyền trong dân gian và các truyền thuyết cổ xưa để giảng. Trong lúc giảng bối cảnh lịch sử từng thời đại, các sự kiện quan trọng, sâu sắc được anh khéo léo đưa và để từ từ truyền đạt cho sinh viên. Hơn nữa, những câu chuyện và truyền thuyết đó cũng khiến người nghe hứng thú với bối cảnh thời đại khi ấy, từ đó việc ghi nhớ những sự kiện và nhân vật then chốt mà giảng viên muốn đề cập đến trong bài giảng cũng trở nên dễ dàng hơn.

Kiều Ân khẽ mỉm cười, quả nhiên phong cách của vị giảng viên trẻ họ Hạ này sinh động và hấp dẫn hơn thầy Vương rất nhiều. Với cách giảng này, quả nhiên cô tập trung hơn, trước đây khi lên lớp giờ thầy Vương, cô chỉ tập trung nghe qua phần mình thấy hứng thú còn đâu chỉ nghe qua, hiểu được cái gì thì hiểu.

Các nữ sinh khác trong giảng đường thì khỏi phải nói, họ đã sớm bị phong cách của vị giảng viên trẻ này hấp dẫn. Cả giảng đường im phăng phắc, chỉ có tiếng của Hạ Chi Hằng thao thao trên bục giảng. Ma lực của vị giảng viên này thật đáng kinh ngạc!

Kiều Ân chống cằm, mỉm cười nhìn Hạ Chi Hằng, chăm chú nghe giảng.

Đột nhiên có ai đó thập thò sau cánh cửa, Kiều Ân kinh ngạc quay ra nhìn. Ai dám đến muộn rồi kén vào giữa tiết chứ, bị bắt được chắc chắn sẽ không được tiếp tục lên lớp cho xem!

Anh? Sau khi nhìn rõ người đó, Kiều Ân giật thót, anh chạy tới đây làm gì chứ?

Anh nấp sau cửa sổ cười cười với Kiều Ân. Cô trừng mắt, dùng khẩu hình nói với anh, thầy mắng đấy!

Nhưng Thiệu Minh Vỹ hoàn toàn không thèm để ý, nháy mắt rồi chỉ vào chỗ còn trống bên cạnh cô.

Đổi chỗ? Anh muốn cô đổi chỗ ư? Kiều Ân ngồi hàng cuối của dãy giữa, bên ngoài còn hai chỗ trống, Thiệu Minh Vỹ muốn cô đổi chỗ với người ngồi cạnh.

1 Một thước của Trung Quốc tương ứng với 37,1475 centimet. Vậy vòng eo của Kiều Ân khoảng bảy mươi tám centimet.

2 Lưỡng Hà là tên gọi của một vùng đại lý và một nền văn minh bao gồm lãnh thổ Iraq, đông Syria, đông nam Thổ Nhĩ Kỳ và tây nam Iran hiện nay. Tên gốc của nó xuất phát từ tiếng Hy Lạp để chỉ hai vùng châu thổ sông Euprates và sông Tigirs cũng như vùng đất nằm giữa chúng. Vùng địa lý được cung cấp nước từ hai con sông đó thường được gọi là “cái nôi của văn minh”, bởi chính tại đây những xã hội tri thức đầu tiên đã phát triển từ cuối thiên niên kỷ thứ IV trước công nguyên.

3 Vương quốc Babylon tọa lạc bên dòng sông Euphrates, là một quốc gia giàu có bậc nhất thời cổ đại.

Mặc dù Kiều Ân hơi lo lắng nhưng vẫn hạ giọng nói khẽ với người ngồi cạnh, hỏi xem có thể đổi chỗ với mình được không. Người đó có vẻ không thích nhưng cuối cùng vẫn đồng ý đổi chỗ với cô. Nhưng do chỗ ngồi nhỏ quá mà Kiều Ân lại béo như vậy, nên chắc chắn phải có người đứng lên bước ra ngoài thì cô mới có thể đổi sang chỗ đó được. Kiều Ân ngại ngần thu dọn đồ của mình trên bàn, xin lỗi bạn bên cạnh đang nhẹ nhàng bước ra ngoài đứng lui về phía sau, sau đó cô cẩn thận cúi thấp đầu, từ từ bước ra ngoài. Đợi người bạn cùng bàn ngồi vào chỗ, cô mới bước vào. Sau đó, Kiều Ân khẽ ngược mắt nhìn lên bục giảng phía trên, thấy Hạ Chi Hằng vẫn đang viết gì đó trên bảng mới yên tâm là mình chưa bị phát hiện rồi thở phào, quay ra vậy vậy anh đang đứng bên ngoài.

Thiệu Minh Vỹ khom lưng, nhẹ nhàng bước vào ngồi cạnh Kiều Ân.

“Anh đến đây làm gì?”, Kiều Ân tỏ vẻ bực mình đánh vào tay anh, khẽ hỏi. Hại cô sợ muốn chết.

“Nhớ em thôi!”, vẻ mặt Thiệu Minh Vỹ đắc ý, nhìn một lượt xung quanh giảng đường. “Sao nhiều người đăng ký học môn này thế?”

“Suyt, chắc hôm nay có nhiều fans của thầy Hạ đăng ký học môn này!”, Kiều Ân cười trộm. Mặc dù thấy lời nói của mình có chút lả lướt nhưng lòng lại thấy vui vui.

“Em cũng thế hử?” Thầy Hạ? Hạ Chi Hằng? Thiệu Minh Vỹ nheo mắt nhìn lên bục giảng. Quả nhiên là anh ta, mấy cô nữ sinh lớp anh cũng hay bàn tán về vị giảng viên trẻ tuổi này.

“Trước đó em cũng có biết người này là ai đâu”, Kiều Ân mấp máy môi, lắc đầu.

“Vậy chúng mình bùng đi!”, Thiệu Minh Vỹ bất ngờ nắm trộm tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Không được, bị phát hiện đấy!”, mặt Kiều Ân đỏ bừng. Gần đây anh rất thích nắm tay cô.

“Vậy anh ngồi lại nghe giảng cùng em!”, Thiệu Minh Vỹ chống cằm, chăm chú ngắm nhìn Kiều Ân.

“Anh cứ nhìn như vậy sao em nghe giảng được chứ!”, Kiều Ân vội trừng mắt trách Thiệu Minh Vỹ. Cô cảm thấy bạn học ngồi cạnh đã chú ý đến họ nên thấp giọng nói.

“Em cứ nghe giảng đi, anh nhìn gì kệ anh”, Thiệu Minh Vỹ đắc ý, đặt tay Kiều Ân lên đùi mình rồi nhẹ nhàng nắm lấy mà không hề có ý định buông ra.

Kiều Ân chợt thấy hối hận, đáng lẽ không nên cho anh vào ngồi cùng mới đúng, anh vào làm cô không còn tâm trí đâu mà nghe giảng nữa. Ánh mắt nồng nàn, bàn tay ấm áp của anh khiến tâm trí cô rối bời, mặt đỏ bừng vì xấu hổ.

“Ân Ân, tai em đỏ hết lên rồi kìa”, Thiệu Minh Vỹ cười cười, ghé sát tai Kiều Ân khẽ thì thầm. Hơi thở của anh nhẹ nhàng như chiếc lông vũ khẽ lướt qua vành tai cô.

“Anh!”, Kiều Ân xoay tay muốn rút ra. Để anh vào ngồi cùng là tốt lắm rồi vậy mà anh còn làm những việc thế này khiến cô không thể tập trung nghe giảng được!

“Bạn nữ mặc áo đen bàn cuối, mời bạn trả lời câu hỏi của tôi!”, bỗng một âm thanh lớn và rành mạch vang lên trong giảng đường tĩnh lặng. Tất cả sinh viên đều quay xuống phía cuối phòng học xem đó là ai, rồi mọi ánh mắt đổ dồn lên người Kiều Ân.

Kiều Ân ngẩn người, vẫn chưa hiểu chuyện gì. Bảo cô trả lời câu hỏi? Câu hỏi gì mới được chứ?

“Bạn nữ mặc áo đen ngồi bàn cuối, mời bạn trả lời câu hỏi!”, Hạ Chi Hằng nhắc lại lần nữa.

Mẹ ơi, sao lại là mình chứ! Kiều Ân ngượng ngùng đứng dậy, cúi gằm mặt xuống đất, mặt đỏ bừng, thầy vừa hỏi câu gì? Cô chẳng biết cái gì cả, trả lời thế nào?

Thiệu Minh Vỹ vội quay sang hỏi người ngồi cạnh Kiều Ân: “Thầy vừa hỏi gì thế?”.

“Lưu vực sông Lưỡng Hà nghĩa là gì?”, người bạn cùng bàn nhắc nhở.

“Ân Ân biết không?”, Thiệu Minh Vỹ ngẩng lên nhìn Kiều Ân hỏi.

Cái này cô biết, Kiều Ân khẽ trả lời: “Là vùng đất thuộc khu vực sông Lưỡng Hà ạ”.

“Cái gì? Em nói nhỏ như vậy mọi người sao nghe rõ được”, Hạ Chi Hằng nói lớn.

“Là vùng đất thuộc khu vực sông Lưỡng Hà ạ”, thấy mọi người đều mở to mắt chăm chú nhìn mình, mặt Kiều Ân càng đỏ hơn, không biết phải làm thế nào, đành nói lớn hơn một chút. Nhưng giọng cô như muỗi kêu, ai ngồi xa một chút là chẳng thể nghe thấy gì chứ đừng nói tới Hạ Chi Hằng đứng tít trên bục giảng xa như vậy.

“Thế này đi, mời em lên bảng viết câu trả lời!”, Hạ Chi Hằng vẫy vẫy tay ra hiệu cho Kiều Ân lên trên.

Không được, Kiều Ân cau mày, bị gọi đứng dậy như thế này đã khiến cô lúng túng lắm rồi, giờ mà lên bục giảng chắc cô ngất mất.

“Thưa thầy, bạn ấy vừa bảo lưu vực sông Lưỡng Hà là những vùng đất thuộc khu vực sông Lưỡng Hà ạ”, Thiệu Minh Vỹ đột nhiên bật dậy nói lớn, giọng vang cả giảng đường. Anh nhẹ nhàng nắm chặt tay Kiều Ân, thầm an ủi cô đừng lo lắng.

Mọi người đều kinh ngạc, không ngờ còn có anh hùng cứu mỹ nhân. Ha ha, tiếng cười rúc rích vang khắp giảng đường.

Hạ Chi Hằng nhìn Thiệu Minh Vỹ khẽ cười, nói: “Anh bạn này có vẻ hiểu biết không ít đấy nhỉ, vậy tôi hỏi bạn được chứ?”.

Thiệu Minh Vỹ khẽ ấn Kiều Ân ngồi xuống rồi điềm tĩnh nhìn thẳng Hạ Chi Hằng trên bục giảng nói: “Được thôi ạ!”. Tuy hiểu biết của anh về lịch sử thế giới không quá sâu sắc nhưng cũng đủ để ứng đáp.

“Lưu vực sông Lưỡng Hà hiện nay là chỉ quốc gia nào? Thời kỳ cổ đại nó được phân thành hai khu vực nào?” Rõ ràng Hạ Chi Hằng muốn làm khó Thiệu Minh Vỹ đây mà, thật quá đáng, anh đâu biết mấy vấn đề này chứ.

Cô biết đáp án của câu thứ nhất nhưng câu thứ hai thì.. hình như trong sách cũng không nhắc đến.

Kiều Ân nhanh chóng viết đáp án câu thứ nhất ra giấy – Iraq

“Lưu vực sông Lưỡng Hà chỉ lưu vực giữa hai con sông Euphrates và sông Tigirs. Vị trí của nó hiện nay nằm ở Iraq”. Thiệu Minh Vỹ cố ý nói chậm, rành mạch từng từ, những thứ đơn giản này anh đã xem qua. Thực ra anh cũng hơi lo lắng, hình như Ân Ân vẫn chưa tìm ra đáp án cho câu hỏi thứ hai.

“Ừm, chính xác, vậy thời cổ đại nó được chia thành hai khu vực nào?”, Hạ Chi Hằng gật đầu nói.

Đúng lúc hai người đang không biết làm thế nào thì điện thoại Kiều Ân báo hiệu có tin nhắn. Nhan Trinh Tịch? Tuy vẫn đang hăm hực nhưng Kiều Ân cũng vội đọc tin nhắn. Ha ha, tốt quá, là đáp án, cô nhanh chóng đặt điện thoại lên bàn rồi chỉ chỉ vào đó bảo anh đọc đáp án trả lời thầy.

Thiệu Minh Vỹ khẽ hắng giọng rồi đồng dạng trả lời: “Thời kỳ cổ đại, lưu vực sông Lưỡng Hà được chia làm hai khu vực, phía Nam gọi là Babylon, phía bắc là Assirian”. Nói xong, anh thở phào nhẹ nhõm trút được gánh nặng trong lòng, may quá, nếu không trả lời được thì thật là mất mặt.

“Tốt, câu trả lời chính xác! Nhưng dù có biết rồi cũng không nên ngồi dưới nói chuyện như vậy, sẽ làm ảnh hưởng đến các bạn khác. Mời bạn ngồi xuống!”, Hạ Chi Hằng vẫy vẫy tay ra hiệu cho anh ngồi xuống. Mọi người trong lớp lại rúc rích cười.

Kiều Ân nhéo tay Thiệu Minh Vỹ một cái, trừng mắt nhìn anh rồi cười thầm, đã bảo đừng nói chuyện trong lớp mà, giờ thì bị thầy nhắc rồi đây!

Thiệu Minh Vỹ nhún vai tỏ ý không hề gì, dù sao anh cũng trả lời được, không bị mất mặt trước lớp mà.

Kiều Ân cầm điện thoại, nhấc trả lời Nhan Trinh Tịch, may mà được cậu ấy giúp đỡ nếu không cô và nah đã bị một phen xấu hổ rồi.

“Mình ngồi bàn ba”, nhận được tin nhắn, Kiều Ân ngẩng đầu tìm kiếm. Quả nhiên Nhan Trinh Tịch đang ngồi bàn thứ ba, còn quay lại cười cười, gật đầu với cô. Thật khéo, không ngờ cậu ấy cũng đăng ký học môn này!

“Sao thế?”, Thiệu Minh Vỹ khê hỏi, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Đáp án vừa rồi là nhờ Nhan Trinh Tịch gửi cho đấy. Cậu ấy ngồi phía trên, ừm, đằng kia kia”, Kiều Ân vừa nói vừa chỉ lên dãy bàn phía trên.

“Sao tự nhiên cậu ta lại ở đây?”, tên tiểu tử này thật đúng là âm hồn không tan, lúc nào cũng lảng nhảng bám theo họ.

“Em cũng không biết cậu ấy đăng ký học môn này, hôm nay mới biết đấy”, Kiều Ân cười thâm. Hay thật, đi đâu cũng có thể gặp Nhan Trinh Tịch.

“Không phải cậu ta theo em đến đây đấy chứ?”, Thiệu Minh Vỹ vẫn tỏ ý nghi ngờ, nhìn Nhan Trinh Tịch chằm chằm.

“Suyt, đừng nói nữa, thầy lại vừa nhìn mình đấy!”, Kiều Ân vội ngồi thẳng, chăm chú nhìn lên bảng nghe thầy giảng. Cô không muốn lại bị gọi thêm lần nữa.

Thiệu Minh Vỹ vẫn trừng mắt nhìn Nhan Trinh Tịch đang ngồi phía trước. Cậu ta cứ đeo bám Ân Ân làm gì chứ? Anh ngồi bên cạnh buồn bực.

Tan học, mọi người chạy ủa ra ngoài.

Thiệu Minh Vỹ cùng Kiều Ân đi ra thì đã thấy Nhan Trinh Tịch đứng đợi ở cửa từ lúc nào

“Nhan Trinh Tịch, lúc này thật cảm ơn cậu!”, vừa thấy Nhan Trinh Tịch, Kiều Ân đã vui mừng gọi. Thiệu Minh Vỹ vẫn lăm lăm đứng cạnh cô không nói.

“Không có gì, không ngờ cậu cũng đăng ký môn này, buổi đầu mình không đi học nên không biết!” Lúc Kiều Ân bị gọi đứng lên cậu mới biết cô cũng đăng ký học môn này.

“Thật á, hay thật đấy, sau này cùng đăng ký nhiều môn là chúng ta có thể học chung với nhau rồi”, Kiều Ân hứng khởi nói.

“Đi ăn gì không? Cùng đi nhé?”, Nhan Trinh Tịch không để ý đến ánh mắt đầy sát khí của Thiệu Minh Vỹ, nhiệt tình mời Kiều Ân.

“Ha ha, được đấy! Anh, mình cùng đi đi! Hôm nay may mà có Nhan Trinh Tịch giúp, chúng ta phải cảm ơn cậu ấy chứ!”, Kiều Ân kéo tay Thiệu Minh Vỹ, nhẹ nhàng nắn nỉ.

“Được rồi!”, dù trong lòng chẳng vui vẻ chút nào nhưng Thiệu Minh Vỹ vẫn đồng ý, ai bảo anh nợ cậu ta cái ân tình này cơ chứ!

Kiều Ân vui mừng ôm tay anh rồi bước đi cùng Nhan Trinh Tịch.

Thiệu Minh Vỹ và Nhan Trinh Tịch, mỗi người một bên hộ tống Kiều Ân, thu hút vô số ánh nhìn ghen tỵ của các nữ sinh khác.

Căng tin trường Đại học T

“Ân Ân, ăn cái này đi!”, Thiệu Minh Vỹ ngồi cạnh không ngừng gấp cho Kiều Ân những món cô thích. Ánh mắt toát ra vẻ khiêu khích, chỉ có anh là người hiểu Ân Ân nhất.

“Em đang giảm cân mà, không ăn nhiều như vậy được đâu!”, Kiều Ân kiến nghị. Anh lại muốn cô biến thành con ỉn con hay sao thế này?

“Đừng giảm nữa, em như bây giờ là đẹp rồi!”

“Sao thế được, lúc nào đi đâu cũng chiếm diện tích nhiều hơn người thường!”

Nhan Trinh Tịch ngồi đối diện, yên lặng mỉm cười.

“Gầy quá nhìn sẽ xanh xao, không khỏe mạnh”, Thiệu Minh Vỹ trừng mắt nhìn cậu một cái rồi lại tiếp tục khuyên nhủ Kiều Ân.

“A Nhã với Nhược Lăng đều gầy mà, em thấy họ có bị ốm đau bao giờ đâu?”, rõ ràng là muốn lừa cô.

“Là do khung xương hai cô ấy nhỏ nên thấy vậy, chứ cũng lắm thịt lắm đấy!”, anh không muốn cô gầy như vậy chút nào.

“Nhan Trinh Tịch, cậu nói thử xem, con gái gầy nhìn sẽ đẹp hơn đúng không?”

“Cậu như hiện giờ cũng đẹp rồi!”, Nhan Trinh Tịch cười cười.

Kiều Ân và Thiệu Minh Vỹ không hẹn mà cùng trợn mắt nhìn cậu, một người tỏ vẻ đầy ngạc nhiên còn người kia vô cùng phẫn nộ.

“Không được, cậu cũng giống như anh ấy, chỉ muốn lừa mình thôi! Mình không thể mắc mưu hai người được, mình phải giảm còn khoảng năm mươi cân thôi.” Khi không muốn cô bạn mình giảm cân, bọn con trai đều dùng những lời lẽ ngon ngọt, đủ mọi lý do để bảo rằng béo thì trông sẽ khỏe mạnh, nhưng khi bạn không có mặt ở đây, ngay lập tức họ lại vui vẻ ôm mấy cô nàng mảnh khảnh đi chơi khắp nơi.

“Tập thể dục một cách điều độ là tốt nhất, nhưng đừng nên quá sức.” Thiệu Minh Vỹ vén tóc mai ra sau tai Kiều Ân, ánh nhìn dịu dàng nhưng khóe mắt lại liếc về phía người đối diện.

Mặt Kiều Ân liền đỏ bừng, sao anh lại dịu dàng với cô như vậy ở trước mặt người khác cơ chứ, khiến cô xấu hổ đến mức chỉ muốn giấu mặt vào đám thức ăn trên bàn!

Nhan Trinh Tịch nhận thấy Thiệu Minh Vỹ cố tình tỏ ra điềm nhiên như không có chuyện gì, ân cần vuốt tóc Kiều Ân, ánh mắt còn ánh lên vẻ khiêu khích. Anh ta đang cố ý làm thế cho mình xem đây mà!

Trong lòng ba người họ đều có những suy nghĩ riêng, phải vất vả lắm mới kết thúc bữa ăn này, không khí căng thẳng và ngọt ngào khiến Kiều Ân nuốt không trôi. Tại sao hai người kia ở cùng nhau không khí lại kỳ lạ như vậy, hại cô lo lắng chẳng may sơ ý nói một câu bất hòa sẽ thành cãi nhau.

Nhìn Nhan Trinh Tịch lên xe phóng đi.

Kiều Ân mới quay đầu lại, trừng mắt nhìn Thiệu Minh Vỹ.

“Sao thế?”, Thiệu Minh Vỹ véo má cô, sao lại nghiêm túc như vậy?

“Sao anh lại đối xử như vậy với Nhan Trinh Tịch? Cậu ấy là bạn em mà.”

“Anh àm sao?”

“Lúc nào anh cũng tỏ ra bức tức, khó chịu.”

“Cậu ta khiến anh khó chịu. Đáng ghét!”

“Đâu có, cậu ta rất đẹp trai mà.”

“Có đẹp bằng anh không?”, Thiệu Minh Vỹ siết nhẹ eo Kiều Ân, xem cô dám nói cậu ta đẹp hơn anh không nào!

“Mặc dù không bằng anh, nhưng cũng rất đẹp trai mà!”, cô trả lời thành thật.

“Cậu ta mà đẹp trai hơn thì anh sẽ không chỉ dùng ánh mắt để giết đâu mà trực tiếp ra tay đấy!” Thiệu Minh Vỹ khoác vai cô, hai người cùng nhau đi về ký túc xá.

“Ha ha, anh thật đáng sợ đấy! Người khác đẹp trai thì anh cảm thấy bị đe dọa sao?” Nhìn vẻ mặt tự tin của anh, Kiều Ân không ngờ được tại sao lúc nào anh cũng đầy tự tin như thế.

“Chỉ cần em không để ý tới thì anh mới thôi đề phòng cậu ta.” Anh chỉ muốn mình ở cạnh cô mà thôi.

“Em phải về rồi, hôm nay ăn nhiều quá, lại phải tập thêm nửa tiếng nữa rồi!”, Kiều Ân lắc lắc đầu chán nản.

“Ân Ân, anh thích em béo một chút đừng để gầy quá đấy!”, Thiệu Minh Vỹ đột nhiên kéo cô lại, nói một cách chân thành.

Kiều Ân nghiêng đầu suy nghĩ rồi nói: “Béo một chút? Được, vậy em sẽ cho mình béo hơn một chút, giảm xuống còn năm mươi một cân là được”, nói xong cô vừa cười khanh khách vừa bỏ chạy.

Thật đáng yêu, dám đùa anh à, Thiệu Minh Vỹ cười cười rồi lập tức đuổi theo.

8. Chương 08

Chỉ yêu em một đời

Thứ tư

Kiều Ân đau đầu suốt từ sáng đến tận trưa, rốt cuộc nên làm sao đây?

Bốn giờ chiều nay, anh có trận thi đấu bóng rổ. Hôm qua anh đã gọi điện bảo hy vọng cô sẽ đến xem mình thi đấu. Nhưng chiều nay cô phải đi học với Nhan Trinh Tịch. Thật khó quá, học xong cũng năm giờ ba mươi phút, lúc đó chắc trận đấu của anh cũng sắp kết thúc rồi.

Nhưng không thể mới học buổi thứ hai đã xin nghỉ được, hơn nữa cô cũng rất thích học giờ của thầy David.

“Ân Ân, chiều nay anh cậu có trận thi đấu đấy, nữ sinh ở khu ký túc này đang bàn tán xôn xao hết lên rồi!”, Đình Đình mở cửa bước vào.

“Mình biết, anh trai cũng bảo mình đến xem mà.”

“Vậy cậu còn lưỡng lự gì nữa?”, A Nhã nằm trên giường chuẩn bị nghỉ trưa, hiếm lắm mới có một buổi chiều không phải đến lớp như vậy.

“Chiều nay mình còn phải đi học tiếng Anh.”

“Học với Nhan Trinh Tịch à?”, Nhược Lăng hiếu kỳ ngẩng đầu lên hỏi.

“Ừ, mình muốn đi học nhưng lại sợ anh không vui.”

“Học đến mấy giờ?”

“Thường là học đến năm giờ ba mươi phút, mình định học đến bốn giờ rồi xin ra ngoài.”

“Vậy còn lo cái gì nữa, trận đấu của anh cậu bốn giờ mới bắt đầu mà.”

“Mình đi học rồi đến sau chắc cũng không sao đâu nhỉ!”, Kiều Ân do dự không biết có nên nhắn tin cho anh báo trước một tiếng không.

“Không sao đâu, đến lúc đó cậu đến sân cũng được mà.”

Thế là, đúng hai giờ ba mươi phút, Kiều Ân có mặt ở trước dãy nhà khoa Điện.

Suốt buổi học, Kiều Ân cứ đứng ngồi không yên, liên tục xem đồng hồ, lo lắng không biết lát nữa có thể trốn ra ngoài được không?

“Sao thế?”, Nhan Trinh Tịch nhận ra vẻ lo lắng, bất an của cô.

“Nếu chhut nữa mình trốn ra ngoài liệu thầy David có phát hiện ra không?” Chắc không sao, hôm nay cô cũng nhảy xuống bàn cuối để ngồi mà.

“Sao lại trốn về?”

“Chiều này anh đấu bóng rổ, mình muốn đến cổ vũ anh ấy!”

Sắp đến ba giờ mười phút rồi, còn nửa tiếng nữa, cô rất muốn trốn ra ngoài.

Nhan Trinh Tịch đột nhiên im bất, chăm chú nhìn lên bảng, vẽ mặt thờ ơ. Kiều Ân không để ý đến sự khác lạ của cậu bởi cô đang không biết phải trốn ra ngoài như thế nào, sao mãi àm thầy David chưa cho nghỉ giải lao giữa giờ?

Nhìn đồng hồ trên điện thoại đã báo bốn giờ kém mười, cuối cùng cũng đến giờ nghỉ giải lao.

Kiều Ân thu dọn sách vở, hạ giọng nói khẽ với Nhan Trinh Tịch: “Mình đi trước đây, lát nữa thầy David có hỏi thì cậu bảo mình không được khỏe nên về trước nhé”.

Nói xong, không đợi Nhan Trinh Tịch trả lời cô đã lén nhanh ra ngoài.

Kiều Ân cầm điện thoại, vội vội vàng vàng chạy xuống dưới tầng.

“Kiều Ân!”, tiếng Nhan Trinh Tịch từ trên tầng vọng xuống. Cô vội dừng lại rồi ngược lên nhìn.

“Kiều Ân!”, Nhan Trinh Tịch cũng lao nhanh từ trên xuống, đứng trước mặt Kiều Ân thở dốc.

“Có chuyện gì thế?”, nhìn bộ dạng gấp gáp của cậu ta, Kiều Ân cũng thấy hơi căng thẳng.

“Đừng đi, ở lại học với mình cho xong đi!”, Nhan Trinh Tịch giữ tay cô lại, hai mắt mở to nhìn cô vẻ van nài.

“Nhan Trinh Tịch...” Cậu... cậu ta nói vậy là có ý gì?

“Đừng đi, ở lại với mình đi!”, Nhan Trinh Tịch tiến lên một bước, nắm tay cô chặt hơn.

“Mình... Anh mình... đang đợi.” Đầu óc cô chợt mơ hồ, không suy nghĩ được gì, đến cả lời nói cũng không rõ ràng.

“Đừng đi, mình không muốn cậu đi”, cậu nói không hề do dự.

Tiếng chuông báo hiệu hết giờ nghỉ giải lao vang lên, bốn giờ rồi!

Kiều Ân ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ phòng học... Anh... đang đợi cô.

“Nhan Trinh Tịch, mình phải đi, mình phải đến cổ vũ cho anh ấy.” Kiều Ân thử rút tay mình ra khỏi tay Nhan Trinh Tịch nhưng không dám dùng sức quá mạnh.

“Cậu cũng phải đồng ý ở lại học với mình đi!” Nhan Trinh Tịch không cho cô bước đi.

“Mình... nhưng... mình... cậu bảo có thể xin nghỉ mà!” Cô rất muốn ở lại học, chỉ là hôm nay có việc nên cô mới xin nghỉ thôi.

“Cậu không lên học thì mình cũng không lên đâu!”, Nhan Trinh Tịch giận dỗi ôm chặt lấy cô, nhất quyết không cho cô đi.

Sao tự nhiên cậu ấy lại vô lý thế này, đau đầu quá!

Cô biết Nhan Trinh Tịch rất coi trọng môn tiếng Anh vì mục đích của cậu ấy là ra nước ngoài du học nên phải đạt được bằng Toefl bởi vậy cần bổ sung thêm kiến thức về tiếng Anh, cậu ấy rất chăm chỉ.

“Cậu không được như vậy, mau lên lớp đi, cậu muốn đi du học nhưng mình thì không, học thêm tiếng Anh đối với mình chỉ là sở thích thôi.” Mặc dù trong lòng rất sốt ruột nhưng cô vẫn nhẫn nại khuyên nhủ Nhan Trinh Tịch.

“Tiếng Anh của cậu khá hơn mình vậy tại sao không đăng ký thi Toefl?”

“Trời ơi, từ trước đến giờ mình chưa từng nghĩ đến chuyện đó, mình cũng không có ý định đi du học.” Tiếng Anh tốt thì nhất định phải thi Toefl sao? Đây là quy tắc gì chứ?

“Nếu mình nói... mình mong cậu đi du học cùng mình thì cậu có đồng ý không?” Đôi mắt sau cặp kính như tối sầm, không rõ ẩn chứa điều gì trong đó.

“...” Kiều Ân không suy nghĩ được gì nữa, não như đông cứng.

“Kiều Ân, thi Toefl cùng mình đi.”

“Mình... đi thi... cùng cậu?” Khi nào đầu cô mới có thể trở lại như bình thường đây?

“Đúng vậy, tiêngê Anh của cậu tốt như vậy, thi Toelf sẽ không có vấn đề gì, chúng mình cùng đi thi, nhất định sẽ qua.” Cậu cần cô, cô có thể giúp đỡ cậu.

“Không được... Mình không muốn thi, cũng không muốn ra nước ngoài”, đầu óc cô vô cùng hỗn loạn. Từ trước đến giờ cô vốn chưa từng nghĩ đến vấn đề này, tự dưng bây giờ lại nhét vào đầu bắt cô suy nghĩ... nhưng cô không thể nghĩ thông suốt được, thật sự cô rất muốn từ chối.

“Ân Ân!”, Nhan Trinh Tịch chống hai tay lên tường, kẹp Kiều Ân giữa, “Không ngờ cậu lại không hề nghĩ cho tương lai của mình? Cậu muốn cả đời sống như vậy sao?” Cô không ngốc nhưng lại lười suy nghĩ.

“Mình thấy hiện giờ rất tốt, không có gì đáng phải phàn nàn, chỉ cần tốt nghiệp đại học, còn chuyện tương lai sau này xa xôi quá, mình chưa nghĩ tới.” Đúng là từ trước tới giờ cô chưa từng nghĩ đến chuyện đó. Có lẽ cuộc sống sinh viên của cô quá dễ chịu, thú vị nên cô hoàn toàn quên đi thế giới đầy rẫy bon chen, tàn khốc bên ngoài cánh cổng đại học, rồi sẽ đến lúc cô phải lựa chọn thôi.

“Vậy nếu bây giờ cho lựa chọn thì cậu có đi du học hay không?”, ánh mắt chân thành của Nhan Trinh Tịch khiến suy nghĩ của Kiều Ân chột lung lay.

“Mình không biết nữa”, cô lắc đầu, đẩy Nhan Trinh Tịch ra phía trước.

Nhan Trinh Tịch vội nắm chặt tay Kiều Ân, giữ không cho cô quay người chạy xuống tầng dưới. “Kiều Ân, mình đang rất nghiêm túc, vì mình, cậu có thể suy nghĩ một chút không?”

Ngắm nhìn gương mặt đáng yêu của Kiều Ân, Thiệu Minh Vỹ vui vẻ, môi khẽ nhéo cười. Đột nhiên anh đưa tay xoa mạnh khiến tóc cô xù hết lên. Cô còn chưa kịp phản ứng lại, Thiệu Minh Vỹ đã quay người chạy vào sân tiếp tục thi đấu.

Nhìn Thiệu Minh Vỹ đứng trong sân, mỉm cười nhìn quả bóng trên tay đối phương, Kiều Ân ngơ ngẩn, bất giác đưa tay lên xoa tóc mình. Anh sao vậy? Thật khó hiểu! Nhưng thấy nụ cười đầy tự tin của anh, cô cũng thấy yên tâm hơn nhiều!

Kiều Ân từ từ ngồi xuống khán đài theo dõi trận đấu, thấy vẻ uy dũng của anh đã quay trở lại, mỗi lần đi bóng qua vầu thủ đội bạn đều rất đẹp mắt, tiếng cổ vũ cho anh vang lên khắp sân, Kiều Ân mỉm cười hạnh phúc. Anh, anh thật sự rất đẹp!

Thiệu Minh Vỹ càng đánh càng hay, tích cực di chuyển, chuyền bóng, tinh thần thi đấu cũng rất hưng phấn. Quả nhiên sau khi lấy lại phong độ, Thiệu Minh Vỹ cũng khiến các bạn trong đội yên tâm hơn, cách biệt tỷ số dần được rút ngắn. Kết thúc hiệp đấu thứ ba, năm thứ tư đã dẫn trước mười lăm điểm.

Người hâm mộ Thiệu Minh Vỹ càng hò hét to hơn, chấn động cả sân đấu.

Thiệu Minh Vỹ chạy nhanh đến bên Kiều Ân, ngồi xuống cạnh cô. “Có khát không?” Bản thân mình còn chưa uống nước nhưng anh vẫn đưa chai nước nhường cho Kiều Ân uống trước. Kiều Ân mỉm cười lắc lắc đầu, anh mới là người cần uống nước.

“Em muốn anh thắng với tỷ số bao nhiêu?”, Thiệu Minh Vỹ nhìn vào sân, ghé sát người vào tai Kiều Ân, tự tin hỏi.

“Sao em biết được?”, Kiều Ân cười khẽ, anh thật là... lại còn tự cao tự đại nữa chứ!

“Bọn anh đều muốn dẫn hai mươi lăm điểm, nếu được em phải có quà cho anh đấy!”, Thiệu Minh Vỹ quay lại nhìn cô nói.

“Dễ như vậy á!”, bây giờ đã dẫn trước mười lăm điểm rồi mà. Mặc dù không hiểu rõ về bóng rổ nhưng cô cũng biết chút ít nên đoán được phần nào ý anh.

“Dễ? Em nghĩ đơn giản thật đấy!”, Thiệu Minh Vỹ khẽ nhéo má cô rồi lại quay người chạy vào sân.

Hiệp đấu thứ tư, quả nhiên vừa mới bắt đầu Thiệu Minh Vỹ đã tỏ rõ ưu thế của mình.

Anh chạy khắp sân không ngừng nghỉ, chỉ cần anh đứng trước sân đội bạn là đồng đội lại chuyền bóng vào tay anh. Đội bạn nhận thấy chủ lực tấn công của đội năm tư là anh liền cử hai người ra chăm sóc, kèm chặt,

nhưng họ đều bị anh dẫn chạy vòng quanh, chỉ cần có cơ hội anh liền nhảy vọt lên, chuyển bóng cho đồng đội ở vị trí khác, người đó chỉ cần xoay người lên rồi là ném bóng ghi điểm.

Tiếng hò hét cổ vũ vang dội, tên Thiệu Minh Vỹ được hò vang khắp sân. Mấy nữ sinh đứng cổ vũ đều bị anh mê hoặc bởi vẻ đẹp trai vô cùng.

Đội năm ba đã hoàn toàn bị ép sân, đến hiệp đấu cuối cùng, thậm chí đội năm ba chỉ biết đứng im trên sân không thể di chuyển, muốn nhanh chóng hết giờ để kết thúc trận đấu.

Kết thúc trận đấu, đội năm tư ghi được hai mươi tám điểm, chiến thắng áp đảo đội năm ba.

Các thành viên trong đội bóng rổ năm tư vui mừng ôm nhau hò reo, vây quanh đội trưởng Thiệu Minh Vỹ! Thiệu Minh Vỹ bị mọi người vây quanh nhưng vẫn đưa ánh mắt lên khán đài tìm bóng dáng Kiều Ân, cô vẫn ngồi đó, im lặng mỉm cười với anh.

Vất vả lắm mới thoát ra khỏi vòng vây của mọi người, Thiệu Minh Vỹ chạy nhanh đến chỗ cô. “Ân Ân, bọn anh đi ăn mừng bây giờ, em cũng đi cùng luôn nhé!”

“Thôi, toàn là con trai, em không đi đâu. Khi nào ăn xong anh gọi em nhé”, Kiều Ân vừa nói vừa nhìn mấy anh chàng cùng đội bóng rổ sau lưng anh. Đây là buổi liên hoan ăn mừng chiến thắng của họ nên để ăn mừng theo cách của họ thì hơn.

“Vậy tối về anh sẽ gọi điện cho em nhé!”, Thiệu Minh Vỹ vỗ vỗ má cô nói.

Kiều Ân gật đầu mỉm cười nhìn theo anh cùng đồng đội đi xa dần!

Phòng 502, ký túc xá nữ khu tây.

Kiều Ân mở cửa bước vào phòng, mọi người đều đang ở trong.

“Kiều Ân, anh trai cậu thắng rồi hả? Quả nhiên phong độ vẫn ở đỉnh cao mà!”, A Nhã vui vẻ ngược đầu nhìn cô nói.

“Nghe nói tinh thần anh cậu hôm nay không được tốt, chút nữa là ẩu đả với đội bạn trên sân”, Nhược Lăng nghe Lâm Linh ở phòng 505 kể lại.

“Sao thế? Cậu không đi cổ vũ anh ấy thi đấu sao?”, A Nhã nhướn mày thắc mắc.

“Mình có đến, nhưng kết thúc hiệp hai mới đến!”, Kiều Ân đặt mấy cuốn sách lên bàn rồi nằm dài trên giường Đình Đình.

“Sao thế? Lại có chuyện gì buồn à?”, Đình Đình bóp má Kiều Ân cô ấy đang buồn bực sao!

“Mình hỏi các cậu nhé, các cậu có từng nghĩ đến việc ra nước ngoài không?” Trên đường về Kiều Ân suy nghĩ mãi vấn đề này.

“Ra nước ngoài? Du học?”, Nhược Lăng thò đầu ra hỏi.

“Ừ.”

“Chúng mình? Cậu hỏi nhầm người rồi, ngoài Đình Đình, bọn mình làm gì có khả năng đó chứ?” A Nhã và Nhược Lăng theo chủ nghĩa hưởng lạc, đại học chỉ là nơi hai người đó hưởng thụ vui thú của tuổi thanh xuân.

“Đình Đình, cậu thì sao?”, Kiều Ân quay mặt sang Đình Đình ngồi bên cạnh, hỏi.

“Hải Lạc cũng từng bảo muốn thi Toefl, Anh ấy nói bây giờ tìm việc rất khó, nếu không phải bằng Thạc sĩ thì cũng phải có chứng chỉ Toefl hay GRE. Nhưng mình cũng chưa từng nghĩ đến. Sao tự nhiên cậu lại hỏi chuyện này? Cậu muốn thi sao?”, Đình Đình nằm xuống cạnh Kiều Ân.

“Đi du học có sức hút vậy sao? Mình thấy mấy cô bạn ở tầng bốn ngày nào cũng bàn về chuyện này”, Nhược Lăng cũng bước xuống, đến đứng cạnh giường hai cô bạn đang nằm.

“Những nhà có tiền đương nhiên có điều kiện cho con ra nước ngoài để mại vàng rồi! Con cái của những gia đình thường dân như chúng mình, đừng nên mơ mộng đến chuyện viễn vông thiếu thực tế như thế. Cho

dù cậu có được học bổng thì sinh hoạt phí ở nước ngoài cũng là một vấn đề lớn cần giải quyết. Trong số chúng ta ở đây nhà ai có đủ điều kiện kinh tế như vậy chứ?”, A Nhã vừa nói vừa hươ hươ tay như đang diễn thuyết.

“Nhưng mà... ra nước ngoài chẳng phải là việc chúng ta nên hướng tới sao!”, Kiều Ân ngồi thẳng dậy, trong lòng cũng đã suy nghĩ kỹ, chỉ nên xem đây là chuyện vui để nghe thôi.

“Anh cậu muốn ra nước ngoài à? Còn có thịnh tình rủ cậu đi cùng nữa hả?” Ngoài Thiệu Minh Vỹ ra thì còn ai có khả năng khiến một cô gái ngây thơ ngốc nghếch như Kiều Ân phải đau đầu suy nghĩ đến nửa ngày như vậy chứ?

“Không phải, mà là Nhan Trinh Tịch”, nói xong câu này, Kiều Ân đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Ba người còn lại nhìn nhau đầy ngạc nhiên. Sau khi Kiều Ân giảm cân, quả nhiên đào hoa lên thấy rõ. Một Thiệu Minh Vỹ lúc nào cũng yêu thương, quan tâm cô hết mực, giờ lại xuất hiện thêm một Nhan Trinh Tịch chân thật, xem ra Kiều Ân gặp rắc rối rồi đây.

“Ân Ân, anh đang ở dưới ký túc xá của bọn em này”, giọng anh vang lên trong điện thoại. Kiều Ân vội lấy một bộ quần áo dài mặc vào rồi chạy nhanh xuống dưới. Giữa tháng Chín rồi, buổi tối tiết trời cũng bắt đầu lạnh.

Không biết Thiệu Minh Vỹ kiếm đâu được chiếc xe đạp leo núi, anh đỡ Kiều Ân ngồi lên rồi đạp thẳng đến sân bóng đẳng gia.

Những cơn gió se lạnh đầu thu thổi qua mặt, mơn man ve vuốt mái tóc Kiều Ân, dịu dàng lướt qua khuôn mặt anh. Cảm giác này thật tuyệt, chỉ cần Ân Ân ở bên cạnh, trái tim anh luôn thấy ấm áp, yên bình. Cho dù đó là sự yên lặng cũng khiến anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Hai người đã đạp xe quanh sân bóng hai vòng, Kiều Ân thích thú reo lên: “Anh, không phải anh muốn đưa em đi hóng gió đấy chứ!”.

Thiệu Minh Vỹ cúi đầu, ghé sát mặt cô, thì thầm: “Anh thích cảm giác được ôm em thật chặt trong vòng tay”.

Kiều Ân vội cúi gầm mặt, may mà trời đã tối nên anh không phát hiện ra mặt cô đã đỏ bừng lên vì xấu hổ, nhưng vành tai cô cũng đỏ lên như thắm tố cáo, trong đêm se lạnh thê snày mà sao cô vẫn thấy nóng vậy chứ!

Thiệu Minh Vỹ chống chân xuống đất, dừng xe lại rồi đỡ Ân Ân xuống. Sau đó, anh dựng xe, chạy về phía khán đài cao cao trong sân bóng, đây là nơi cao nhất mà trọng tài vẫn thường ngồi quan sát trong các trận thi đấu bóng chuyền. CHỖ này đủ rộng cho hai người đứng.

Anh cúi người đưa tay về phía Kiều Ân, cô nắm lấy tay anh trèo lên. Vừa bước lên bậc thứ hai, anh lại dùng sức kéo cô lên cạnh mình.

Anh cẩn thận đỡ Kiều Ân ngồi xuống, hai người ngồi bên nhau, chân buông thõng xuống dưới, ngồi cao như này cảm giác thật khác!

“Woa, ngồi ngắm cảnh từ đây thấy sân bóng rộng thật!” Cảm giác ngồi từ trên cao nhìn xuống thật thích.

“Cẩn thận đấy!”, Thiệu Minh Vỹ nắm tay Kiều Ân, kéo đầu cô dựa vào vai mình.

“Thoải mái thật, tối nay gió mát quá!”, Kiều Ân tựa đầu vào vai anh, ngẩng mặt lên nhìn bầu trời đầy sao. “Anh này, nhìn kia, đêm nay nhiều sao quá, sáng nữa!”

Đẹp quá đi mất! Sao bình thường cô không để ý nhỉ hay đêm nay những ánh sao trở nên đẹp hơn.

“Ngồi ngắm sao như này có mỗi không?”, anh lo lắng đỡ đầu cô, “Đợi chút”, rồi anh co chân lên để đùi cao ngang với bậc cô đang ngồi, sau đó từ từ đỡ cô nằm xuống, gối đầu lên đùi mình.

“Woa, như này nhìn còn rõ hơn, nhiều sao quá!”, Ân Ân kinh ngạc reo lên, cảm giác như hàng ngàn hàng vạn tí vì sao đang ở ngay trước mắt mình, thật nhiều, thật đẹp và lấp lánh, những vì sao như được treo trên bầu trời đêm.

“Thích không?”, Thiệu Minh Vỹ vuốt mái tóc xòa ra trước trán cô đầy yêu thương rồi cũng ngẩng lên nhìn về phía xa. Những vì sao đêm nay thật đẹp, thật sáng, lấp lánh như ánh mắt Ân Ân mỗi lần trò chuyện cùng anh.

1 Mang hàm ý chế giễu. Ý nói những nhà có tiền thường cho con cái ra nước ngoài học để lấy cái mác đi du học nước ngoài cho oai.

“Rất thích! Anh nói xem tại sao các vì sao có thể trò chuyện được?”

“Vì chúng là minh chứng cho tình yêu, thay cho những lời yêu thương thầm kín!”

“Ha ha, lại nói linh tinh rồi!”

“Thật mà, em nhìn xem, ngôi sao lớn nhất và sáng nhất đằng kia kìa, có thấy không? Em biết nó đang nói gì không?”

“Hả? Nói gì vậy?”

“Nó đang nói, chỉ muốn cả đời này mãi mãi yêu thương em!”

Kiều Ân yên lặng ngắm nhìn ngôi sao sáng phía xa kia, hình như đúng là nó đang nói chuyện với cô.

“Ân Ân, anh muốn hái vì sao đó xuống tặng em!” Anh dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cô, cuối cùng anh cũng có thể nói ra những lời chân thật từ sâu thẳm trái tim mình.

“Anh, đừng tốt với em như vậy”, Ân Ân thu ánh mắt lại, nghiêng mặt nhìn đi chỗ khác.

Thiệu Minh Vỹ đỡ cô ngồi dậy, kéo cô dựa vào lòng mình.

“Nhưng anh chỉ muốn yêu thương mình em.” Mong muốn của anh chính là có thể đường đường chính chính yêu thương, chăm sóc cô thật tốt.

“Anh... em sẽ trở nên tham lam, em sẽ... sẽ muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa, nhiều đến mức anh không thể đáp ứng nổi mất!”, Ân Ân vùi mặt vào lòng, tận hưởng hơi ấm từ cơ thể anh.

“Bất cứ thứ gì, chỉ cần em muốn, anh đều sẽ cho em!” Đơn giản vì những gì cô muốn thì anh cũng muốn, nụ cười của cô chính là niềm vui và hạnh phúc của anh.

“Anh, anh lạ thật đấy, sao anh lại thích một cô gái mập mạp xấu xí như em!”, Kiều Ân ngồi thẳng người dậy, nhìn anh đầy thắc mắc.

“Anh cũng không biết, từ khi quen em anh đã không muốn mất em rồi. Anh thích ngắm gương mặt ửng hồng vì xấu hổ của em, thích nhìn nụ cười dịu dàng bên lên của em, có lẽ kiếp trước anh đã mắc nợ nên kiếp này phải bù đắp cho em!”, Thiệu Minh Vỹ mỉm cười, hôn nhẹ lên mũi cô. Thực ra cô rất xinh lại hài hòa chỉ hơi béo nên không ai nhận ra thôi.

“Nhất định em phải giảm cân thành công!”, Ân Ân nắm tay anh, nói lớn thể hiện quyết tâm!

“Tại sao? Anh thích cảm giác ôm một Ân Ân mũm mĩm trong vòng tay.” Liệu khi gầy đi rồi, Ân Ân có còn đáng yêu như thế này nữa không?

“Không, em nhất định phải trở nên đẹp hơn để khi đứng cạnh anh, em sẽ khiến người khác phải ngưỡng mộ!”, Ân Ân tựa vào lòng anh, cười thầm. Nếu thực sự mình gầy đi thì... ha ha... liệu có ai khen họ là một đôi trai tài gái sắc không nhỉ?

“Ngốc ạ, anh có chê em béo đâu!” Chẳng lẽ Kiều Ân vẫn không đủ tự tin sao?

“Nhưng em muốn chứng minh cho mọi người biết rằng anh thích em không phải là một sai lầm!”, Ân Ân nói một cách chân thành, bởi ở bên cạnh anh cần phải có đúng khí rất lớn.

Thiệu Minh Vỹ ôm Kiều Ân, áp mặt cô vào ngực mình, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt. Cái cô bé ngốc này sao lại quá để ý đến ánh mắt người khác vậy chứ, sống như thế sẽ rất mệt mỏi. Nhưng chỉ cần đó là điều khiến em phải lo lắng, anh nguyện cùng em đối mặt với những khó khăn, thử thách ấy.

Gió thổi se lạnh trong đêm đầu thu, dưới bầu trời đầy sao, trái tim trong sáng, thuần khiết của hai người đã đến được với nhau. Yêu em là niềm hạnh phúc giản đơn mà ngọt ngào, giống như vị ngọt thanh dịu của cây kẹo bông nhỏ!

9. Chương 09

Chỉ cần em ở bên

Mỗi ngày đều là một ngày mới.

Kiều Ân biết mình nên thỏa mãn với những gì mình có nhưng sáng sớm mỗi ngày khi bị tiếng chuông đồng hồ báo thức kéo ra khỏi giấc mộng đẹp, cô vẫn cảm thấy tiếc nuối vì trong giấc mơ đó có người anh đẹp trai luôn yêu thương che chở cho cô, biến giấc ngủ mỗi đêm của cô đều trở nên ngọt ngào.

“Ân Ân, cậu lại chảy nước miếng ra rồi kìa”, lúc đi ngang qua đầu giường Kiều Ân, A Nhã liếc nhanh vào trong, cười nhặt.

Kiều Ân vẫn không thèm mờ mắt, nửa tỉnh nửa mê đưa tay lên quệt ngang miệng, khô rồi? Lại thế nữa.

Kiều Ân tiếp tục vùi mặt vào gối, cuộn chăn tiếp tục giấc mộng đẹp của mình, không muốn ai làm phiền. Vừa mơ đến đâu rồi nhỉ? Anh... dường như lại muốn... hôn cô... Không muốn tỉnh giấc, không muốn bị làm ồn đâu, còn chưa hôn cơ mà!

“Kiều Ân! Cậu còn chưa dậy cơ à? Anh cậu đang đứng đợi dưới nhà đấy!”, Nhược Lăng đập đập vào thành giường gọi cô dậy.

Anh? Kiều Ân chun chun mũi, từ từ mở mắt? Đang đợi cô? “Ở đâu thế?”, giọng Kiều Ân ngái ngủ, rõ ràng vẫn chưa ngủ đủ giấc!

“Cái con heo ngổ, gọi khản cả tiếng không thềm dậy thế mà nhắc đến anh trai là bật dậy nhanh thế”, A Nhã giật tung chăn Kiều Ân ra, oa, quả nhiên cô nàng này khóa thân đi ngủ! “Ồ ôi!”

“Đáng ghét! Dê già, tự nhiên giật chăn người ta ra làm gì?”, Kiều Ân hét lớn, cơn buồn ngủ đã bị A Nhã làm cho chạy mất, cô vội quần chăn quanh người.

“Ân Ân, cậu giảm cân cũng được một tháng rồi vậy mà còn béo như này sao? Thật khiến người ta ngưỡng mộ”, A Nhã không thềm để ý đến tiếng hét của Kiều Ân vì dù sao cô cũng được một phen bổ mắt rồi. Ân Ân béo là vậy nhưng cũng có chỗ khiến họ phải tán phục.

“Minh An Nhã! Đầu óc cậu không nghĩ gì khác được hả!”, Kiều Ân thà chết không chịu thả chăn đang quần người ra.

“Nhược Lăng, mau lên, hôm nay Ân Ân ngốc nghếch lại không cho chúng ta xem kìa, ha ha, đã thế chúng ta phải xem cho bằng hết mới được!”, A Nhã hét lên thích thú, còn gọi Nhược Lăng đến rồi trèo lên giường Kiều Ân.

“A... Không được làm vậy... A!”, tiếng thét chói tai của Kiều Ân vang khắp ký túc xá.

Nhưng cho dù cô có hét thế nào thì cũng không ngăn được hai cô nàng háo sắc kia lao đến!

Cuối cùng Nhược Lăng và A Nhã cùng trèo lên giường Kiều Ân, ba người cùng vật lộn trên giường khiến nó rung lên bần bật.

Kiều Ân không chống lại được hai người họ, chỉ biết cố sống cố chết giữ chặt chiếc chăn trước ngực mình. Nhược Lăng và A Nhã kéo mãi không được đành chọc tay vào trong chăn thi nhau cù lên eo, lên nách cô. Kiều Ân không chịu được nhột cứ lần qua lần lại trên giường, miệng không ngừng hét to kêu cứu.

Ba người đùa nghịch trên giường khiến nó không chịu được, lung la lung lay! Trong phòng vang lên tiếng cười đùa, la hét!

“Thôi đi, các cậu điên rồi, còn không mau đi học đi? Bấy giờ bốn mươi phút rồi đây, mau lên!”, Đình Đình từ phòng vệ sinh bước ra, thấy ba người tụ tập trên giường Kiều Ân đùa nghịch.

“Ha ha, Kiều Ân, cậu gầy thật rồi quả nhiên đã có thể thấy eo rồi!”, A Nhã nằm cạnh Nhược Lăng, liếc mắt cười cười nhìn Kiều Ân đang ôm khư khư tấm chăn không chịu buông, tóc tai bù xù, thở phì phà phì phò... như vậy trông cô lại càng hấp dẫn hơn.

“Các cậu quá đáng quá rồi đây!”, Kiều Ân vừa trừng mắt nhìn họ vừa lấy đồ lót để cạnh giường chui vào trong chăn mặc vào.

“Ân Ân, cậu đã giảm cân rồi, thật không sợ ngực nhỏ đi hả?”, Nhược Lăng nhìn thái độ căng thẳng của Kiều Ân, càng thích thú cười lớn.

“Nhỏ gì mà nhỏ! Chỉ cần gầy đi là được, còn lại mình không quan tâm”, cuối cùng cũng cài xong các nút rồi, không sợ họ làm bậy nữa

“Cậu không quan tâm nhưng không biết chừng có người lại quan tâm đây!”, A Nhã và Nhược Lăng quay sang nhìn nhau cười gian xảo.

“Hừm!”, không thèm để ý nữa, toàn nói chuyện tào lao, vô duyên!

“Ân Ân, nói thật nhé, muốn giảm béo mà lại có thân hình cân đối thì nhất định cậu phải học mát xa”, chuyên gia Nhược Lăng lại xuất hiện.

“Mát xa?”

“Đúng vậy, muốn làm một cô gái hấp dẫn thì nhất định phải học cách làm cho ngực đẹp. Rất nhiều cô gái giảm cân không chú ý đến điều này, lúc giảm cân xong thì ngực cũng nhỏ lại thậm chí còn bị xệ nữa.”

Kiều Ân bán tín bán nghi nhìn xuống ngực mình, thật vậy sao?

A Nhã thấy Kiều Ân có chút dao động vội chớp thời cơ xòe đôi tay ma mãnh của mình ra! “Đúng vậy đây, để mình dạy cho cậu biết thế nào là mát xa nhé!”

Nói rồi, A Nhã nhẹ nhàng kéo tấm chăn che trước ngực Kiều Ân ra. Vừa thấy mấy ngón tay của A Nhã sắp chạm ngực mình, Kiều Ân vội đánh mạnh một cái rồi hét lên: “Dê già!”.

Nhược Lăng và A Nhã cười lăn lộn trên giường, ha ha, đúng là trêu cô ngốc này vui thật, giả vờ một chút mà đã cắn câu rồi.

Kiều Ân vội mặc đồ ngủ vào rồi trèo xuống, sau đó quay đầu trừng mắt dọa A Nhã và Nhược Lăng vẫn đang ngồi trên đó.

“Mình không tin các cậu nữa!”

“Ừm, nói thật nhé, đừng cố giảm béo nữa, nếu có thì cũng nên chú ý tới những vấn đề khác. Cậu không muốn chúng tớ phục vụ thì cũng nên tìm người nào tình nguyện giúp đỡ cậu nhé!”, mấy tiếng cười rúc rích mờ ám khê vang lên

. “Đúng đây, cậu có thể tìm anh trai mình cũng được đấy!”, A Nhã ôm Nhược Lăng nhào ra thành giường, nháy mắt với Kiều Ân: “Con trai mát xa ngực là hiệu quả nhất đấy!”.

“A!... A!...”, Kiều Ân hét lên rồi bịt chặt tai, chạy thẳng vào phòng tắm, không mau trốn đi chắc cô cũng sẽ bị điên theo hai người kia mất.

Một trận cười vang dội từ sau lưng Kiều Ân vọng đến! Hai đứa đáng ghét, Kiều Ân đóng cửa buồng tắm lại, dựa người vào đó, khê lăm bầm tức giận.

Kiều Ân ngược nhìn tấm gương treo trên bồn rửa mặt, thân hình mập mạp giúp khuôn ngực Kiều Ân có phần đầy đặn, khiến nhiều người phải ngưỡng mộ. Nhưng ngực to như vậy cũng khiến cô rất khổ sở, chẳng dám mặc đồ bó sát hay hơi ôm, nếu không bao nhiêu thịt trên người và bộ ngực to đều lộ rõ, nó sẽ khiến

nhều người cảm thấy bất ngờ. Gần đây, Kiều Ân có cảm giác mình gầy đi thật, vòng eo dường như cũng nhỏ lại nhưng không có cảm giác ngực nhỏ đi chút nào.

Hơn nữa cô cũng không thích mặc đồ khi đi ngủ vì cô ghét cảm giác bị quần áo bó buộc, không thoải mái, nhất là khi có thứ gì đó thít chặt ngực nhưng không ngờ hôm nay lại bị bọn họ nhìn thấy, đau khổ quá đi mất!

Kiều Ân vừa rửa mặt vừa lưỡng lự khi nhớ tới chuyện khi nãy, có thật là mát xa có hiệu quả như vậy không? Sau khi lau khô mặt, Kiều Ân không tìm được, đưa tay từ từ vẽ vòng tròn trên ngực rồi thử làm vài động tác mát xa.

Đột nhiên nhớ tới những lời A Nhã nói khi nãy, Kiều Ân dừng ngay động tác đang làm lại, gương mặt anh bỗng hiện ra trong đầu. Ôi ôi. Mặt bỗng đỏ bừng, bàn tay anh dường như đang đặt trước ngực cô, a, nghĩ tới cảnh này thật xấu hổ quá. Kiều Ân vội bỏ tay ra khỏi ngực, cúi đầu xuống bồn rửa mặt, đưa hai tay vốc nước lạnh lên, không được nghĩ linh tinh, không thể nghĩ bậy bạ, thật quá đáng. Quả nhiên cô đã bị hai người kia làm ảnh hưởng rồi! Cô đang ảo tưởng về anh!

“Cộc... cộc... cộc...”, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên khiến Kiều Ân giật bản thân, thiếu chút nữa thì đập đầu vào bồn rửa mặt. Tiếng Nhược Lăng ngoài cửa vọng vào: “Kiều Ân, mau lên không lại muộn bây giờ!”.

Kiều Ân vội lau mặt rồi mở cửa bước ra ngoài.

Mặt vẫn còn nóng bừng nên Kiều Ân không dám ngẩng lên nhìn họ, đi thẳng ra tủ quần áo lấy một bộ thay vào. May quá, lúc đó mọi người đều đang vội chuẩn bị nên không ai chú ý đến vẻ xấu hổ ngại ngùng của cô.

Quán ăn nhỏ trong trường

Chuyện sáng nay khiến cả ngày Kiều Ân cứ là lạ làm sao, nhất là sau khi gặp Thiệu Minh Vỹ, cô càng thấy mình lạ hơn.

Kiều Ân, đánh tan suy nghĩ của cô.

Thấy gương mặt điển trai của Thiệu Minh Vỹ thoáng hiện trong ánh mắt, trái tim cô như đập loạn nhịp, quên mất cả việc trả lời. Mặt cô lại càng đỏ hơn.

“Ân Ân? Sao thế? Không khỏe à?”, nhìn mặt Kiều Ân bỗng nhiên đỏ bừng, Thiệu Minh Vỹ lo lắng hỏi. Trong này không hề nóng, sao tự nhiên mặt cô ấy lại đỏ thế chứ? Thiệu Minh Vỹ đưa tay sang, nhẹ nhàng đặt lên trán cô.

“Không sao, không sao!”, Kiều Ân muốn né sang một bên nhưng lại không nỡ xa rời bàn tay ấy. Khi tay anh đặt lên trán, cô chợt cảm thấy có chút thô ráp nhưng vô cùng ấm áp, hơi ấm từ bàn tay đó truyền sang trán cô. Anh cẩn thận kiểm tra trán cô xem có nóng không như nâng niu một món đồ thủy tinh dễ vỡ, bàn tay đó đem lại cho cô cảm giác vô cùng dễ chịu, thoải mái.

“Ăn gì nhỉ?”, cuối cùng cô cũng chịu trả lời. Thiệu Minh Vỹ thu tay lại tiếp tục xem thực đơn.

A, thất vọng quá! Nhìn anh thu tay về, Kiều Ân thấy hơi buồn, cô rất muốn anh đặt tay lên đó lâu hơn chút nữa.

“Tùy anh”, Kiều Ân cúi đầu, vẽ mặt hậm hực uống nước

. “Chiều em có phải lên lớp không?”, Thiệu Minh Vỹ chọn vài món như thường ngày cô vẫn thích ăn rồi ngẩng lên nhìn cô hỏi.

“Không.”

“Thế chiều nay mình đi chơi nhé! Anh cũng không có tiết”, Thiệu Minh Vỹ hí hửng. Lâu rồi anh với Kiều Ân không đi chơi cùng nhau.

“Đi đâu?”

“Vườn hoa trung tâm, bắt xe đến đó, chúng ta có thể đi dạo đến tối về cũng được.”

“Được đây!” Nghe đến việc được đi chơi Kiều Ân thấy hứng thú vô cùng, lâu rồi cô không được đi tản bộ.

Sau khi ăn xong, hai người cùng bắt xe bus đến vườn hoa trung tâm.

Trên đường đi, Thiệu Minh Vỹ luôn để Kiều Ân đi bên phải, còn mình đi ngoài. Kiều Ân thầm nghĩ, sao hôm nay anh không nắm tay mình, bình thường anh vẫn nắm tay mình đi trong sân trường cơ mà, sao hôm nay anh không làm như vậy?

Dòng suy nghĩ nặng nề khiến Kiều Ân bước đi rất chậm. Thấy Kiều Ân đi chậm thế, tụt hẳn về phía sau, Thiệu Minh Vỹ liền chạy lại nắm tay cô dắt đi. “Sao thế? Không muốn đi à?”

“Không phải!” Hi hi, còn nắm tay nữa cơ đấy, gần hết ngày rồi mới chịu nắm tay người ta. Kiều Ân nắm chặt bàn tay to lớn và có phần thô ráp của anh, một cảm giác lâng lâng sưng sưng trào dâng. Cô thích, rất thích cảm giác này, cảm giác được anh nắm chặt bàn tay mũm mĩm của mình. Cô chỉ muốn cả đời này anh nắm chặt tay mình, mãi mãi không bao giờ buông.

Hôm nay Kiều Ân thật lạ, đến bây giờ thần sắc vẫn không trở lại bình thường được. Thiệu Minh Vỹ nắm tay cô, cùng bước về trước. Cô nàng ngốc này không biết lại đang nghĩ chuyện gì rồi.

Lúc lên xe, hai người chọn ngồi ở hàng ghế thứ ba, Thiệu Minh Vỹ để Kiều Ân ngồi vào bên trong còn mình ngồi cạnh cô bên ngoài.

Quãng đường từ trường đến công viên trung tâm khá xa, ngồi xe mất một tiếng đồng hồ. Hai người bắt xe từ bến nên chẳng phải lo vấn đề chỗ ngồi.

Trên đường, người đi lại tập nập. Trong xe, mấy người ngồi trước họ còn mở rộng cửa sổ cho gió thu lùa vào mát lạnh.

Hôm nay Kiều Ân mặc áo ngắn nên thấy hơi lạnh. Nhưng thấy người trên xe bus đông đúc, lại ngại không dám bảo người ngồi trước đóng cửa sổ nên cô đành chấp nhận để gió lùa vào người.

“Lạnh không?”, Thiệu Minh Vỹ thấy Kiều Ân run run, có lẽ cô đang lạnh. Kiều Ân mỉm cười gật gật đầu. Thấy vậy Thiệu Minh Vỹ liền vỗ vai người ngồi trước, lịch sự nói: “Phiền anh đóng cửa sổ lại một chút được không? Cảm ơn!”. Người đàn ông ngồi phía trước quay lại nhìn họ rồi khép cửa sổ chỉ để hé một nửa nhưng khi xe chạy, gió thốc vào vẫn rất mạnh.

Thiệu Minh Vỹ kéo Kiều Ân dựa vào ngực mình, vòng tay ôm cô vào lòng. Vừa chạm vào Kiều Ân, thấy bàn tay cô lạnh ngắt, anh liền nhẹ nhàng xoa xoa lên đó.

Luồng nhiệt tỏa ra từ bàn tay anh khiến Kiều Ân thấy ấm áp hơn nhiều. Cô cảm động ngược lên nhìn anh, lòng tràn ngập hạnh phúc rồi lại tựa đầu vào lòng anh tận hưởng cảm giác ngọt ngào hạnh phúc này. Bỗng cô nhớ tới một bài hát, trong đó có câu hơi ấm của hai người bên nhau bao giờ cũng dễ chịu hơn hơi ấm của một người cô đơn.

Lạ thật, sao tay anh lại ấm như vậy. Cô có cảm giác thật ấm áp khi nằm trong vòng tay anh.

“Sao tay anh lại ấm thế chẳng bù cho tay em lúc nào cũng lạnh”, Kiều Ân nói nhỏ, giọng hiêu kỳ.

“Nhiệt lượng của con trai lớn hơn mà!”, Thiệu Minh Vỹ mỉm cười, nhéo nhẹ tay cô. Cô bé đáng yêu này lúc nào cũng có thể hỏi những câu rất lạ.

“Thật sao, vậy thì mùa đông không cần dùng túi sưởi nữa, chỉ cần nắm tay anh là được rồi nhỉ”, nói xong, Kiều Ân gỡ tay anh ra rồi đặt tay anh vào lòng bàn tay mình vuốt ve. Tay anh to thật đấy, tay cô cũng chẳng nhỏ nhắn gì cho cam vậy mà đặt vào tay anh, bỗng thấy thật nhỏ bé. Tay anh có thể nắm gọn lấy bàn tay cô.

“Chỉ cần đó là điều em muốn thì anh nguyện nắm tay em suốt đời!”, Thiệu Minh Vỹ để mặc Kiều Ân nắm tay mình. Những ngón tay mềm mại của cô ve vuốt lòng bàn tay thô ráp của anh đẩy lên cảm giác nhột nhột như kiến bò.

Kiều Ân hạnh phúc dựa vào vai anh nhìn phía xa bên ngoài cửa sổ. Ánh nắng mùa thu thật đẹp, đến đám mây trắng bồng bênh cũng không biết thả mình trôi về nơi nào trên nền trời trong xanh.

Chớp mắt một tiếng đồng hồ ngồi trên xe đã trôi qua.

Trung tâm thành phố

Xuống xe, Thiệu Minh Vỹ dẫn Kiêu Ân đi dạo trên con phố phồn hoa. Đây là con đường buôn bán sầm uất, náo nhiệt nhất trung tâm thành phố, dù mới là chiều thứ Hai nhưng trên đường vẫn nườm nượp người qua lại.

Hai người vừa đi dạo vừa trò chuyện, Kiêu Ân vui sướng như một đứa trẻ, may mà có Thiệu Minh Vỹ dẫn đi nếu không cô đã lạc đường từ lâu rồi.

Có rất nhiều cửa hàng bày bán nhiều sản phẩm, cũng có cửa hàng đang trưng bày hàng khuyến mại, còn cả mấy người tiếp thị trẻ tuổi cầm tờ rơi quảng cáo về sản phẩm khuyến mại phát cho người đi đường.

Nhìn Kiêu Ân hào hứng trước sự tấp nập nơi đây, Thiệu Minh Vỹ cũng thấy vui lây. Trông vẻ mặt vui tươi, thích thú của Kiêu Ân anh chợt nhận ra, hóa ra những thứ hết sức bình thường cũng trở nên vô cùng ý nghĩa.

Đang đi, bỗng một cô gái xinh đẹp, dáng dong dỏng cao, có vẻ là một sinh viên bước đến.

Cô ta nở một nụ cười tươi rói chào hai người.

“Chào hai bạn! Mình có thể làm phiền hai bạn vài phút được không? Công ty mình đang làm một cuộc điều tra thị trường nhỏ, có thể nhờ hai bạn điền vào phiếu điều tra được không?”, cô gái tươi cười nhìn Thiệu Minh Vỹ hỏi.

“Điều tra gì?”, Kiêu Ân hứng thú hỏi.

“Là điều tra về thức ăn nhanh kiểu Tây và kiểu Trung Quốc”, cô gái niềm nở với Thiệu Minh Vỹ, ngay cả khi trả lời Kiêu Ân cũng quay sang nhìn anh nói

. “Ha ha, để mình điền cho”, Kiêu Ân vui vẻ đáp.

Cô gái đưa mỗi người một phiếu, trên đó là những lựa chọn và so sánh giữa đồ ăn nhanh kiểu Tây và kiểu Trung Quốc.

Kiều Ân cẩn thận đọc và đánh dấu vào từng ô trên phiếu. Thấy Kiêu Ân chăm chú điền như vậy anh liền đứng sang một bên, đợi cô điền xong thì sẽ điền theo như thế.

Cô gái xinh đẹp cũng không để mình nhàn rãi, vội quay sang bắt chuyện với Thiệu Minh Vỹ.

“Hai bạn học trường nào thế?”, giọng cô gái vui vẻ.

“Đại học T”, Thiệu Minh Vỹ lịch sự trả lời. Dù sao người ta cũng chủ động hỏi nên mình cũng không nên bất lịch sự quá.

“Xa thế? Đi xe đến đây chắc mất nhiều thời gian lắm phải không? Mình cũng có mấy người bạn học ở đó đấy”, giọng cô nàng nghe sao mà nhỏ nhẹ, mềm mại như nước vậy.

“Cũng hơi xa, khoảng một tiếng”, Thiệu Minh Vỹ vẫn lịch sự trả lời.

“Mình là Phương Oánh, sinh viên năm tư khoa Kế toán Đại học N. Còn bạn?” Con gái ngày nay đều bạo dạn vậy sao? Kiêu Ân ngẩng đầu lên rồi lại cúi xuống, khẽ liếc Thiệu Minh Vỹ nhưng anh không chú ý vì còn mãi cười với người đẹp kia.

“Tôi là Thiệu Minh Vỹ, sinh viên năm tư khoa Điện”, anh trả lời thành thật. Hỏi cái gì cũng đáp, hừ, Kiêu Ân chợt thấy không vui.

“Vậy bạn tìm việc đâu chưa?”, cô nàng càng lúc càng thấy hứng thú.

“Trước cũng có nộp đơn phỏng vấn một số nơi nhưng không thích lắm.”

“Nghe nói Chủ nhật tuần sau, Trung tâm phát triển tài năng có đợt tuyển dụng lớn, bạn có muốn đến xem thử không?” Hẹn hò lộ liễu như vậy ư?

“Ừm... đến lúc đó tính sau, tôi cũng chưa biết Chủ nhật tới có rảnh không nữa.”

“Bạn nên đến xem thử, nghe nói lần này có rất nhiều công ty, doanh nghiệp lớn tham gia đấy.”

“Ừ, có thời gian nhất định sẽ đến.”

“Lúc đó mình cùng đi nhé, cùng nhau ứng tuyển xem sao”, cô gái nở nụ cười tươi như hoa.

“Ừm... Được thôi...” Quả nhiên anh cũng không từ chối, hừm, anh vốn dĩ lãng nhăng mà, thấy gái đẹp là quên hết mọi thứ.

“Điền xong rồi.” Kiều Ân đưa tờ phiếu ra trước mặt cô nàng kia không cho cô ta thêm cơ hội nói chuyện với Thiệu Minh Vỹ nữa. Sau đó, cô quay sang trừng mắt nhìn Thiệu Minh Vỹ đầy tức giận.

“Ha ha, cảm ơn nhé!” Cuối cùng cô nàng kia cũng chịu để mắt tới Kiều Ân nhưng chỉ liếc một cái rồi lập tức quay sang Thiệu Minh Vỹ.

“Có gì chưa rõ bạn có thể hỏi mình”, cô nàng nhiệt tình nói. Trong lòng Kiều Ân bùng bùng như lửa đốt, lạ thật, khi nãy cô điền phiếu điều tra thì chẳng thấy cô ta hỏi xem cô có thắc mắc gì không?

“Ừm, cái này là muốn hỏi bạn thích đồ ăn nhanh kiểu nào, như đồ Tây hiện nay có MacDonal, KFC, Pizza còn đồ Trung Quốc thường là sữa đậu nành Vĩnh Hòa, mì Đại Vương, sủi cảo Đông Bắc... bạn đã ăn thử ở những chỗ đó chưa?”, cô gái đứng sát gần Thiệu Minh Vỹ cùng anh xem bảng điều tra, còn không ngần ngại giải thích rất cẩn thận nữa.

Kiều Ân đứng cạnh không nói năng gì chỉ nhìn anh đang cố tình nói chuyện với cô nàng kia, trong lòng bỗng thấy khó chịu.

Ông Trời thật đáng ghét, sao tự nhiên lại nóng thế này, nóng đến nỗi lòng cô cũng muốn bốc hỏa. Kiều Ân không chịu được, dùng tay quạt quạt, đưa đi đưa lại trước mặt, thật đáng ghét, gió biến đi đằng nào rồi không biết, nóng chết đi được!

Thiệu Minh Vỹ đang viết đột nhiên ngẩng lên nhìn Kiều Ân. Thấy anh nhìn mình, Kiều Ân chợt cười cười, Thiệu Minh Vỹ thấy vậy khẽ cười rồi lại cúi xuống điền tiếp vào phiếu.

Kiều Ân mắng thầm, mình thật là vô dụng, sao tự nhiên lại cười với anh cơ chứ, hừ, không thèm để ý đến anh nữa, thấy gái đẹp là quên ngay mình.

Kiều Ân quay người tức giận, không nhìn hai người đó nữa.

Ồ, cửa hàng đối diện có bán gấu bông, oa, to thật đấy. Kiều Ân thích thú chạy thật nhanh qua bên đó mà không đợi anh đi cùng.

Đợi Thiệu Minh Vỹ điền xong rồi mỉm cười đưa tờ phiếu điều tra cho mình, cô nàng kia nhìn một lát rồi hỏi thêm: “Cái này cần lưu lại số điện thoại, hình như để công ty gọi kiểm tra nữa”. Thiệu Minh Vỹ viết số di động của mình vào rồi đưa cho cô ta, sau đó nhìn xung quanh xem Kiều Ân đâu.

Không thấy? Kiều Ân chạy đâu rồi, không thấy bóng dáng cô đâu cả.

“Cô có thấy bạn gái tôi chạy đâu không?”, Thiệu Minh Vỹ lo lắng quay sang hỏi cô nàng kia.

“Bạn gái? Ai cơ?” Có vẻ cô nàng đó không tin vào tai mình. Không thể là cô nàng béo ú khi nãy được, chẳng lẽ cô ta là bạn gái của anh chàng đẹp trai này sao?

“Vừa nãy cô ấy còn đứng cạnh đây mà, cô ấy chạy linh tinh trên đường đông người như vậy làm sao mà tìm được.”

“Cô ấy... cô ấy là bạn gái bạn sao?”, cô nàng nghi ngờ hỏi lại. Sao có thể như vậy chứ, mình vẫn còn cô đơn chưa có người yêu, vậy mà anh chàng đẹp trai này lại đi tìm một cô nàng béo ú xấu xí đó sao?

“Ừ, đúng thế, chạy đâu rồi không biết?”, Thiệu Minh Vỹ lôi điện thoại ra gọi cho Kiều Ân, nhưng chuông reo nửa ngày mà vẫn không thấy nhấc máy. Không biết chạy đâu rồi?

“Xin lỗi, tôi đi trước đây”, Thiệu Minh Vỹ nói vội rồi bỏ đi luôn.

Kiều Ân chạy đi đâu rồi? Quanh đây toàn cửa hàng, người qua lại thì đông, tìm kiếm gì đây? Thiệu Minh Vỹ lo lắng vừa gọi điện vừa chạy hỏi thăm từng người một.

Kiều Ân đeo túi, đứng lẫn trong đám đông xem gấu bông. Do mọi người cười nói ồn ào nên cô không nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình.

Khó khăn lắm cô mới len vào gần chỗ con gấu bông. Đó là con gấu bông rất to, đáng yêu, béo tròn, lông rất mượt, ôm vào nhất định sẽ rất thích.

Cô rút ví ra đang chuẩn bị trả tiền thì một bàn tay to lớn đưa ra giữ ví Kiều Ân lại khiến cô giật mình ngược lên nhìn, định hét lớn một tiếng thì nhận ra anh đang đứng trước mặt mình, âm thanh định thốt ra bỗng bị chặn lại.

Thiệu Minh Vỹ trả tiền, ôm con gấu bông rồi nắm chặt tay kéo cô ra ngoài.

Có vẻ anh rất giận, không nói không rằng, cứ lăm lăm lì lì kéo cô sai bước về phía trước, còn không cả thèm quay đầu lại. Cô bị anh lôi đi xềnh xệch, chỉ có thể cầm đầu chạy theo.

Anh vẫn không nói gì, chỉ lừ lừ bước đi.

Đi được một lát, Kiều Ân đã thấm mệt, tâm trạng cũng bức bối liền giật mạnh tay ra khỏi tay anh, đứng im nói: “Mệt lắm rồi!”.

Cuối cùng Thiệu Minh Vỹ cũng dừng lại, quay người trừng mắt nhìn cô, không nói gì chỉ yên lặng đứng trước mặt cô.

Người đi đường thấy vậy cũng hiếu kỳ quay lại nhìn.

“Anh làm gì mà đi nhanh vậy?” Kiều Ân nghĩ nhất định anh đang rất giận nhưng anh chẳng nói gì càng khiến cô thấy sợ hơn.

Thiệu Minh Vỹ đứng im trừng mắt nhìn cô.

Bị anh nhìn như vậy, Kiều Ân cũng hơi lo, tại sao anh lại nhìn cô vậy chứ, muốn giận gì thì cứ giận đi. Cô không sợ, ai bảo anh chuyện trò vui vẻ với cô nàng kia, hừ, lúc cô bỏ đi anh cũng không hay biết mà! Là anh có lỗi trước.

Nhưng Thiệu Minh Vỹ không giận như cô tưởng tượng, anh chỉ đứng đó chăm chăm nhìn cô, cố gắng kiềm chế cơn giận của mình xuống.

“Sao em lại bỏ đi một mình như thế?”, cuối cùng Thiệu Minh Vỹ cũng chịu mở lời.

“Chứ không phải anh không thèm đếm xỉa gì đến em sao?”, Kiều Ân như đang đợi cơn giận của anh bùng lên, xem rốt cuộc ai mới là người phải giận?

“Em làm sao thế hả, điện thoại cũng không thèm nghe khiến anh lo chết đi được!”, Thiệu Minh Vỹ nắm chặt vai Kiều Ân khiến cô đau nhói.

“Hừ, anh mà cũng lo lắng sao?”, Kiều Ân gạt tay anh, đi thẳng về trước. Anh đâu có quan tâm đến cô.

“Kiều Ân!”, Thiệu Minh Vỹ gọi lớn rồi ôm chặt cô từ phía sau. Hành động này của anh thu hút ánh nhìn của người đi đường.

Bị ánh mắt của mọi người nhìn vào, mặt Kiều Ân chợt đỏ bừng. Cô vội kéo tay ý bảo anh buông mình ra. “Anh, bỏ tay ra đi!”

“Không được chạy lung tung nữa! Không tìm thấy em, anh thực sự rất lo, rất sợ!”, Thiệu Minh Vỹ vùi đầu vào hông vai cô, vòng tay ôm chặt Kiều Ân như sợ cô lại chạy mất.

“Anh... em sẽ không chạy linh tinh nữa đâu!” Mặt Kiều Ân càng lúc càng đỏ hơn, ánh mắt cùng những lời xì xào của người đi đường khiến cô thấy vô cùng xấu hổ.

Thiệu Minh Vỹ nhẹ quay người cô lại đứng đối diện với mình, nói: “Không được chơi trò biến mất như vậy nữa, anh sẽ rất lo”. Đôi mắt Thiệu Minh Vỹ ánh lên nỗi lo lắng và sợ hãi.

Thấy sự quan tâm, lo lắng sâu trong đáy mắt anh, Kiều Ân chợt thấy mềm lòng, cơn giận cũng như biến mất, cô nhẹ nhàng gạt đầu đồng ý.

“Anh rất muốn buộc chặt em lại để đi đâu cũng có thể giữ được, có như thế em mới không chạy mất”, Thiệu Minh Vỹ vuốt tóc cô nói.

Vừa rồi anh được một phen hoảng loạn. Cô vốn mù đường bẩm sinh, mỗi lần ra ngoài đều chẳng thể nào xác định được phương hướng, đường có đơn giản đến đâu thì với cô nó cũng trở nên vô cùng rối rắm. Mỗi lần anh đều dẫn đi thì cô mới không bị lạc. Nhưng lúc này cô không nghe máy, cũng không biết đi đâu, quả thực khi ấy anh thấy rất căng thẳng, sợ hãi không biết cô đã xảy ra chuyện gì, không biết có phải bị mất điện thoại không? Nếu đúng như vậy, chắc chắn cô không thể tìm thấy anh hay người thân nào, không chừng còn đang ở một góc nào đó lo lắng, sợ hãi rồi cũng nên.

Vì thế anh vội đi tìm ngay nhưng lúc thấy thân hình mập mạp của cô nổi bật trong đám đông anh vừa giận lại vừa buồn cười. Hóa ra cô đang chăm chú ngắm nhìn con gấu bông cùng mọi người, chẳng để ý gì đến chuyện khác!

Thấy ánh mắt đầy vẻ quan tâm của anh, Kiều Ân bỗng thấy vui trở lại, cơn giận dữ khi nãy cũng biến mất. Anh luôn như thế, không thể không quan tâm đến cô được!

“Anh, em muốn ăn KFC!”, Kiều Ân nũng nịu nói.

Thiệu Minh Vỹ cười, kéo cô vào lòng rồi hướng thẳng đến cửa hàng KFC.

Chỉ cần cô vui vẻ, anh nguyện làm mọi việc, chỉ cần cô luôn ở bên anh, tất cả anh đều có thể làm vì cô.

10. Chương 10

Trở về bên anh

Phòng 502, ký túc xá nữ khu tây

“Ân Ân, hôm nay cậu và anh trai đi đâu thế? Sao muộn thế này mới về?”, Nhược Lăng vừa đắp mặt nạ dưỡng da vừa nhìn Kiều Ân đang tập thể dục qua gương.

“Vườn hoa trung tâm”, Kiều Ân thở hổn hển đáp. Sao hôm nay tập lại thấy mệt thế? Chắc do hôm nay ăn nhiều quá đây mà, haizzz, lại phải tập thêm nữa giờ đồng hồ nữa.

“Hai người lại nhàn rồi đến đó tâm sự hả, còn mua con gấu bông to dùng này về nữa?” Hôm nay, lúc Kiều Ân ôm con gấu bông về phòng, ba cô nàng kia liên tục hét ầm lên, ai cũng ngưỡng mộ, cô gái nào cũng thích con gấu bông đáng yêu này, ôm rất dễ chịu.

“Học... học...”, Kiều Ân thở dốc, cố gắng nói mấy tiếng, “Anh mình tặng đây”.

“Ân Ân, cậu cũng quá đáng lắm rồi đây, so với mấy anh chàng khác thì anh trai đối xử với cậu tốt như thế, ngày nào đó anh ấy mà có bạn gái chắc cô ấy ghen tỵ lắm đây?” Dù ai cũng biết Thiệu Minh Vỹ thích Kiều Ân nhưng họ không biết việc Kiều Ân cũng đã đồng ý qua lại với anh, vẫn luôn coi cô và Thiệu Minh Vỹ chỉ là anh em thân thiết.

“Anh ấy có nhưng chắc cô nàng kia không để ý đâu!”, Ân Ân cúi đầu cười thầm. Sao cô lại ghen tỵ với bản thân mình được chứ.

Kiều Ân cố gắng tập thêm nửa giờ đồng hồ, cơ thể toát đầy mồ hôi, hai chân đứng không vững nữa. Mỗi khi tập xong, cô đều thấy nhiệt lượng toàn thân tăng cao, cơ thể nóng bừng, nhưng trong lòng lại thấy cực kỳ thoải mái. Cô biết chỉ cần mình giảm đi chút mỡ thừa thì nhất định sẽ đạt được mục tiêu, sẽ trở thành một cô nàng xinh đẹp có thể sánh đôi cạnh anh.

Kiều Ân đứng lên cân thử. “Oa...” Nhìn kim trên cân Kiều Ân không kim được khế reo lên.

“Còn bao nhiêu rồi?”, A Nhã đang cầm mặt vào trò CS* trên máy tính không ngẩng đầu lên hỏi.

“Năm mươi lăm cân”, Kiều Ân nói nhỏ. Ánh mắt khế liếc trộm ba người bạn cùng phòng, vẻ mặt như không dám tin.

“Cậu? Không thể nào!”, Nhược Lăng đứng gần cô nhất, vội chạy lại, cẩn thận nhìn lên cân sau đó soi cô một lượt từ đầu xuống chân, không nói lời nào.

“ Bao nhiêu? Nói xem nào Nhược Lăng”, A Nhã hỏi về nghi ngờ.

“Xuống đi!”, Nhược Lăng ra lệnh cho Kiều Ân rồi tự mình bước lên cân kiểm tra thể trọng của mình. “A Nhã, báo cáo chính xác, cô bạn Kiều Ân của chúng ta đứng là đã gầy đi rồi! Chính xác còn năm mươi lăm cân!”

“Ôi... Đúng là mình gầy đi rồi!”, Kiều Ân sung sướng ôm Nhược Lăng hét lớn. Tập thể dục quả nhiên là phương pháp giảm cân hiệu quả nhất.

“Thật hả?”, bây giờ đến lượt Đình Đình không chịu được, cũng thò đầu ra hỏi.

“Đúng thế đúng thế không tin các cậu thử cân đi, chắc chắn cái cân này không hỏng đâu. Ha ha, vui quá đi mất!”, Kiều Ân vui mừng quay tròn trong phòng. Nhìn cô bây giờ không thể bảo là béo ú được. Bộ dạng năm mươi lăm cân của cô bây giờ đã hấp dẫn lắm rồi, cô sung sướng khua chân múa tay loạn hết cả lên.

“Mình phải khoe anh mới được.” Kiều Ân sung sướng chỉ muốn báo ngay cho anh tin tốt lành này.

Ba người kia nhìn ánh mắt ngập tràn niềm vui của cô chỉ biết cười lắc đầu, lúc nào cô cũng nhớ đến anh trai mình.

“Anh, em gầy rồi, bây giờ chỉ còn năm mươi lăm cân thôi”, Kiều Ân cao hứng hét to vào điện thoại.

“Năm mươi lăm? Năm mươi lăm cân? Oa, thật đáng sợ!”, nghe xong anh còn cố ý trêu cô.

“Anh... là năm mươi lăm cân, em gầy đi được năm cân đó”, Kiều Ân hơi cáu.

“Ồ, em còn lợi hại hơn cả anh nữa, giảm cân rồi mà vẫn còn vượt quá chỉ tiêu đề ra.”

“Quá đáng, người ta giảm cân được mà một câu động viên cũng chẳng thèm nói.”

“Cái đó phải ôm mới biết được!”

Ân Ân đột nhiên cứng họng, trong đầu chợt hiện ra hình ảnh anh đang ôm mình, trái tim cô cũng đập nhanh dần, bàn tay to lớn, thô ráp, sự cọ xát mờ ám... cô rất muốn... rất muốn...

“Ân Ân? Sao tự nhiên lại không nói gì thế?”

“Dạ!”

“Sao thế?”

“Không có gì”, giọng cô dần nhỏ lại.

“Giận rồi à? Em gần đạt được mục tiêu của mình, đương nhiên là rất vui rồi nhưng anh không mong em giảm cân nhiều như thế vì ôm sẽ chẳng đã tay”, anh vội an ủi. Kiều Ân như một chú chó nhỏ đáng yêu, ve vuốt một chút là ngoan ngoãn trở lại.

Mặt Kiều Ân càng lúc càng đỏ, tay không có cảm giác gì, cảm giác ở tay là gì? Cảm giác của anh mỗi lần ôm cô thế nào? Sự hiếu kỳ trong lòng Kiều Ân ngày càng lớn, cô cũng rất muốn biết cảm giác của mình mỗi lần ôm anh, liệu có phải lúc nào cũng ấm áp như vậy không?

“Được rồi, đùa em thôi, Ân Ân lúc nào cũng đáng yêu mà!”, Thiệu Minh Vỹ nghĩ cô buồn nên an ủi.

“Anh... em nhớ anh”, Ân Ân nói khẽ chỉ để anh nghe được. Nhẹ nhàng nói ba từ cuối cùng, im lặng một lát sau đó ngắt điện thoại.

Kiều Ân ngược mắt lên nhìn, thấy ba người kia đều đang bận việc không ai để ý thấy biểu hiện và hành động khác thường của cô khi này. Cô vội vội vàng vàng cầm điện thoại chạy vào phòng tắm.

Thiệu Minh Vỹ nhìn chăm chăm vào dòng chữ “cuộc gọi kết thúc” hiển thị trên màn hình điện thoại. Mãi hồi lâu sau anh vẫn chưa định thần lại được, vừa rồi anh không nghe nhầm đây chứ? Dù câu cuối cùng cô nói rất nhỏ, nhỏ đến nỗi anh không nghe rõ, nhưng âm thanh đó lại truyền đến trái tim anh.

Ân Ân nói, cô ấy nhớ anh! Mặt anh vẫn không thay đổi, khóe miệng khẽ nhếch rồi càng lúc càng mở rộng, sự vui sướng đã hoàn toàn hiện ra trên mặt. Cuối cùng Ân Ân cũng chịu thừa nhận.

*CS là viết tắt của từ Counter Strike, là trò chơi điện tử thuộc thể loại bắn súng, có tính chiến thuật cao được nhiều người biết đến. Lúc đầu, nó được ra mắt dưới tên gọi Half – Life: Counter Strike.

Trước đây đều là anh đơn phương yêu thương và chăm sóc cô bởi cô vốn ngây thơ, không thể nghĩ đến những chuyện quá mệt mỏi và phức tạp. Yêu và được yêu đã trở thành thói quen nên muốn cô cũng đáp lại tình cảm của mình, anh phải tiếp tục chờ. Đợi cô trưởng thành hơn, đợi đến khi trái tim cô hoàn toàn thuộc về anh thì lúc đó cô mới có thể đáp lại tình yêu của anh được.

Nhưng cô đã hiểu, quả nhiên Ân Ân của anh đã hiểu rồi. Giọng nói thê thọt xấu hổ của cô khiến trái tim anh thấy vô cùng ngọt ngào!

Kiều Ân cầm điện thoại đứng tựa vào cửa phòng tắm, ngấm mình trong gương. Hai má ửng hồng, lộ ra niềm vui của một cô gái rơi vào lưới tình. Càng ngày cô càng không thể xem anh chỉ đơn thuần là một người anh trai ở bên chăm sóc cô được. Giờ đây ánh mắt, nụ cười và cả những hành động vô tình của anh đều khiến trái tim cô loạn nhịp. Những suy nghĩ trong đầu cô ngày càng kỳ lạ, dường như con tim không còn đập theo quy luật nữa. Tình cảm của cô đang bắt đầu thay đổi, con tim cô bắt đầu thức tỉnh yêu thương, những điều này là vì sao?

Cô không muốn hiểu. Vấn đề này như một dấu hỏi lớn không ngừng hiện lên trong đầu cô, gọi lên sự tò mò và kỳ vọng trong cô. Nhưng bất luận là tại sao, cô chỉ biết rằng, mình rất thích, rất thích niềm vui âm thầm mà lặng lẽ này, có một hạnh phúc nho nhỏ đang len lỏi trong sâu thẳm trái tim cô!

Đang miên man suy nghĩ, đột nhiên điện thoại Kiều Ân rung lên, báo có tin nhắn.

“Muốn mỗi giây, mỗi phút em đều nhớ đến anh!”, chỉ một tin nhắn ngắn như vậy nhưng cũng đủ lấp đầy trái tim cô. Anh muốn cô nhớ đến anh mỗi phút mỗi giây, không kìm nén được niềm vui Kiều Ân khẽ nở nụ cười, tay trái đưa lên che miệng cười sung sướng nhưng không thể nào ngăn được tiếng cười thoát ra qua kẽ tay. Trong phòng tắm, có một niềm vui mang tên hạnh phúc đang tràn ngập.

Cô đã thay đổi, cô đã biết rồi!

Vòng eo cô đang ngày càng nhỏ lại, vòng đùi cũng dần bé lại. Mỗi sớm thức dậy, khẽ xoa vùng bụng dưới cô cũng có thể cảm nhận nó cũng dần co lại. Sờ vào vẫn thấy nhiều mỡ nhưng dù sao cô cũng có thể cảm nhận được vòng eo của mình rồi. Ngắm nhìn eo mình trong gương, Kiều Ân bật cười!

Quá trình khổ luyện đã đạt kết quả. Hơn nữa gần đây cô cũng rất chăm chỉ, mỗi động tác đều tập đủ một trăm lần. Tim đập nhanh, thở dốc, chân tay rã rời, mồ hôi vã ra như tắm nhưng không còn đau như hồi đầu mới tập nữa, vả lại sau mỗi lần tập, cô đều thấy cơ thể mình thoải mái hơn nhiều. Cảm nhận từng giọt mồ hôi đổ ra, chảy xuống người, cô chợt thấy thích thú, những giọt mồ hôi này có thể lấy đi lượng mỡ thừa trên người cô. Cô muốn giảm xuống còn năm mươi cân, nhất định cô sẽ làm được!

Phòng học khoa Điện

Hôm nay là thứ Tư. Tuần này cô chuyên tâm giảm cân mà suýt nữa thì quên hôm nay có tiết, Nhan Trinh Tịch cũng bị cô băng đi luôn. Hôm nay, lúc cầm quyển sách lên cô mới chợt nhớ đến những lời Nhan Trinh

Tịch nói lần trước.

Cô khẽ mỉm cười, ra nước ngoài, từ trước đến giờ cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Cô thích tự do, hiện giờ cô chẳng thiết đi đâu, chỉ muốn ở lại đây vì nơi này có người cô yêu thương.

“Ê, Nhan Trinh Tịch!”, Kiều Ân vui vẻ chào.

“Kiều Ân!” Cậu ta không quá vui nhưng cũng miễn cưỡng nở một nụ cười trước thái độ vô cùng cởi mở của cô.

“Còn một tuần nữa là sang tháng Mười một, cậu dự định gì chưa?” Thời gian trôi nhanh thật, lại sắp đến kỳ nghỉ rồi. Đây là điều tuyệt nhất khi học đại học, cứ đến ngày nghỉ theo quy định là ai nấy đều chấp hành vô cùng nghiêm túc. Đến những khoa không có tiết học thì các sinh viên đều trốn từ trước đó rồi.

“Mình định đi Bắc Kinh một chuyến, có bạn cùng lớp ở đó giúp mình nghe ngóng một vài thông tin du học.” Có vẻ cậu ấy đã sớm định hướng rồi.

“Ha ha, thích thật đấy. Đi chơi xa có thể hiểu thêm nhiều điều.” “

...Kiều Ân...”

“Hả?”

“Cậu có thể đi cùng mình không?”, ánh mắt Nhan Trinh Tịch chân thành.

“Mình? Không được rồi.” Không biết cậu ấy đang kỳ vọng điều gì?

“Cậu đi cùng mình đi mà, khẩu ngữ của cậu tốt như vậy, không chừng còn có thể giúp mình nữa.”

“Việc này...” Cô rất muốn từ chối nhưng ánh nhìn chân thành của Nhan Trinh Tịch lại khiến cô có đôi chút do dự.

“Chúng mình chỉ đi hai ngày thôi, được không?”, Nhan Trinh Tịch nhìn thẳng vào ánh mắt lưỡng lự của cô.

“Nhưng... mình thật sự không muốn ra nước ngoài.” Có vài điều không thể nói rõ ra được.

“... Hiểu rồi, vậy lần này coi như cậu giúp mình, được không?” Dù có chút thất vọng nhưng Nhan Trinh Tịch cũng không muốn thịnh tình lần này của mình cũng lại bị cự tuyệt.

“Để mình suy nghĩ thêm nhé?” Có nên nói với anh không? Nói rồi nhất định anh sẽ không đồng ý đâu.

“Được, mai trả lời được không, để mình còn đặt vé, vé đi Bắc Kinh bây giờ không dễ mua đâu.” Nghe Kiều Ân bảo để cô ấy suy nghĩ, Nhan Trinh Tịch chợt thấy vui hơn.

Phòng 502, ký túc xá nữ khu tây

Kiều Ân duỗi thẳng hai chân nằm dài trên giường, mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Liệu anh có muốn về nhà không nhỉ? Tháng Mười một năm ngoái anh đưa cô về cùng vì ở trường chỉ có anh với cô là đồng hương.

Kiều Ân nhắn cho anh một tin, rất nhanh sau đó đã nhận được tin nhắn trả lời.

“Năm nay anh không về nhà, bận việc rồi.”

“Việc gì thế?”

“Sẽ nói cho em sau.”

“Vậy em đi chơi cùng các bạn nhé!”, cô hỏi dò xem phản ứng của anh

. “Đi cùng hội Minh An Nhã à?”

“Vâng.” Do dự một chút rồi cô cũng trả lời anh.

“Để anh sắp xếp lịch một chút rồi sẽ sớm báo lại cho em. Nếu việc đó hoãn lại thì anh sẽ đi cùng em.”

“Được ạ!” Tâm trạng Kiều Ân bối rối, xem ra anh có việc bận, vậy cô có thể đồng ý đi cùng Nhan Trinh Tịch rồi, dù sao cậu ấy cũng chỉ đi có hai ngày, lúc về cô vẫn có thể đi cùng anh và cũng khiến anh không vì mình mà lỡ việc. Ân Ân suy nghĩ một lúc rồi cũng đưa ra quyết định, cô sẽ dành hai ngày để đi Bắc Kinh với Nhan Trinh Tịch, dẫu sao bạn bè cũng nên giúp đỡ nhau. Nghĩ tới nghĩ lui, Kiều Ân liền gọi điện cho Nhan Trinh Tịch nói quyết định của mình, nghe xong cậu ta rất vui!

Thật quá nhanh!

Lúc Nhan Trinh Tịch đưa vé trước một tuần khiến Kiều Ân vô cùng kinh ngạc, quả nhiên hôm sau cậu ấy đã đi mua luôn. Cầm vé trên tay mà cô vẫn còn do dự, không thể để anh biết được. Anh vốn chẳng ưa gì Nhan Trinh Tịch, nên biết nhất định sẽ cho cậu ấy một trận mất.

“Ngày Hai mươi tám à?” Thật khó nghĩ quá, vé đã mua, muốn lùi lại cũng không được nữa rồi.

“Ừ, mình muốn tận dụng kỳ nghỉ đi nghe ngóng một chút, nên cậu muốn đi thăm thú Bắc Kinh thì chứng mình cũng có thể chơi ở đó vài ngày.” Kiều Ân đồng ý đi cùng khiến Nhan Trinh Tịch rất vui.

“Nhưng...” Vậy thì đi với cậu ấy trước, đến hôm Ba mươi quay về rồi đi với anh qua kỳ nghỉ là ổn. “Mình chỉ đi được hai ngày thôi.”

“Ừm, không sao.” Ánh mắt Nhan Trinh Tịch hơi thất vọng. “Cậu đồng ý cùng là mình vui lắm rồi. Kiều Ân, cảm ơn cậu!”

Nhìn nụ cười vui vẻ của Nhan Trinh Tịch, nhưng Kiều Ân thấy không thoải mái lắm. Liệu có nên nói cho anh biết không? Có lẽ gần đây anh rất bận, cũng không quan tâm đến cô như trước nhưng cô vẫn cảm thấy có chút bất an, giống mình đang làm điều gì đó sau lưng anh.

Sắp đến nghỉ lễ rồi, đối với các sinh viên thì kỳ nghỉ lễ dài là khoảng thời gian hạnh phúc nhất. Bởi những sinh viên năm ba, năm tư không phải là những cô cậu sinh viên ngày nào còn bẽn lẽn đến nhập trường hay nhớ nhà nên chỉ mong đến kỳ nghỉ để về thăm nhà nữa. Ngoài kỳ nghỉ đông và Tết là nhất định phải về nhà thì những kỳ nghỉ khác, rất nhiều sinh viên đều lựa chọn đi du lịch đó đây. Với những sinh viên khá giả thì họ còn lên kế hoạch từ rất sớm.

A Nhã và Nhược Lăng đi du lịch Đại Liên và Tần Hoàng Đảo với bạn trai. Đình Đình định về thăm gia đình Lý Hải Lạc ở Thành Đô*, đây là lần đầu Đình Đình về làm khách tại gia đình bạn trai. Không ngờ Đình Đình và Lý Hải Lạc lại phát triển nhanh vậy, đã dẫn về ra mắt bố mẹ rồi đấy. Tính cách Đình Đình như vậy, nhất định bố mẹ Lý Hải Lạc sẽ rất hài lòng.

Trước đây năm nào anh cũng đón năm mới cùng cô, dù hai năm trước đều về quê. Nghĩ đến việc anh nói chuyện, cười đùa vui vẻ với mẹ mình, Kiều Ân không nhịn được liền bật cười, thật không ngờ anh lại có duyên thế. Bây giờ mỗi lần về thăm, anh còn được mẹ cô yêu quý và quan tâm hơn cả cô nữa, mẹ thường tiếc năm đó không sinh được con trai. Mẹ rất muốn có một cậu con trai tuấn tú như này. Hại cô lần nào cũng ganh tỵ với anh vì chỉ cần anh đến thăm là mẹ cô làm bao nhiêu đồ ăn ngon chiêu đãi, còn quan tâm hỏi thăm rất nhiều chuyện trên trời dưới đất nữa.

Phòng 502, ký túc xá nữ khu tây

Kiều Ân vẫn chưa nói với anh việc mình đi Bắc Kinh với Nhan Trinh Tịch, ngày mai là ngày Hai mươi tám rồi.

Kiều Ân sần nảo sắp xếp đồ đạc, đến lúc đó anh hỏi thì cô biết trả lời thế nào?

Đúng lúc ấy, tiếng nhạc chuông quen thuộc của điện thoại Kiều Ân vang lên.

“Anh à?”

“Ân Ân, mai em đi Quảng Châu với anh nhé. Chúng mình có thể đi trước.”

“Quảng Châu?”, cô bất ngờ hỏi lại. Anh muốn đi Quảng Châu sao?

“Ừ, vé anh đặt xong rồi, bọn mình đến Bắc Kinh trước rồi sẽ chuyển xe ở Bắc Kinh.”

“Nhưng mai em có kế hoạch rồi.”

“Bỏ đi, lần này đến Quảng Châu chơi một chuyến.”

“Em... em phải đi Bắc Kinh hai ngày.”

“Sao lại thế? Đi với ai vậy?”

“... Có chút việc cần giải quyết.”

“Đi với ai?”

“...”

“Không phải đi cùng mấy cô bạn cùng phòng em đấy chứ? Đến tháng Mười một họ mới đi mà.”

“Không phải bọn họ, là... Nhan Trinh Tịch.”

“...” Không nghe thấy anh nói gì nữa.

“Em đi Bắc Kinh cùng cậu ấy để nghe ngóng thông tin du học.”

[Đại Liên là thành phố thuộc tỉnh của tỉnh Liêu Ninh, Trung Quốc; Tần Hoàng Đảo thuộc tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc; Thành Đô là thành phố đông dân thứ năm và là một trong những trung tâm giao thông vận tải và giao thương của Trung Quốc.]

“Sao không nói gì với anh?”

“Em... định đi đến ba mươi về rồi...”

“Không được!”

“Anh...”

“Không được, mười giờ sáng mai anh đón em ở dưới nhà, sau đó chúng ta sẽ ra bến, mười một giờ mười lăm xe chạy, vé anh đã mua rồi.”

“Nhưng em đồng ý với người ta rồi.”

“Không được đi!”, Minh Vỹ tức giận quát trong điện thoại. Bởi thứ nhất là cô đồng ý lời rủ rê của Nhan Trinh Tịch, thứ hai là cô đi Bắc Kinh cùng tên tiểu tử đáng ghét đó!

“Em... nhưng em đồng ý đi với người ta rồi.”

“Ân Ân, anh nhắc lại một lần nữa, mười giờ sáng mai anh đợi em ở dưới nhà.”

Nói xong anh cúp máy luôn. Kiều Ân rơi vào tình huống dở khóc dở cười này. Xem ra anh sẽ không thay đổi quyết định của mình đâu.

Mười giờ sáng hôm sau.

Đúng giờ, điện thoại phòng 502 đổ chuông.

“Kiều Ân đâu rồi?”, giọng Thiệu Minh Vỹ đầy nộ khí.

“Cô ấy đi rồi”, A Nhã chẳng hề sợ, đáp tỉnh bơ.

“Đi rồi? Đi đâu?” “Bắc Kinh, chín giờ sáng Nhan Trinh Tịch đã qua đón rồi.”

“Sao có thể như vậy, quả nhiên Ân Ân không đợi tôi!”

“Anh tự hỏi cô ấy đi.”

Cụp... điện thoại bên kia đã cúp máy.

Nghe tiếng tút tút trong điện thoại không ngừng vọng ra, báo hiệu máy đang bận, lửa giận trong lòng Thiệu Minh Vỹ bùng cháy càng lúc càng lớn, anh thực sự đang rất giận dữ.

Quả nhiên Kiều Ân không đợi anh mà bỏ đi cùng Nhan Trinh Tịch.

Lúc đầu, anh định đi Quảng Châu với Kiều Ân, và anh cũng đã liên hệ với anh bạn của anh ở đó. Thực ra anh đã nộp hồ sơ ứng tuyển qua mạng vào vị trí khá phù hợp với chuyên ngành mà anh đang học tại một công ty liên doanh ở Quảng Châu. Nhà tuyển dụng cũng rất hài lòng với hồ sơ của anh nên đã mời đến phỏng vấn. Anh muốn người thân của mình đến công ty đó xem xét một chút và anh cũng định đi trong hai ngày, thật may phía công ty kia lại hẹn gặp trước kỳ nghỉ.

Vừa hay, hai ngày đó anh bạn của anh được nghỉ lễ nên đến đó có thể ở nhờ phòng thì không phải lo về chỗ ăn ngủ.

Vốn dĩ anh định sau khi sắp xếp ổn thỏa sẽ báo cho Kiều Ân. Vì anh nghĩ kỳ nghỉ này Kiều Ân nhất định sẽ đi cùng mình. Mặc dù việc đi Quảng Châu lần này anh không hỏi ý kiến cô trước nhưng anh cũng không ngờ cô lại nhận lời đi Bắc Kinh với Nhan Trinh Tịch.

Điều này đã khiến lửa giận trong anh bốc lên nghìn ngút.

Bây giờ đến di động của Kiều Ân cũng không liên lạc được.

Thiệu Minh Vỹ đành hậm hực ra bên xe, chuẩn bị đến Quảng Châu một mình.

Ga tàu

Nhìn ga tàu nhộn nhịp, Thiệu Minh Vỹ càng thêm bức bối. Vốn định dành cho Ân Ân niềm vui bất ngờ nên mới cố tình giữ bí mật kế hoạch đó. Nào ngờ tên họ Nhan kia lại cơ hội như vậy, thật đáng ghét!

Càng bức hơn là rõ ràng Ân Ân biết anh vốn không ưa gì tên tiểu tử kia thế mà còn làm vậy, thật khiến anh tức hộc máu ra mà.

Thiệu Minh Vỹ bước vào phòng chờ tại ga. Còn nửa tiếng nữa mới đến giờ tàu chạy, nhìn xung quanh thấy người qua lại tấp nập. Tâm trạng buồn bức, đứng ngồi không yên anh đeo túi ra ngoài phòng chờ, lấy thuốc ra hút, tâm trạng chán nản.

Càng nghĩ càng thấy buồn, sao Ân Ân có thể đi Bắc Kinh cùng tên tiểu tử đáng ghét đó chứ. Anh vẫn định đưa Ân Ân đi Quảng Châu chơi một chuyến, cuối cùng bây giờ anh lại phải ở đây một mình, TMD!

Thiệu Minh Vỹ hậm hực dụi tắt điếu thuốc đang hút, mặt hầm hầm như có thể giết bất kỳ người nào.

Điện thoại trong túi đổ chuông, Thiệu Minh Vỹ vội vàng lôi ra xem, là số lạ.

Dừng một chút anh mới quyết định nghe máy.

“A lô?”

“Anh, em đây.”

“Ân Ân, em đang ở đâu thế? Sao không đợi anh? Sao lại đi Bắc Kinh với cậu ta!”, Thiệu Minh Vỹ lập tức hỏi dồn, hoàn toàn không cho cô có cơ hội trả lời.

“Em... em đang ở ngoài phòng chờ số hai, người gác cửa không cho em vào, họ nói em không có vé”, thật ngốc quá đi, muốn vào phòng chờ phải có vé mới được vào mà.

Phòng chờ số hai chẳng phải phòng chờ anh đang đứng sao, Thiệu Minh Vỹ vội ném điếu thuốc đang hút dở đi, chạy nhanh ra ngoài cửa nhìn xung quanh.

Kiều Ân! Thấy cô đang đứng gọi điện ở một cửa hàng nhỏ gần nhà ga, Thiệu Minh Vỹ lập tức lao nhanh đến.

“Ân Ân!”, niềm hạnh phúc khi nhìn thấy cô khiến giọng nói anh có phần hơi khác.

“Anh!”, Kiều Ân quay người lại, gương mặt ánh lên niềm vui khôn tả pha chút ngại ngùng, e thẹn hiện trên khuôn mặt phớt hồng.

Còn chưa kịp phản ứng, cô đã bị anh ôm chặt vào lòng, điện thoại vẫn cầm trong tay. Anh vùi mặt sâu vào hóm cổ khiến mùi thuốc lá trên cơ thể anh như sộc thẳng vào mũi cô.

Cô như cảm nhận được vòng tay mãnh liệt, nỗi nhớ nhưng khôn tả và niềm hạnh phúc vô bờ của anh dành cho cô. Mặt Kiều Ân đỏ bừng nhìn mọi người đang đi lại xung quanh nhìn cô và anh vẻ tò mò, vội đẩy anh ra: “Anh...”.

Thiệu Minh Vỹ ôm cô thêm một lát rồi mới chịu buông, đưa tay nắm lấy tay Kiều Ân.

Trả tiền điện thoại xong, Thiệu Minh Vỹ dắt Kiều Ân đi vào phòng chờ cùng mình. Ngay từ đầu anh đã mua hai vé vì dự định đi cùng cô rồi.

Tìm thấy chỗ trống trong phòng chờ, hai người cùng ngồi xuống đó.

Từ lúc Thiệu Minh Vỹ gặp Kiều Ân, lúc nào tay anh cũng nắm chặt tay cô không buông, như sợ chỉ cần buông ra là cô sẽ chạy mất.

“Em... sao em không đi cùng cậu ta nữa?”, Thiệu Minh Vỹ vẫn nghi ngờ. Chẳng phải cô đã đi từ lâu rồi sao?

Kiều Ân cười ngượng nói: “Em bỏ rơi cậu ấy rồi”.

“Đúng là nên như vậy”, Thiệu Minh Vỹ cười vui vẻ, gương mặt nặng trĩu hồi nãy đã biến mất.

“Em đã lên xe cùng cậu ấy rồi”, Kiều Ân từ từ giải thích, “nhưng lúc ngồi cạnh cậu ấy, trong em chỉ hiện ra gương mặt lo lắng của anh. Cứ nghĩ đến việc anh giận, anh buồn là trái tim em như thắt lại. Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, em quyết định mình sẽ đi Quảng Châu cùng anh. Nhưng em không dám nói thật với Nhan Trinh Tịch mà nói dối cậu ấy rằng em khát nước rồi nhờ cậu ấy đi mua, sau đó em nhẹ nhàng xuống xe ở cửa sau. Đứng trốn sau cây cột ở bên xe, thấy bóng cậu ấy lo lắng đi tìm, em thấy rất có lỗi. Sau khi xe chạy, em mới dám gửi cho cậu ấy một tin nhắn nói rằng em không thể đi cùng cậu ấy được”.

Nhớ tới hình ảnh Nhan Trinh Tịch lo lắng, hốt hoảng chạy đi tìm mình khắp nơi, Kiều Ân cảm thấy mình thật có lỗi.

“May quá, em đã không bỏ anh”, Thiệu Minh Vỹ siết chặt tay Kiều Ân, trong lòng vô cùng cảm kích, hóa ra cô ấy vẫn chọn anh.

“Sau đó, em ra khỏi bến xe, đang định gọi điện cho anh thì bị người khác va phải, điện thoại rơi xuống đất, mở kiểu gì cũng không được”, Kiều Ân buồn bã lôi điện thoại ra, xoa xoa lên vết nứt một cách tiếc rẻ.

“Thảo nào gọi cho em cả nửa ngày cũng không liên lạc được.”

“Em nhớ anh bảo xe chạy lúc mười một giờ mười lăm, em đến tìm thì chỉ có chuyến này, thế là định vào phòng chờ, hy vọng sẽ gặp được anh, nhưng đến cửa họ lại không cho em vào.” Nhìn điệu bộ đáng thương của cô, thật khiến người khác không thể cầm lòng nổi, chỉ muốn ôm vào mà vỗ về, an ủi.

“Em nên gọi cho anh từ đầu mới phải.” In con góc nghếch này, gọi điện cho anh từ đầu thì đầu đèn nổi phải lo lắng sợ hãi như thế này. Tim anh đau nhói, nhẹ ôm Kiều Ân vào lòng, dịu dàng vuốt tóc cô.

“Em không nhớ ra.” Khi ấy cô chỉ nghĩ đơn giản là đến phòng chờ sẽ gặp được anh, mà quên mất rằng có thể gọi điện tìm anh.

Nhìn gương mặt tròn tròn nhăn nhó, miệng không ngừng lẩm bẩm của Kiều Ân, Thiệu Minh Vỹ cười thầm. Haizzz, cứ thế này thử hỏi làm sao anh yên tâm khi cô không bên cạnh chứ? Cứ nghĩ đến việc cô lúc nào cũng như thế này, anh hận một nỗi không thể cho cô vào trong túi để xách theo bên mình, đến đâu cũng có thể nhìn thấy nhất định cô sẽ đem lại cho anh rất nhiều “niềm vui”.

Vòng tay qua cổ Kiều Ân, Thiệu Minh Vỹ nhẹ nhàng kéo đầu cô ngả lên vai mình, sau đó anh cúi mặt xuống cọ cọ lên má cô.

Anh sao có thể chịu nổi khi không có cô ở bên? Nếu không có cô bên cạnh, tình yêu của anh dành cho cô sẽ thế nào đây?

11. Chương 11

Em là người nắm giữ trái tim anh

Vừa bước xuống tàu liền cảm nhận được không khí nóng nực của thành phố phương nam xa xôi. Giờ đã cuối tháng Mười nhưng tiết trời vẫn oi bức khó chịu.

Ngồi tàu suốt mười ba tiếng đồng hồ khiến cơ thể mỏi nhừ, thật không gì khổ bằng ngồi tàu đường dài.

“Ân Ân, có mệt lắm không?”, thấy Kiều Ân lau mồ hôi, Thiệu Minh Vỹ xót xa hỏi.

“Không mệt đâu!” Vừa xuống tàu tinh thần Kiều Ân đã khác hẳn. Cô chưa từng đến Quảng Châu nên sự mệt mỏi của cô suốt mười mấy giờ đồng hồ trên tàu đã bị xua tan bởi không khí và những thứ đầy mới lạ nơi đây.

“Chúng ta đến chỗ bạn anh trước đã nhé, em cần nghỉ chút!” Thiệu Minh Vỹ gửi tin nhắn cho người bạn, nói rằng họ đã đến sau đó anh cùng Kiều Ân lên xe bus đi thẳng đến đó.

Uông Kính là bạn của Thiệu Minh Vỹ, dù hơn anh ba tuổi nhưng có quen biết nhau vì Uông Kính từng là ủy viên Hội sinh viên của Đại học T, quan hệ của hai người họ rất tốt. Công ty lần này Thiệu Minh Vỹ đến phỏng vấn cũng là do Uông Kính giới thiệu.

Nhìn Kiều Ân đứng cạnh Thiệu Minh Vỹ, Uông Kính cười tươi tỏ vẻ biết rõ mọi chuyện, chẳng phải đây chính là cô em gái kết nghĩa thân thiết của Minh Vỹ sao?

“Người anh em, thật sự cảm ơn anh nhiều!” Diện tích căn phòng của Uông Kính đang ở chỉ khoảng mười mấy mét vuông, đơn giản nhưng sạch sẽ, không giống phòng của mấy anh chàng cô đơn.

“Minh Vỹ, bọn em đến thật đúng lúc. Chiều nay anh định về nhà cùng bạn gái, công ty cho nghỉ sớm mà, nên bọn anh muốn lên xe về sớm một chút” Uông Kính vừa nói vừa đưa cốc trà cho Kiều Ân.

“Đi chuyến chiều à?” Chắc chắn bạn gái của Uông Kính đã sắp xếp sẵn rồi, cậu ấy còn giấu nữa.

“Ừ, buổi trưa, bọn anh đi ăn trước, hơn hai giờ chiều xe mới chạy”, Uông Kính chỉ túi đồ trên bàn nói, “Đồ đặc anh cũng sắp xếp cả rồi, mừng Bảy anh mới lên, hai người cứ yên tâm ở đây chơi vài ngày, tiện giúp anh trông nhà luôn”, anh ấy nói có vẻ khách khí. Môi trường sống ở Quảng Châu không phải quá tốt, không ai dám để nhà vắng người, đặc biệt trong nhà lại có những đồ điện tử như máy tính thì lại càng không yên tâm.

“Thật ngại quá, phiền anh rồi!”, Thiệu Minh Vỹ quay sang nhìn Kiều Ân đang ngại ngùng cầm cốc trà nửa muốn uống nửa không. Nhìn bộ dạng trầm lặng, cầm cốc trà khế thổi cho bớt nóng của Kiều Ân trông thật đáng yêu.

“Minh Vỹ, em này là?”, Uông Kính nhìn điệu bộ Kiều Ân như vậy cũng thấy rất có cảm tình dù cô hơi béo một chút, nhưng hai má lúc nào cũng hồng hào. Không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn đây là bảo bối của Minh Vỹ rồi.

“Kiều Ân, đây là anh kết nghĩa với anh, Uông Kính, anh ấy từng là nhân vật xuất chúng trong Hội sinh viên trường đấy, chỉ tiếc là khi em vào trường thì anh ấy đã tốt nghiệp rồi”, Thiệu Minh Vỹ đưa tay cầm cốc trà đang bốc khói nghi ngút trong tay Kiều Ân đặt xuống bàn.

Chẳng biết từ lúc nào mặt cô đã bị hơi trà nóng làm đỏ hết cả lên.

Anh không muốn nhiều người thấy biểu hiện đáng yêu này của cô!

“Chào anh!” Không còn cốc trà trong tay, Kiều Ân bỗng thấy hai tay mình thật thừa thãi. Cô ngẩng đầu lên nhìn Uông Kính, cười ngượng ngùng, giọng nói nhỏ và nhanh đến mức không kịp nghe thấy gì.

“Ha ha, cô bé này đáng yêu thật đấy!” Nhìn bộ dạng ngại ngùng, xấu hổ của Kiều Ân, Uông Kính cũng thấy mừng cho hai người họ. Giờ thật hiếm có gái nào đáng yêu, ngây thơ như Kiều Ân. Dễ thương thật đấy!

“Đương nhiên rồi! Cô ấy là bảo bối của em đấy!”, trái tim Thiệu Minh Vỹ chợt rung động khi nhìn thấy bộ dạng đáng yêu vừa rồi của Kiều Ân. Anh vội bước đến bên cạnh ôm Kiều Ân vào lòng, tay anh siết chặt như tuyên bố quyền sở hữu của mình.

Đột nhiên bị anh ôm như vậy trước mặt người lạ, mặt Kiều Ân càng đỏ bừng. Sao anh lại làm vậy, nhất định Ông Kính sẽ thấy họ rất lạ cho xem!

Ông Kính cúi đầu cười, lắc lắc đầu, không ngờ cũng có ngày Minh Vỹ bị một cô gái chinh phục. Nghe đàn em khóa dưới kể lại anh cặp kè với rất nhiều gái đẹp trong trường nhưng không ngờ cô em gái kết nghĩa mà ngày nào anh cũng nhắc tới lại là tình yêu đích thực của anh!

Tình yêu, đúng là không nhất thiết phải để ý đến dáng vẻ bề ngoài nhưng Ông Kính vẫn không hiểu tại sao Minh Vỹ lại có tình cảm với cô nàng mũm mĩm này. Cô gái đang ngồi trước mặt anh này giờ luôn yên lặng, ánh mắt mông lung. Gò má bầu bĩnh trắng hồng, lúc nào cũng như đọng một lớp bụi nước nhàn nhạt trên đó. Khi ngại ngùng đôi má ấy lại càng hồng những cô gái thế này đúng rất dễ làm đắm con trai này sinh tâm ý muốn bao bọc, bảo vệ. Dáng vẻ đáng yêu ấy dễ khiến người con trai quên đi thân hình mập mạp của cô, ngược lại còn thấy làn da mũm mĩm trắng ngần đó thật giống da em bé.

Thiệu Minh Vỹ thật thông minh! Anh luôn giữ Kiều Ân rất chặt, không để những chàng trai khác có cơ hội nhận ra nét đáng yêu của cô. Với lại hầu hết các chàng trai chỉ mới thấy dáng người mập mạp của Kiều Ân đều đã chạy hết rồi. Nhìn xem, Minh Vỹ không thích Kiều Ân giảm cân, có vậy anh mới có thể giữ chặt Kiều Ân bên mình.

“Minh Vỹ này, dù nhà bình thường không có gì nhưng cũng nhờ bạn gái chăm lo sắp xếp nên nhờ em để ý chút nhé!” Dù gì Ông Kính cũng đã đi làm, lặn lội ngoài xã hội nhiều nên nhìn phòng cũng có thể đoán được phần nào.

“Đương nhiên rồi, em sẽ không làm gì ảnh hưởng đến anh đâu!”, Thiệu Minh Vỹ nhìn anh cười, rồi khẽ tay vòng qua eo Kiều Ân nhéo nhẹ một cái.

Kiều Ân cau mày nhưng không dám phản ứng, sợ sẽ khiến Ông Kính chú ý.

“Ừ, vậy thì được rồi. Nhưng nếu có trót làm loạn thì nhớ phải dọn dẹp lại cho anh là được, trong tủ có ga trải giường mới đấy!”, Ông Kính cười ẩn ý, khẽ nhướn mày nói.

“Anh!”, Thiệu Minh Vỹ căng thẳng gọi lớn, chặn lời không để anh nói tiếp. Tay Minh Vỹ cũng siết chặt Kiều Ân hơn, ánh mắt nhìn Kiều Ân đầy hốt hoảng.

“Ha ha, tên tiểu tử này! Không cần phải giả bộ với anh.” Trong phòng chỉ có cô nam quả nữ đi chơi với nhau, làm sao có thể nghĩ là sẽ không vấn đề gì xảy ra cơ chứ. Bảo Kiều Ân là một con thỏ trắng ngây thơ cũng chẳng quá, nhưng có đánh chết Ông Kính cũng không tin Thiệu Minh Vỹ lại là một chàng trai trong sáng như thế. Vả lại nhìn Thiệu Minh Vỹ, trong mười phút mà tới năm phút mắt anh không rời khỏi Kiều Ân, có thể nhận ra Minh Vỹ yêu Kiều Ân vô cùng.

“Anh!”, Thiệu Minh Vỹ bước lại gần Ông Kính, hạ thấp giọng nói, “Anh cứ yên tâm, chúng em sẽ không làm gì đâu, em sẽ cư xử sao cho xứng với đảng, với nhà nước và nhất là xứng với Kiều Ân của em”, nói xong, Minh Vỹ còn quay lại cười hết cỡ với Kiều Ân.

Kiều Ân vốn hay đỏ mặt trước người lạ, thấy Thiệu Minh Vỹ và Ông Kính rí tai nhau điều gì đó về thân bí, cô càng không dám ngắt ngang, chỉ biết cúi mặt liếc nhìn hai người họ.

Đổi ga giường? Ông Kính có gì không vừa ý sao, có lẽ anh ta không thích người khác dùng chung ga giường của mình, chắc chắn là vậy rồi, haizzz. Họ đến thế này đã làm phiền người khác lắm rồi, nhất định không thể làm loạn lên thêm nữa, cô thầm tự nhủ.

Kiều Ân suy nghĩ mọi việc rất đơn giản. Nhưng Ông Kính lại nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Thiệu Minh Vỹ, khẽ nói: “Nhìn xem, nhất định con thỏ non này sẽ bị cậu ăn thịt thôi!”.

Thiệu Minh Vỹ vội ngăn Ông Kính, không cho anh tiếp tục nói những lời dễ khiến Kiều Ân nghi ngờ. Anh khoác vai Ông Kính, cố ý nói lớn: “Đối quá! Anh trai à, anh không định dẫn bọn em đi thưởng thức những

món ăn ngon nhất ở đây sao?”, vừa nói Thiệu Minh Vỹ vừa liên tục nháy mắt ra hiệu cho Uông Kính.

Uông Kính khẽ cười, tha cho tên tiểu tử này, chỉ cần cậu ta đừng làm loạn nhà anh lên là được. “Vậy thì đi thôi!”

Uông Kính vừa bước ra cửa vừa gọi điện cho bạn gái.

Thấy Uông Kính buông tha không chọc ghẹo mình nữa, Thiệu Minh Vỹ mới thở phào nhẹ nhõm rồi nắm tay Kiều Ân kéo ra ngoài cửa. Tuy vẻ mặt Thiệu Minh Vỹ vẫn giữ được vẻ bình tĩnh như không có chuyện gì nhưng trong lòng anh vô cùng căng thẳng, may quá, Ân Ân không bị ảnh hưởng bởi những lời của Uông Kính.

Ba người cùng đợi bạn gái Uông Kính đến rồi đi ăn trưa.

Ăn xong, Uông Kính về nhà lấy hành lý chuẩn bị ra xe. Anh ta giao lại chìa khóa nhà cho Thiệu Minh Vỹ rồi quay người đi ra ngoài cùng bạn gái.

Tiến Uông Kính ra xe xong, Thiệu Minh Vỹ và Kiều Ân quay về nhà, lúc này mới được nghỉ ngơi chút.

Thấy Kiều Ân ngồi trước bàn máy tính như có tâm sự gì, Thiệu Minh Vỹ bước đến đứng sau lưng cô rồi anh bồng cúi người, khẽ sát mặt cô hỏi: “Sao thế? Sao lại có vẻ không vui vậy?”.

“Di động hỏng rồi, em vẫn chưa gọi điện cho bọn A Nhã.”

“Sao không nói sớm, lấy di động của anh này.” Hóa ra cô lo lắng điều này. Dù bọn A Nhã không biết anh và cô đi cùng nhau nhưng đúng là cũng nên gọi báo một tiếng cho họ yên tâm.

Kiều Ân vội gọi điện về ký túc xá, A Nhã vừa nghe được Kiều Ân cùng Thiệu Minh Vỹ chạy tới Quảng Châu, thì chỉ nghe thấy tiếng kêu la rên xiết ở đầu dây bên kia, nói nào là cô đi máy bay gì, lại còn mắng cô chẳng nói chẳng rằng dám chạy đến tận đó, còn may là đi cùng Thiệu Minh Vỹ, nếu đi cùng Nhan Trinh Tịch thì bọn họ sẽ báo cảnh sát, tố cáo tên họ Nhan kia lừa gạt trẻ em.

Kiều Ân năn nỉ một hồi, đám bạn mới bỏ qua cho Minh Vỹ, rồi A Nhã còn lớn tiếng yêu cầu nhất định cô phải mang đặc sản ngon nhất ở Quảng Châu về thì mới tha tội. Dù sao họ cũng đều là gái phương bắc chưa từng đến Quảng Châu.

Vừa thấy cô tắt máy, Thiệu Minh Vỹ liền hỏi về quan tâm: “Họ không giận chứ?”.

“Không sao, chỉ hơi ngạc nhiên một chút thôi, vì họ cứ nghĩ em đi cùng Nhan Trinh Tịch, giờ tự nhiên lại đi cùng anh.”

“Lẽ ra em không nên đi với cậu ta mới phải!” Nghĩ lại vẫn thấy bức nhưng dù sao cuối cùng Ân Ân vẫn quay về bên anh nên cơn giận dữ trong anh cũng nguôi ngoai phần nào.

“Nhưng em vẫn thấy rất có lỗi với cậu ấy, nên không đi thì em nên từ chối cậu ấy ngay từ đầu mới phải”, Kiều Ân nói vẻ buồn rầu.

“Được rồi, lần sau nhất định phải nói với anh trước”, thấy cô tự trách mình, Thiệu Minh Vỹ cũng không nỡ lòng, vội an ủi cô.

“Nhưng... di động hỏng rồi”, Kiều Ân đau xót nhìn chiếc di động đang nằm chỏng chơ trên bàn.

Thiệu Minh Vỹ nhìn theo hướng Kiều Ân chỉ rồi quay sang cười nói: “Không sao, mình mang đi sửa là được mà. Còn nếu không sửa được thì mua máy mới”.

“Không mua, em rất thích chiếc điện thoại này. Chỉ cần sửa là có thể dùng được mà”, Kiều Ân buồn bã cầm điện thoại, mân mê bàn phím về tiếc nuối.

“Để anh hỏi Uông Kính sau, giờ mình thử đi quanh đây xem đã.” Nói là làm, anh không muốn Kiều Ân lo lắng.

Cũng may, không xa chỗ họ ở có một khu chuyên đồ điện tử, kỹ thuật số, bán điện thoại di động chính hãng, cũng có dịch vụ sửa chữa, bảo hành.

Hai người ngồi hai chuyen xe mới đến được khu đó, tìm đến một cửa hàng sửa chữa đồ điện tử, nhân viên phục vụ ra tiếp đón hai người rồi bảo phải mở điện thoại Kiều Ân ra kiểm tra thì mới biết có sửa được hay không.

May quá, bảng mạch điện tử chính chưa bị hỏng! Chỉ cần thay một vài chi tiết là ổn, điện thoại có thể dùng được như bình thường.

Đợi nửa tiếng sau di động của Kiều Ân mới sửa xong, dùng thử thấy không có vấn đề gì nhưng pin đã hết sạch nên màn hình bị tắt tối đen, phải về nhà mới sạc pin được.

Hai người liền trả tiền rồi mau chóng quay về.

Vừa về nhà, Kiều Ân đã lấy dây sạc pin điện thoại. Sau đó cô mới yên tâm dựa vào sofa thở dài một cái.

“Mệt lắm hả?”, Thiệu Minh Vỹ ngồi xuống bên cạnh, dịu dàng vuốt tóc cô. Nhìn mồ hôi cô ra ướt hết tóc, nhất định Ân Ân đáng yêu mệt lắm đây!

“Vâng, buồn ngủ quá!” Thật là, lúc ngồi trên xe đã ngủ thế rồi, sao bây giờ xuống xe còn muốn ngủ tiếp?

“Vây em đi tắm trước cho mát đi rồi ngủ. Khi nào ăn tối anh sẽ gọi dậy!” Dù Minh Vỹ cũng hơi mệt nhưng anh vẫn nói đầy vẻ quan tâm.

Kiều Ân nghe lời, cầm bộ quần áo ngủ vào phòng tắm.

Tắm rửa xong xuôi, Kiều Ân cũng chẳng khách khí, trèo ngay lên giường đánh một giấc ngon lành, chắc đi cả ngày nên cô mệt rồi.

Nhìn gương mặt ngủ say của Kiều Ân, Thiệu Minh Vỹ khẽ cười hạnh phúc. Có Kiều Ân ở bên khiến trái tim anh luôn thấy bình yên, chỉ cần được ngắm cô ngủ như lúc này cũng làm thấy hạnh phúc vô ngần. Ân Ân của anh!

Kiều Ân ngủ say sưa những hơn hai tiếng đồng hồ, mãi đến hơn sáu giờ mới tỉnh. Kiều Ân mơ màng nhìn quanh phòng, đèn đã được bật sáng trưng.

Cô quay sang bàn máy tính nhìn anh đang lên mạng. Nghe thấy tiếng cô trên giường, Thiệu Minh Vỹ quay người lại. “Dậy rồi à? Đói chưa? Anh ra ngoài mua chút gì cho em ăn nhé.”

Kiều Ân chợt ngẩn người ra rồi mới từ từ gật đầu. Đúng là cô cũng thấy đói, ngủ cả buổi chiều rồi, giờ cũng nên ăn chút gì đó.

“Anh, anh không ngủ à?” Anh không chớp mắt chút nào sao?

“Không, em đi rửa mặt đi cho tỉnh, anh xuống nhà mua chút gì đó rồi lên ngay.” Thiệu Minh Vỹ tắt máy rồi đứng lên đi mua đồ.

Kiều Ân ngáp dài, ngủ dậy cảm giác thật sảng khoái, so với ngủ gà ngủ gật, lác lác trên xe thì thế này dễ chịu hơn nhiều.

Nhìn điện thoại có lẽ đã đầy pin, cô bước lại tháo sạc rồi ấn nút mở máy, chưa đầy ba giây sau điện thoại đã mở.

Ha ha, tốt quá, chiếc điện thoại yêu quý của cô lại dùng được rồi. Mặc dù vỏ ngoài đã được thay mới nhưng hình ảnh trên màn hình vẫn quen thuộc nên cô có cảm giác điện thoại của mình đã hồi sinh.

Cô vui mừng mở các chức năng khác của điện thoại ra xem, tất cả đều tốt, không hề bị sao.

“Tít tít...” Chuông báo có tin nhắn vang lên.

Cô mở xem, Nhan Trinh Tịch, haizzz, Kiều Ân khẽ giật thót người, cậu ấy biết cô đến Quảng Châu sao?

Kiều Ân lo lắng mở tin nhắn... “Cậu đang ở đâu?” Kiều Ân do dự không biết trả lời tin nhắn đó thế nào, liệu có nên bảo thẳng với cậu ấy rằng cô đã đến Quảng Châu với Thiệu Minh Vỹ không?

Một tin nhắn khác lại đến.

“Kiều Ân, cậu đi đâu rồi? Xuống xe rồi sao?” Hóa ra đây là tin nhắn Nhan Trinh Tịch gửi hôm qua sau khi cô trốn đi, vì điện thoại bị hỏng nên hôm nay mở máy lên cô mới nhận được mấy tin đó.

“Kiều Ân, rốt cuộc cậu đi đâu rồi vậy? Mau trả lời mình đi!”

“Cậu không thể có chuyện gì được! Mau trả lời mình đi! Rốt cuộc cậu đang ở đâu?”

“Kiều Ân, nếu thật sự cậu không muốn đi với mình, cậu có thể nói ra mà, đừng chạy trốn mình như thế, không tìm thấy cậu, không nghe thấy giọng nói của cậu, mình rất sợ! Mình sợ cậu gặp chuyện gì!”

Tin nhắn đến liên tiếp, tin nhắn này được mở thì tin nhắn khác lại đến, chuông báo tin nhắn vang liên hồi, tất cả đều là của Nhan Trinh Tịch!

“Kiều Ân, mình thật sự khiến cậu khó chịu đúng không? Cậu không muốn gặp mình sao?”

“Mình chỉ muốn có một chuyến đi chơi thật vui với cậu. Từ trước tới giờ mình không hề bắt ép cậu, lúc nào mình cũng chỉ muốn được thấy nụ cười vui vẻ của cậu. Nếu thật sự không muốn cậu có thể nói với mình, mình nhất định sẽ không ép cậu đi cùng, nhưng mình có thể xin cậu một điều được không, đừng im lặng và biến mất không chút tin tức gì như vậy.”

“Kiều Ân, cậu đang ở đâu? Tại sao lại không trả lời tin nhắn của mình? Cậu có biết cậu đột nhiên biến mất không chút tin tức gì như vậy sẽ khiến mình rất lo lắng không? Mình vừa gọi điện đến phòng ký túc xá của cậu, các bạn cùng phòng đều bảo cậu đi cùng mình nhưng bây giờ rốt cuộc cậu đang ở đâu? Ân Ân, mình rất lo cho cậu!”

“Kiều Ân, cậu không thể gặp chuyện gì được, nếu thật sự cậu gặp chuyện gì đó, mình... mình không biết nên làm thế nào nữa?”

“Bây giờ mình có thể tin rằng cậu ghét mình nên mới cố ý bỏ đi như vậy, mình cũng không hy vọng cậu vì một nguyên nhân nào khác mà bỏ đi, con tim mình không chấp nhận được điều đó! Cậu nhất định không được xảy ra chuyện gì!”

Mười mấy tin nhắn đều là của Nhan Trinh Tịch!

Nhìn màn hình ngày càng mờ mờ ảo ảo, cuối cùng không kiềm chế được, nước mắt Kiều Ân đã rơi xuống!

Trời ơi! Cô đã làm gì thế này? Sau khi tìm mãi vẫn không thấy Kiều Ân, Nhan Trinh Tịch đã không ngừng nhắn tin cho cô. Nhất định cậu ấy cũng đã gọi nhưng vì điện thoại của cô bị hỏng nên không gọi được, tất nhiên những tin nhắn đó cũng chẳng thể nào đến ngay lúc đó được.

Cậu ấy đã đến Bắc Kinh, nhưng có lẽ vẫn không thể yên tâm về cô. Còn có cả tin nhắn gửi lúc nửa đêm hôm qua và rạng sáng hôm nay nữa, chắc lúc gọi về ký túc xá tìm cô, Nhan Trinh Tịch mới phát hiện ra Kiều Ân không về đó nhưng chưa biết cô đã đi đâu nên Nhan Trinh Tịch đã lo lắng suốt đêm không ngủ.

Quá đáng, mình đã quá đáng lắm rồi! Cô đã quên mất phải nhắn tin cho cậu ấy, cô ích kỷ chỉ biết nghĩ cho bản thân, chỉ muốn ở bên Thiệu Minh Vỹ mà quên đi rằng có một người đang rất lo lắng cho mình.

Nghĩ đến cảnh Nhan Trinh Tịch đứng ở bên xe, lo lắng chạy khắp nơi tìm mình, trái tim Kiều Ân đau nhói. Đáng lẽ cô không nên bỏ đi như vậy, thậm chí cũng nên nói với cậu ấy một tiếng mới đúng.

Càng nghĩ càng thấy khó chịu, hai mắt đã ướt nhòe, nước mắt đang tuôn rơi... Nhìn màn hình điện thoại, Kiều Ân bắt đầu bấm từng chữ, nhắn tin cho Nhan Trinh Tịch. Cô không thể khiến cậu ấy lo lắng thêm nữa.

“Mình rất tốt, không sao đâu. Mình đang ở Quảng Châu, xin lỗi, không phải mình cố ý bỏ đi như vậy. Thật sự rất xin lỗi cậu!” Một tin nhắn trả lời đơn giản nhưng cô lại thấy trong lòng thật rối bời. Bàn tay cứ run lên khiến không tài nào bấm đúng con chữ được, bấm sai rồi lại sai, chẳng biết bao lâu mới soạn xong tin nhắn đó.

Cuối cùng, tin nhắn cũng được gửi đi!

Lúc Thiệu Minh Vỹ cầm đồ ăn vừa mua đẩy cửa bước vào thấy Kiều Ân nước mắt giàn giụa, ngơ ngẩn cầm điện thoại ngồi trên giường!

Kiều Ân lại khóc rồi!

12. Chương 12

Niềm vui của em – Hạnh phúc của anh

Thiệu Minh Vỹ lao vào phòng, vội đặt hộp cơm lên bàn, rồi chạy đến ôm chầm Kiều Ân. Cô ấy sao thế? Sao anh vừa đi một lát mà đã nước mắt giàn giụa thế kia!

“Ân Ân, em sao thế? Có chuyện gì vậy? Mau nói cho anh biết, đừng làm anh sợ!”, nhìn Kiều Ân khóc không thành tiếng, lòng anh hoang mang vô cùng.

Oa... Kiều Ân úp mặt vào lòng anh, lại càng khóc to hơn!

“Ân Ân, rốt cuộc là có chuyện gì thế?”, Thiệu Minh Vỹ hỏi vẻ hoảng hốt. Rốt cuộc Kiều Ân bị làm sao thế này? Trước tình cảnh này nhất thời anh không biết phải làm gì, chỉ có thể vỗ nhẹ vào lưng, an ủi cô đừng khóc nữa.

Nhưng Kiều Ân không làm sao ngăn được dòng nước mắt cứ rúc vào lòng anh khóc nức nở. Thấy ngực áo mình đầm ướt một khoảng, Thiệu Minh Vỹ hoang mang, cố gắng nghĩ cách an ủi Kiều Ân. Bỗng thấy di động trong tay cô, anh vội giật lấy xem và cuối cùng cũng hiểu ra.

Lại là cái tên Nhan Trinh Tịch. Chính cậu ta đã làm Ân Ân khóc lóc thảm thiết tới mức này sao?

“Ân Ân, không sao đâu, anh gọi điện báo cậu ta một tiếng là ổn. Cậu ấy chỉ nhất thời không tìm thấy em nên sốt ruột thôi. Đừng buồn, chỉ cần cậu ấy biết em bình an là được”, dù rất không bằng lòng nhưng anh cũng nhẹ nhàng khuyên giải Ân Ân.

Cuối cùng Kiều Ân cũng từ từ ngẩng khuôn mặt giàn giụa nước mắt lên, do dự nhìn anh, đúng là có thể sao?

“Ừ, chỉ cần báo cho cậu ta biết em vẫn ổn, cậu ta không cần lo lắng gì cả là được”, Thiệu Minh Vỹ nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

Kiều Ân cúi đầu, lấy điện thoại gọi cho Nhan Trinh Tịch.

Đúng lúc đó, Nhan Trinh Tịch nhắn tin đến.

“Chỉ cần cậu bình an là mình yên tâm rồi! Chúc cậu chơi vui vẻ!”, tin nhắn với lời lẽ rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến Kiều Ân bỗng ngẩn người, cậu ấy nói vậy là sao...

Thấy vậy Thiệu Minh Vỹ trầm nghĩ, Nhan Trinh Tịch có lẽ bị kích động quá đây mà. Chắc cậu ta không thể ngờ được mình lo lắng cả ngày cho Kiều Ân như thế, vậy mà cô ấy lại chạy đến Quảng Châu chơi.

Kiều Ân nghi hoặc nhìn sang Thiệu Minh Vỹ, hỏi: “Anh, ý của cậu ấy là gì?”.

“Không sao, Nhan Trinh Tịch nói cậu ta yên tâm rồi, mong em cũng đừng áy náy nữa.” Cậu ta không màng đến sĩ diện mà chỉ sợ em đau lòng thôi.

“Thật chứ? Có điều, em thấy lời lẽ của cậu ấy là lạ”, Kiều Ân bất an nhìn màn hình.

“Được rồi, em đừng nghĩ linh tinh nữa, cậu ta biết em bình an vô sự tất nhiên phải mừng rồi.” Đừng nghĩ đến cậu ta nữa.

Kiều Ân lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng mới gật đầu. “Ừm, em nên nói sớm với cậu ấy là mình đi đâu mới phải, không ngờ lại khiến cậu ấy phải lo lắng như thế.” Nỗi hổ thẹn trong lòng Kiều Ân vẫn chưa vơi đi phân nửa.

“Bây giờ có nói cũng không giải quyết được gì, em đừng áy náy nữa, là tại anh sơ xuất, đáng ra anh phải gửi tin nhắn cho cậu ta”, Thiệu Minh Vỹ dịu dàng khuyên nhủ.

“Không trách anh được, đều tại em.”

“Thôi nào, không trách ai nữa, bây giờ mọi chuyện đều ổn rồi, nín đi.

Em xem, nước mắt nước mũi lem luốc hết cả rồi, trông như con mèo ấy.” Bàn tay anh nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, chỉ cần cô không đau lòng, anh có sao cũng được. “Nhanh nào, trước tiên phải đi rửa mặt đã, cơm nguội hết rồi.”

Kiều Ân buồn bã gạt đầu rồi ngoan ngoãn đi rửa mặt.

Thiệu Minh Vỹ nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, lòng như lửa đốt, không biết phải làm thế nào giúp Kiều Ân hết buồn?

Một bữa cơm căng thẳng và ảm đạm. Dù anh có đùa thế nào, Kiều Ân cũng chỉ ậm ừ vài tiếng, rồi lại lặng lẽ ăn.

Vắt vả lăm mới ăn xong bữa cơm, tâm trạng của Thiệu Minh Vỹ cũng sắp bị bầu không khí áp lực này làm cho bốc hỏa đến nơi.

Kiều Ân vẫn nghĩ về cái tên Nhan Trinh Tịch chết tiệt ấy!

Nhìn Kiều Ân ngồi đờ người trên giường, lòng Thiệu Minh Vỹ như muốn phát điên. Thật đáng ghét khó khăn lắm mới có dịp cùng Kiều Ân đi chơi thế mà lại bị cái tên Nhan Trinh Tịch kia phá đám, đã thế Kiều Ân còn vì hắn mà hồn xiêu phách lạc nữa chứ!

Dụi điếu thuốc, Thiệu Minh Vỹ ngồi xuống cạnh Kiều Ân, nhìn đôi mắt u buồn của cô mà anh càng giận. Anh không muốn Kiều Ân lúc nào cũng nhớ về cái tên Nhan Trinh Tịch đáng ghét kia.

Anh đột nhiên cắn vào má Kiều Ân một cái nhưng không dám cắn quá mạnh sợ cô đau.

Nhưng vì bất ngờ nên Kiều Ân thốt lên: “Anh!”, rồi trừng mắt nhìn Thiệu Minh Vỹ. Anh làm gì thế?

Cuối cùng cũng chịu nhìn thẳng vào anh rồi sao? Xem ra Ân Ân vẫn còn nhớ đến tên họ Nhan kia.

Anh lại cắn một cái vào má bên kia khiến Kiều Ân nổi giận: “Đau quá!”.

“Ai bảo em phốt lờ anh!”, anh vờ giận nhìn cô.

“Anh đừng làm ồn nữa, người ta đang buồn.”

“Em đừng buồn nữa, khuôn mặt mèo con của em mà nhăn nhó thêm nữa là có thể ép chết muỗi được đây”, anh cố tình dùng tay bẹo má cô.

“Đừng... đừng làm ồn nữa, em đang chán đây!”

Vẫn không vui sao? Được, ra tuyệt chiêu thôi!

Bỗng anh đưa hai tay ra không ngừng cù cô. Người Kiều Ân vốn mồm mĩm nên không sợ nhột, nhưng dưới cánh tay là chỗ cô sợ bị nhột nhất.

Quả nhiên, Kiều Ân không nhịn được hét ầm lên, nửa muốn cười nửa muốn nhịn, đẩy anh ra còn mình vội né sang bên cạnh.

Ha ha, xem em còn nhịn cười được nữa không? Thiệu Minh Vỹ vẫn không ngừng cù, càng cù càng mạnh. Anh cù đến mức khiến cô không chịu được nữa, vừa thét chói tai vừa cười ha hả.

Kiều Ân cười ngặt nghẽo, hai cánh tay kẹp chặt không cho Thiệu Minh Vỹ có cơ hội cù tiếp, nhưng anh vẫn cố cù cho bằng được, làm cô cười lăn lộn trên giường.

Kiều Ân bị cù đến thật sự không tài nào chịu nổi nữa. Cô nắm chặt tay anh, nghiêng răng cắn thật mạnh không cho anh cù nữa, cô sắp không chịu nổi nữa rồi.

Thiệu Minh Vỹ thấy cô bất ngờ phản công, thì càng hứng thú hơn. Bỏ nhào cả người lên trước, tay liên tục cù, miệng cắn đôi má đã đỏ ửng của cô để phạt.

Kiều Ân vừa vội tránh đòn vừa thở hổn hển liên tục xin tha. “Đừng mà... đừng mà! Anh... ha ha, mau dừng tay!”

Thế nhưng, Thiệu Minh Vỹ tuyệt nhiên không có ý định tha cho cô, mỗi lần lại cắn một cái vào má cô. Bị anh đè nặng chẳng thể nào chống cự, Kiều Ân liên tục thở gấp, mặc cho anh cắn má mình. Cô không còn chút sức lực nào nữa, lại thêm bị trọng lượng cơ thể anh đè lên, khiến cô thấy càng khó chịu.

Thiệu Minh Vỹ vừa cắn vừa nhéo má cô. Da Ân Ân rất mịn màng, ấn ngón tay vào giống như ấn vào miếng bông mềm mại vậy. Cảm giác bóng mịn trơn nhẵn ấy trên đầu ngón tay khiến người ta không cưỡng nổi mà vuốt ve không ngừng, muốn bẹo bẹo vài cái.

Đột nhiên anh cắn nhẹ, lúc đầu chỉ cắn để trừng phạt cô một chút nhưng chẳng thể cảm nhận được hương vị. Nhưng chính sự tiếp xúc da thịt đó khiến người ta khó lòng rời ra được. Thiệu Minh Vỹ nghiệm thật rồi càng lúc càng muốn cắn khắp gò má tròn trịa mũm mĩm của Kiều Ân. Cô mệt đến mức không còn phân biệt nổi anh đang cắn phạt mình hay đang làm gì nữa, cô chỉ biết rằng cảm giác đau trên mặt càng lúc càng giảm, còn cảm giác nhột nhột lại ngày càng tăng.

Trò đùa vui vẻ của những người yêu nhau rất dễ biến thành phút giây gợi tình.

Kiều Ân bị Thiệu Minh Vỹ đè đến mức sắp thở không ra hơi. Trên mặt, trên cổ đều thấy buồn, không nhìn được phải lắc lắc đầu, muốn thoát khỏi sự tê dại nồng nhiệt ấy. Một thân hình rắn chắc đang áp chặt trên người cô, mùi đàn ông quyến rũ ôm trọn lấy cơ thể cô. Trò đùa vừa rồi đã khiến toàn thân hai người nóng lên, sự tiếp xúc gần gũi lúc này lại càng khiến nhiệt độ cơ thể tăng cao.

Đầu Kiều Ân bỗng trở nên trống rỗng, hơi thở hổn hển, những mong anh đừng đùa thêm nữa, cô sắp cười đứt hơi rồi.

Cảm giác này thật kỳ lạ, mỗi lần chạm môi lên cơ thể cô đều khiến tim anh xốn xang, phảng phất như muốn thưởng thức tất cả hương vị ngọt ngào của cô. Dường như đôi môi cũng có tri giác, không đợi anh điều khiển đã mơn man làn da mịn màng của cô, lần dọc theo vầng trán, xuống giữa cặp lông mày đến cánh mũi, đôi má hồng, đôi tai và cả khoe miệng cong cong kia nữa!

Tiếng cười của cô dần lắng lại, bên tai chỉ còn tiếng thở nhẹ gấp gấp của cô, hương hoa lan len lỏi vào đầu Thiệu Minh Vỹ, đánh thức dục vọng trong lòng anh. Anh đã sớm yêu cái cảm giác mềm mại, mịn màng đến đắm say lòng người ấy. Trước giờ anh vẫn luôn muốn bên cô, mỗi lần tới gần đều khát khao được chạm vào cô nhiều hơn.

Có vài lần vừa thấy khuôn mặt ửng đỏ, đang cúi xuống đầy ngỡ ngàng của Kiều Ân, anh lại muốn ôm cô vào lòng, cắn cô một cái thật đau. Tại sao em lại cuốn hút đến nhường này. Thực ra cô đâu có biết mỗi lần cô đỏ mặt hoảng hốt trước những tên con trai khác là anh đồ kị biết bao, vì vốn dĩ vẻ đẹp đó chỉ dành riêng cho anh. Nhưng anh không thể không kim lòng giấu kín tâm tư của mình với cô.

Ân Ân luôn là của anh, và chỉ có thể là của anh.

Từ khi yêu cô, anh đã nhận ra anh là người độc đoán và ích kỷ. Bởi lẽ trong mắt anh chỉ có cô, cho dù anh biết cô luôn khổ sở, tự ti vì thân hình béo mập, nhưng anh không hề muốn cô gầy. Vì anh sợ đến một ngày trong thâm tâm cô không còn nổi mặc cảm tự ti đó nữa thì sẽ có rất nhiều chàng trai bị cô mê hoặc.

Không được, anh không thể để bất cứ ai cướp Ân Ân của anh.

Do đó, anh luôn nói với cô rằng càng mập càng dễ thương. Còn Ân Ân ngây thơ trong sáng dù có chút không bằng lòng, nhưng vẫn luôn tin tưởng anh. Thế nhưng, dạo này thấy vóc dáng Ân Ân dần thay đổi, nỗi lo lắng trong tiềm thức của anh bỗng trỗi dậy. Anh muốn trước khi Ân Ân chính thức biết tình cảm của mình, thì cô ấy phải yêu say đắm anh đã, để sau này cô không nhớ đến người nào khác.

Anh đã đợi rất lâu rồi nên không muốn tiếp tục chờ nữa. Anh muốn bắt chấp mọi thứ mà yêu cô, nếu cô muốn gầy đi thì cứ để cho cô được toại nguyện. Thế nhưng, trước khi cô trở nên thanh mảnh, anh sẽ lấp

đầy trái tim cô, để sau này không còn chỗ cho kẻ thứ hai nào xen vào nữa.

A, càng lúc càng nóng, trọng lượng trên người càng lúc càng nặng, khó thở quá, cô không chịu được nữa, đến cả thần trí cũng không còn tỉnh táo nữa.

“Anh!”, Kiều Ân thở một cách khó nhọc, anh đừng đùa em nữa.

Cuối cùng Thiệu Minh Vỹ cũng dừng lại, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào cô.

Kiều Ân mỉm cười với ánh mắt khẩn cầu xin tha.

Chết thật! Cô hoàn toàn không biết ánh mắt cười của cô đối với anh lại trở nên cuốn hút biết bao!

Trò chơi lúc này khiến tóc cô xòa cả ra giường, rối bù, đôi mắt cong cong mỉm cười như hai mảnh trăng non nghiêng nghiêng. Đôi môi kiều diễm hé mở, hơi thở nhẹ nhẹ, thậm chí cả chiếc cằm mềm mại cũng nhẹ nhàng nâng lên hạ xuống để lộ ra ngấn cổ tuyệt đẹp.

Anh nuốt nước bọt, khát vọng trong lòng càng lúc càng mãnh liệt khi thấy người đẹp ngay trước mặt. Mắt anh chăm chú nhìn đôi môi hồng diễm lệ đó.

“Ân Ân!” Anh rất muốn nói gì đó, niềm khát khao tràn ngập trong tim chỉ chực trào ra, nhưng ngay cả anh cũng thấy mơ hồ về những tiếng phát ra từ miệng mình.

Kiều Ân run lên khi thấy ánh mắt Thiệu Minh Vỹ có gì đó là lạ. Cơ hồ đó là ngọn lửa chuẩn bị bùng cháy, ánh mắt đó như muốn soi thấu tâm hồn cô. Bất giác cô chột rùng mình, nhưng tự đáy lòng lại nghe thấy một âm thanh nho nhỏ đang thủ thủ, không việc gì phải sợ. Và cũng chính ánh mắt đó của Kiều Ân cũng không thể né tránh trước sự tha thiết của anh.

“Ân Ân, anh muốn... hôn em.”

Những bông hồng diễm lệ trong tim Kiều Ân như bùng nổ. Niềm vui sướng, sự ngọt ngào và cả nỗi thẹn thùng tất cả đều trào ra. Nỗi khát vọng mơ hồ đã khiến tâm trí của Kiều Ân bỗng trở nên trống rỗng, mắt tự động dán chặt vào môi anh.

Thấy Kiều Ân đỏ mặt, mắt hơi khép lại, dường như cũng không phản đối, anh vui mừng khôn xiết.

Đôi môi nóng bỏng của hai người như dính chặt vào nhau. Cảm giác mềm mại khó tả khiến hai trái tim cùng run lên, nhịp thở cũng bị ngắt quãng theo dòng mạch cảm xúc đang thăng hoa đó.

Cái chạm nhẹ nhàng như bướm nhỏ lướt qua trên môi, cảm giác kỳ lạ mà thân mật ấy như thấm thấu vào trái tim cô từng chút, từng chút một. Xúc cảm nơi đáy lòng bị kích thích, mọi tâm tư tình cảm như bị lạc vào giấc mộng uyên ương, đắm say trong cái hôn thật khẽ.

Anh kiên nhẫn, mơn man từng chút, từng chút đôi môi cô như hạ quyết tâm sẽ hôn thật sâu, không để sót bất cứ chỗ nào.

Mọi phản ứng của cô, anh đều có thể cảm nhận được, anh thích nhất lúc cô nửa mê nửa tỉnh. Khi ấy ánh mắt mơ màng, nhẹ nhàng càng khiến ham muốn chiếm giữ trong anh trở dậy.

Hôn phớt, âu yếm, vuốt ve rồi hôn sâu... Thiệu Minh Vỹ từ từ thưởng thức cây kẹo bông của mình. Còn cô sớm đã mê đắm đến mức đầu óc mơ màng, chỉ còn cách để mặc cho anh dặt mình chìm trong nụ hôn mãnh liệt và cuồng nhiệt đó.

cái nhìn đắm thiết khi này trước khi anh buông cô ra, ngọn lửa ham muốn như in dấu trong mắt anh và trong sâu thẳm trái tim cô. Nghĩ lại bất giác khiến cô vẫn thấy run run, không biết nên phản ứng thế nào, chỉ biết rằng cô đã rất hoang mang. Xúc cảm mới mẻ đột ngột bùng cháy khiến cô chỉ muốn bỏ chạy nhưng ánh mắt cương quyết không chút đắn đo của anh đã giữ cô lại?

Thế nhưng, không có gì cả!

Anh nhìn cô hồi lâu rồi nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, cuối cùng anh buông tay, đứng dậy không nói lời nào mà chạy ào vào nhà tắm.

Nếu... nếu anh không dừng lại và bỏ đi thì tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì? Kiều Ân rất muốn biết điều đó nhưng cơ hồ trong đầu cô như bị nhét hàng vạn sợi tơ rối loạn, chúng xoắn bện lại với nhau khiến cô không thể nào suy nghĩ được. Nhưng nghĩ tới diễn biến tiếp theo, cô bỗng thấy căng thẳng rồi buồn rầu nhắm mắt, cố gắng bình tâm trở lại.

Nhưng mỗi khi mắt khép thì những xúc cảm ngọt ngào dường như sống dậy, cùng nhau ùa về.

Xấu hổ quá, sao cô có thể nhớ về những cử chỉ thân mật ấy. Thế nhưng, chính cô cũng không hiểu tại sao mình lại thấy e lệ, rụt rè. Bàn tay đó vẫn không ngừng mân mê bờ môi, tìm lại cảm giác ấm áp khi môi anh chạm vào.

Ôi ôi, cô lắc đầu thật mạnh, lòng như dậy sóng, cô đúng là háo sắc, sao có thể nhớ nụ hôn của anh chứ? Gần đây cô cũng thấy mình là lạ, không phải mơ tưởng bàn tay của anh, mà là nghĩ về cảm giác khi đôi môi ấm áp của anh đặt trên môi mình. A, không phải cô giảm béo quá đến mức nảy sinh ảo giác rồi đấy chứ? Nếu để anh biết cô suốt ngày tơ tưởng đến anh thì thế nào anh cũng mắng cô là hư hỏng cho xem!

Cô rầu rĩ ngồi nghịch chiếc gối, mắt lại nhìn chăm chăm vào điện thoại trên bàn, đột nhiên một đôi mắt lo lắng hiện lên trong đầu cô. Nhan Trinh Tịch, ôi, tâm trạng không biết tuột đi đâu, phải xin lỗi cậu ấy thế nào đây? Lần này mình quá đáng rồi, không biết chừng sau này đến tình bạn với cậu ấy cũng chẳng giữ được rồi.

Kiều Ân chuyển hướng nhìn sang cánh cửa phòng tắm đang đóng chặt, bắt giác than thở. Trong cô lúc này cơ hồ đang có sự mâu thuẫn giữa một bên là sự ngọt ngào quá mức, một bên là nỗi áy náy day dứt khôn cùng, có vẻ tất cả đều ngoài dự đoán của cô, khiến cô bất giác không biết phải làm gì? Nếu tất cả mọi việc chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhìn thấu thì tốt biết bao. Mỗi lần nhớ những khi làm nũng bên anh sẽ không có gánh nặng, không phải phiền phức thế này!

Hay là, đúng như Đinh Đình nói, sau khi giảm cân cô sẽ có cuộc sống mới! Không cần biết tương lai ra sao, cô chỉ biết rằng nếu phải lựa chọn một lần nữa, cô vẫn sẽ rời bỏ Nhan Trinh Tịch để chạy về bên anh, chỉ đơn giản vì cái ôm của anh là hạnh phúc mà cô lựa chọn!

13. Chương 13

Anh vẫn chờ em chạy về bên anh

Kiều Ân cầm cây kem, ăn luôn miếng, mắt lơ đãng ngắm người đi đi lại lại ngoài cửa sổ.

Quảng Châu đông người thật, con người nơi đây cũng sống gấp. Hay do sắp khuya rồi nên mọi người muốn nhanh chóng hoàn thành công việc để về nhà.

Sáng sớm, anh đã kéo cô ra ngoài. Nói chuyện trên đường cùng anh, cô mới biết hóa ra anh muốn đi phỏng vấn. Nhìn anh nói chuyện đỉnh đạc, cô mới chợt nhận ra mình cũng là sinh viên năm ba cũng sắp năm cuối rồi mà vẫn chưa quan tâm đến chuyện việc làm, nên trong lòng không khỏi thấy hổ thẹn. Quảng đời sinh viên đúng là quá thoải mái và tự do khiến cô bất chợt quên mất, dù sớm hay muộn thì cũng phải đối mặt với sự đào thải của xã hội.

Anh đưa cô vào cửa hàng KFC đối diện công ty anh phỏng vấn.

Kiều Ân nhìn đồng hồ, anh đã đi được hơn hai tiếng rồi và cô cũng đã ăn xong những món mình gọi vậy mà vẫn chưa có tin gì của anh.

Kiều Ân nhìn về phía cánh cổng tòa nhà cao tầng ở đối diện, nơi anh vào phỏng vấn cũng đến n lần rồi. Cô cố ghéech hết cỡ nhưng cũng chẳng tài nào nhìn thấy đỉnh của tòa nhà. Làm việc ở nơi này liệu có nhàm chán không nhỉ? Không chỉ một lần cô nghe bọn A Nhã nói chuyện, ở phương Nam việc cạnh tranh chức vị

rất quyết liệt, đặc biệt là chuyện nữ nhân viên trong phòng đấu đá với nhau thì như cơm bữa. Liệu cô có thích nghi được không?

Bọn A Nhã thường bảo cô là người không ganh đua, không thích suy nghĩ phức tạp. Thật ra, cô chỉ lười suy nghĩ thôi, cứ thấy chuyện gì quá phức tạp cô sẽ không nghĩ nữa, mà chỉ muốn mọi việc lúc nào cũng đơn giản. Trong suy nghĩ của cô mọi thứ đều rất giản đơn, cô không muốn đầu óc mình lúc nào cũng phải hoạt động, cũng không muốn bị mọi người để ý. Hơn nữa nổi tự ti trong lòng cô vốn đã bám chắc như rễ cây cổ thụ ngàn năm rồi nên điều đó càng khiến cô yên phận, sống thanh thản, thoải mái với cuộc sống của mình.

Thế nhưng, anh không giống cô. Anh đi đến đâu là tỏa sáng tới đó, cho dù không kể đến tài năng và ngoại hình thì trên người anh cũng luôn toát ra một sức quyến rũ tự nhiên, điều đó khiến anh rất dễ trở thành trung tâm của đám đông.

Ăn đến miếng kem cuối cùng, Kiều Ân nghĩ mình thật vô dụng! Tài năng thì không có, lại còn mập hơn bình thường, thảo nào đám nữ sinh kia lại ghét cô đến thế. Đến cô cũng tự thấy việc anh tốt với cô là chuyện vô lý nhất trần đời! Đã thế cô còn chẳng có ý chí, ước mơ gì cả, gia cảnh cũng bình thường, người như cô đáng ra nên ngồi xõm ở ven đường, không ai để mắt đến. Thế mà bây giờ lại rêu rao khắp phố, công khai quan hệ với một người đẹp trai như anh, đã thế anh còn hết mực chiều chuộng cô đến mức ười cũng muốn sập xuống.

Cô úp mặt lên bàn, có thể làm được gì khác đây? Ngoài việc giảm cân xuống mức bình thường, bây giờ cô chẳng nghĩ được gì khác, cô còn có thể nỗ lực cái gì khác vì anh nữa đây? Vì anh, cô quyết tâm chăm chỉ học hành, hay là bây giờ bắt đầu cố gắng tìm việc? Cô tập trung suy nghĩ, cuối cùng đành lắc đầu, thôi cứ để cô tiếp tục tuột dốc đi! Còn hơn là mệt mỏi khổ sở như thế.

“Ân Ân?” Rốt cuộc cũng nghe thấy giọng nói quen thuộc ấy, anh về rồi.

“Anh!”, Kiều Ân ngẩng đầu thật mạnh, cả người cũng như bật lên. Cử động mạnh đến nỗi hại cô suýt chút nữa té nhào ra sau. Thiệu Minh Vỹ vội chìa tay, đỡ lấy đầu cô đang ngã ra sau.

“Cẩn thận nào!”, cô luôn luôn gây chuyện làm người khác lo lắng.

“Anh xuống rồi hả, em sắp đếm được chục lần số tầng của tòa nhà ấy rồi đấy!” Cô chờ lâu sắp không chịu được nữa, Thiệu Minh Vỹ khẽ cười thầm rồi ngồi xuống dựa vào cô.

“Xin lỗi em, anh phỏng vấn hơi lâu.” Đồ ăn trên bàn cô đều đã chén sạch, có vẻ sức ăn vẫn còn khỏe lắm.

“Sao hả anh? Công ty đó thế nào?”

“Cũng ổn, đầu tiên nói chuyện với trưởng phòng Nhân sự của họ, sau đó lại gặp giám đốc.

” “Kết quả sao?”

“OK, dù quy mô công ty không lớn lắm. Nhưng tham quan một chút anh thấy cơ cấu tổ chức của họ khá ổn, người quản lý các phòng ban biết cách bố trí thời gian hợp lý. Họ cũng không nói vòng vo dài dòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, hỏi mục đích của anh, rồi cả năng lực làm việc. Quả thật phỏng vấn ở đây khác với ở miền Bắc.”

“Còn anh thấy sao? OK không?”

“OK, anh thích thái độ làm việc thẳng thắn như thế, những điều kiện họ đưa ra anh cũng thấy tạm được. Họ cho anh ba ngày suy nghĩ, nếu đồng ý thì anh sẽ có một tháng làm thử tại trường, sau đó chính thức vào công ty thử việc.”

“Một tháng nữa? Thế anh không lên lớp nữa à?” Sao... sao nhanh thế, đầu óc Kiều Ân như đang quay chong chóng.

“Ngốc ạ, ở trường cũng chỉ còn báo cáo tốt nghiệp nữa thôi. Học kỳ này, bọn anh chủ yếu là đi thực tập, anh đã gặp thầy hướng dẫn rồi, có thể hẹn thời hạn nộp báo cáo cho thầy được mà.” Trước khi anh đến đây cũng đã tham khảo qua ý kiến của thầy. Thầy cũng động viên anh nên chủ động.

“Vây... nếu mọi chuyện đều suôn sẻ, tháng sau anh phải đi Quảng Châu rồi à?” Cô hoàn toàn không lường trước được chuyện này.

“Đúng thế, Ân Ân à, em có muốn đi cùng anh không?” Cô mở to mắt vẻ mơ hồ, khó hiểu.

“Đi cùng anh? Để làm gì?”, mọi suy nghĩ của cô như bị đóng băng. Anh muốn đi Quảng Châu, thế thì học kỳ này không được gặp anh nữa rồi sao?

“Ân Ân, em đã bao giờ nghĩ đến chuyện tốt nghiệp xong em sẽ làm gì chưa?” Bảo anh làm sao yên tâm về cô được, anh luôn lo lắng cho cô.

“Có lẽ em chưa từng nghĩ”, cô thật thà đáp.

“Vậy em thích và không thích làm gì?”

“Chỉ cần không quá mệt mỏi, không quá phiền là được.”

“Ân Ân, tiếng Anh của em giỏi thế, đã khi nào nghĩ đến chuyện phát triển theo hướng đó chưa?” Chi cần cô không quá ghét là có thể làm được rồi.

“Làm gì bây giờ? Phiên dịch ư, tương mạo em quá bình thường.”

“Đâu nhất thiết phải dịch nói, dịch viết được không?”

“Dịch cái gì?” Việc này nghe được đấy.

“Vừa nãy anh nói chuyện với người trong công ty, cô ấy có bảo công ty luôn có rất nhiều công văn tài liệu tiếng Anh cần dịch sang tiếng Trung và ngược lại. Mà mấy sinh viên đại học trong công ty, dù có chứng chỉ cấp bốn nhưng để họ dịch thì thực là làm khó họ. Cho nên họ muốn anh giới thiệu một bạn nắm chắc tiếng Anh đến công ty làm việc, anh nghĩ ngay đến em.”

“Em á? Em không thể làm việc ngay bây giờ được, thầy sẽ giết em mất.”

Cô đã chảnh mắng mấy năm rồi, còn một năm nữa mà không chăm chỉ thì thầy sẽ cho cô lưu ban mất. “Anh biết, em có muốn nhận dịch thử bản thảo cho họ không? Lương tính theo số chữ.”

“Biên dịch? Liệu em làm được không?”

“Tin ở anh, không sao mà, những thuật ngữ chuyên ngành, em cứ trực tiếp hỏi anh.”

“Nhưng mà, em vẫn không tự tin.”

“Được rồi, coi như em giúp anh đi, nhân tiện rèn luyện trình độ của bản thân luôn.” Thiệu Minh Vỹ thoáng cười, nhéo gương mặt đang nhăn nhó của cô thành hình tròn, chỉ cần cô an tâm làm là được.

Thật ra anh chọn vào công ty này cũng có mục đích cả. Mới đầu, khi biết đây là công ty liên doanh với nước ngoài, anh đã nghĩ xem liệu nó có ích gì cho Ân Ân không? Bàn chuyện với cấp trên một lúc, anh rất vui, công ty này đang trên đà phát triển, quy mô không ngừng mở rộng, nhu cầu tiếp nhận người tài cũng tăng, ngoài ra, cái họ coi trọng nhất là năng lực.

Anh biết Kiều Ân là người không thích nghĩ nhiều, luôn an phận thủ thường, thế nhưng anh không thể để cô tự mò mẫm tìm lối đi được. Nếu cô không thích suy nghĩ thì anh sẽ nghĩ thay cô.

Cô thích gì, ghét gì, anh đều nhớ từng chi tiết.

Anh luôn muốn cô giữ được nét thuần hậu trong sáng như ban đầu, ngày ngày sống vui vẻ. Những áp lực phiền não của cô, anh đều cho đó là trách nhiệm của mình và anh có nghĩa vụ giúp Kiều Ân luôn sống một cách đơn giản như vậy.

Vì vậy, khi anh nghe nói công ty đang tuyển gấp người biên dịch, anh cũng hỏi công ty xem có nhận người làm biên dịch tại nhà không? Vì anh có một người em khóa dưới vẫn đang học đại học, không thể đến công ty làm giờ hành chính được, nhưng cô có thể làm được, còn anh sẽ chịu trách nhiệm trung chuyển và anh sẽ đảm bảo tài liệu nội bộ của công ty sẽ không bị rò rỉ ra ngoài. Lãnh đạo công ty nghe xong, gật gù đồng ý cân nhắc thêm.

Có thể giúp Kiều Ân áp dụng được những kiến thức đã học, anh thở phào nhẹ nhõm. Nghe A Nhã nói, Kiều Ân từng chán chường khi nói về tương lai của mình, cô luôn nghĩ nhất định mình sẽ trở thành kẻ vô dụng, bởi chẳng có mục tiêu phấn đấu gì cả.

Anh không cho phép Kiều Ân xem thường bản thân như thế. Chỉ đơn giản là cô chưa nghĩ đến nó, chứ những việc cô có thể làm, người khác chưa chắc đã bằng được. Anh dành cho cô sự tin tưởng tuyệt đối. Lúc này Kiều Ân chỉ tạm thời chưa tìm ra lối đi riêng thích hợp cho mình mà thôi chứ một khi cô đã tìm ra niềm đam mê, nhất định cô sẽ làm rất tốt.

Đi bộ trên con đường phồn hoa tấp nập, họ cũng chỉ là một cặp bình thường.

“Anh, anh không định nói với mọi người trong nhà chuyện anh đi Quảng Châu làm việc sao?”

“Đợi chắc chắn đã, rồi anh sẽ thưa chuyện với mọi người.”

“Vây... vậy chẳng mấy chốc mà hằng ngày em không được gặp anh nữa rồi?”

“Ân Ân, nếu cho em tự mình lựa chọn, em muốn sống ở đâu?” Thiệu Minh Vỹ cười khẽ nắm lấy bàn tay mềm mại, êm ái của cô. “...

Em cũng không biết. Em chưa nghĩ đến.” Câu hỏi này thật sự làm khó cô. Trước giờ cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tốt nghiệp xong sẽ sống ở đâu, trường ở miền Bắc nhưng nơi đó lại không phù hợp với cô; quê nhà ở miền Nam, vùng An Ninh lại chả phát triển mấy; còn Quảng Châu – thành phố nhộn nhịp này thì cô lại thấy mình là kẻ vô dụng, sao dám bon chen nơi đây?

“Vây từ giờ em hãy nghĩ thật kỹ đi, được không? Hãy nghĩ bằng cả trái tim mình!” Thiệu Minh Vỹ khẽ gật đầu, rồi chỉ tay vào trái tim cô và nở nụ cười đầy ẩn ý.

Mình sẽ không cho cô ấy cơ hội lằm lẩn nữa! Anh muốn cô có sự lựa chọn riêng của mình!

Tình yêu anh dành cho cô đã lớn đến mức vượt quá giới hạn cho phép, đến anh cũng bị khát vọng của mình làm cho sợ hãi. Anh không thể tưởng tượng được nếu chỉ có anh và Kiều Ân thì anh sẽ kiềm chế được bao lâu?

Anh không thể làm Kiều Ân bị tổn thương dù chỉ một chút, thậm chí đó là sự tổn thương mà anh gây ra!

Anh cũng không phủ nhận, mỗi lần lại gần Ân Ân, nỗi khao khát điên cuồng lại trào dâng mãnh liệt. Vẻ đẹp ẩn giấu bên trong bộ dạng mập mập đó càng làm anh khó tự chủ.

Cuối cùng anh cũng đưa ra được quyết định sau một đêm suy nghĩ. Anh phải rời xa cô một thời gian, vừa là để củng cố mối quan hệ giữa họ, vừa là mong Kiều Ân hiểu được tình cảm của chính mình, đó không chỉ là tình cảm đơn phương một cách mù quáng. Hơn nữa, tạm xa nhau một thời gian để anh học cách kiểm soát bản thân.

Thực ra anh biết mình đang đánh cược vị trí của mình trong lòng Kiều Ân. Nếu cô không yêu anh hơn những chàng trai bình thường khác, rất có thể cô sẽ đem lòng yêu người khác. Dù anh có phải lo lắng nhưng anh vẫn chấp nhận đánh cược, bởi anh tin rằng Kiều Ân cũng yêu anh, chỉ là cô chưa hoàn toàn nhận ra mà thôi.

Thiệu Minh Vỹ cười thầm, thật ra câu hỏi lúc này, đáp án mà anh muốn nghe nhất chính là: Em muốn ở bất cứ nơi đâu miễn là có anh. Ân Ân đáng yêu của anh lúc nào mới hiểu được điều đó đây?

Anh chỉ còn bảy ngày cuối cùng để lấp đầy trái tim cô, để trong lòng cô chỉ còn hình bóng của mình anh.

Kiều Ân cũng muốn suy nghĩ một cách nghiêm túc, nhưng anh lại không cho cô bất kỳ cơ hội nào để nghĩ. Anh đã nuông chiều quá làm hư cô rồi!

Mấy ngày sau, họ mới thực sự được tận hưởng bầu không khí của kỳ nghỉ này.

Quảng Châu giống như một biển hoa, hương hoa ngát ngào khắp nơi đặc biệt vào kỳ nghỉ. Người dân nơi đây thức giấc thật sớm, uống trà sau đó đi dạo chợ hoa rồi ai nấy cầm một bó hoa to trở về. Kiều Ân cũng hào hứng muốn được thử một lần thú tao nhã này người Quảng Châu.

Nhớ ngày đầu tiên của kỳ nghỉ, anh tạo ra một sự bất ngờ mà đến giờ nghĩ lại cô vẫn vô cùng cảm động.

Sáng sớm hôm đó, anh gọi cô dậy rất sớm nói là muốn dẫn cô đi ăn đồ ăn thật ngon, vẫn còn chưa tỉnh hẳn thì cô được anh dắt vào một tiệm ăn sáng, lát sau bát bánh cuốn nóng được bưng ra thì mùi thơm ngào ngạt của nó đã đánh thức mọi giác quan của cô. Nhớ quá, ở miền Bắc hiếm lắm mới được ăn bánh cuốn, mà cách ăn của người miền Bắc cũng khác ở đây. Tại miền Nam, người ta ăn bánh cuốn được tráng thật mỏng, thịt cũng không nhiều, ăn hương ăn hoa là chính, còn người miền Bắc lại thích cho nhiều thịt, cốt để no bụng.

Thấy cô ăn ngon lành, Thiệu Minh Vỹ cũng vui vẻ cùng ăn. Mỗi lần nhìn thấy bộ dạng đáng yêu khi ăn của Kiều Ân thì dù những món ăn bình thường nhưng với anh cũng trở nên đậm đà hương vị.

Hai người còn ăn thêm một bát cháo đường, Ân Ân ăn rất chăm chú có vẻ lâu lắm rồi cô không được ăn ngon đến thế. Hồi ở nhà, cô thích ăn đồ ngọt nhưng từ ngày lên miền Bắc học thì chỉ những lúc cô về nhà mới được ăn đồ ngọt thôi nên không tránh khỏi thèm thèm. Quảng Châu đúng là thật tuyệt, có nhiều đồ ăn cô thích và lúc nào muốn ăn thì ăn. Hình như càng lúc cô càng thấy mình thích cuộc sống nơi đây.

Ừa, anh đi đâu rồi? Đi vào nhà vệ sinh hả? Sao vừa mới đây mà đã không thấy đâu thế. Kiều Ân nhìn xung quang nhưng cũng chẳng thấy bóng dáng Thiệu Minh Vỹ đâu.

Cô tiếp tục thưởng thức món ăn ưa thích của mình. Ui da, bỗng nhiên cô ôm bụng, đã mấy ngày rồi cô không tập aerobic, chắc lại tăng cân mất thôi. Hôm nay về nhất định phải tập mới được, nên không mọi cố gắng trước kia sẽ đổ xuống sông xuống bể. Dù lý trí bắt cô dừng, nhưng miệng lại không chịu nghe lời, vẫn ăn ngon lành. A, Kiều Ân đến Quảng Châu lần này, không khéo lại ăn bù hết những gì đã giảm béo lúc trước mất.

“Oa... thật là tuyệt!”, xung quanh vang lên những tiếng cảm thán nhưng Ân Ân cũng không thèm đoái hoài, vẫn chăm chỉ thưởng thức đám thức ăn trên bàn.

Chỉ đến khi luồng sáng trước mặt bị che khuất, cô mới từ từ ngẩng đầu lên những muốn đẩy người đang chắn trước bàn ra. Nhưng cô bỗng dờ người.

Một bó hoa thật lớn!

Wow, rất nhiều hoa hồng, còn rất nhiều hoa bibi nữa! Oa... oa... ah... Ân Ân vô cùng ngạc nhiên. Từ nhỏ đến giờ cô chưa từng thấy nhiều hoa hồng đẹp thế này. Đây... đây có thật là tặng cô không? Ân Ân ngạc nhiên ngơ ngác nhìn lên người tặng bó hoa to như thế cho mình. Ôi, anh lại còn cười nữa chứ, đẹp trai quá! Thật bất ngờ, anh không biết với bộ dạng của anh thế này mà đứng trước con gái, sẽ khiến các cô ấy đổ rạp xuống hay sao?

Thiệu Minh Vỹ từ từ cúi xuống, nhẹ nhàng hôn cô. Cô nhắm mắt tận hưởng cảm giác ngọt ngào, mê đắm mà anh đang tạo ra đó.

“Đây là hoa hồng, anh nghĩ em sẽ thích.” Trời ơi, tại sao anh lại dùng giọng dịu dàng như thế anh khiến em tan chảy ra mất thôi. Cô không kìm được lòng mình mà nhắm tịt mắt lại, sợ những điều đang gào thét trong lòng bật ra khỏi miệng.

“Wow... đẹp trai thế...”, tiếng vỗ tay tán thưởng xung quanh vang lên. Các cô gái phấn khích hét lên, anh chàng này thật quá đẹp. Một khung cảnh lãng mạn vào sáng sớm.

Kiều Ân như bừng tỉnh bởi những âm thanh ấy. Phản ứng nhanh hơn tốc độ ánh sáng đó là sự thẹn thùng lại bắt đầu trào lên. Chỉ trong chốc lát từ đầu đến cổ, cánh tay rồi đầu ngón tay, tất cả đều đỏ bừng lên! Kiều Ân lại đỏ mặt.

Cô nhanh chóng giấu mặt xuống bàn. A, cô không muốn sống nữa, trước mặt bao nhiêu người mà dám hôn cô, lại còn ngay trong tiệm ăn nữa chứ! Ừm... cô vẫn nhớ rõ cảm giác lúc ấy! Ôi! Xấu hổ quá đi!

“Ôi không, Ân Ân không thích ư, mình thất bại rồi sao?”, Thiệu Minh Vỹ giả vờ buồn bã gục đầu xuống bàn, thở dài.

“Em thích!”, Kiều Ân đột nhiên ngẩng đầu lên dùng cả hai tay ôm bó hoa vào lòng. Đẹp quá, hoa vẫn còn đọng sương đêm nữa chứ, thật đẹp vô cùng!

Thiệu Minh Vỹ đưa tay ôm Kiều Ân rồi nhẹ nhàng đỡ cô đứng lên. “Em thích mà sao vẫn không vui?”, nhìn vào khuôn mặt ửng đỏ của cô, anh nói. Anh thừa biết là cô ngượng, nhưng như thế nhìn cô càng dễ thương hơn nên anh lại càng trêu.

“Anh... tự nhiên làm thế em sợ thì có”, Kiều Ân trộm liếc mọi người xung quanh. Tất cả đều đang cười và nhìn họ với ánh mắt ngưỡng mộ. Kiều Ân vẫn xấu hổ cúi gầm mặt, gần như dính chặt trong bó hoa.

“Vậy mình ra ngoài đi”, Thiệu Minh Vỹ cười thầm. Nếu còn không đi khỏi đây, kẹo bông của anh sẽ biến thành màu đỏ mắt.

Trong tiếng la hét và ánh nhìn ghen tỵ của mọi người, họ cứ thế bước đi chậm rãi.

Tình yêu không phải là như thế này sao? Không ai khác ngoài hai người đang tận hưởng không khí lãng mạn, sự ấm áp ngọt ngào giữa những người yêu nhau qua mỗi lần như thế lại ghi dấu sâu sắc trong tim, để niềm hạnh phúc mang tên tình yêu kéo dài mãi mãi.

14. Chương 14

Sự dịu dàng của anh làm trái tim em tan chảy

Cái cảm giác chiều quá hóa hư là gì, cuối cùng Kiều Ân cũng biết. Đó là muốn hét lên, muốn gào khóc, nhưng từ đó càng thấy trái tim ấm áp, có cảm giác được yêu thương.

Anh luôn thích đi bên trái cô mỗi khi hai người cùng nhau đi bộ, vì như thế anh sẽ dùng tay phải nắm chặt tay trái cô.

Khi đi ăn anh luôn dứt miếng đầu tiên cho cô và chỉ gọi những món cô ưa thích.

Sau khi mua rất nhiều đồ, cô vẫn đi tay không, bởi vì anh tranh cầm hết ngay cả chiếc túi xách nhỏ của cô.

Anh sẽ đứng giữa phố ngậy người ngẩng đầu lên cùng cô, chỉ vì cô đột nhiên muốn đếm số tầng của một tòa nhà cao ngất, lại còn dùng tay đỡ cổ cô trong khi mình đang rất mỏi.

Kiều Ân không biết cái cảm giác trái tim đập loạn nhịp sẽ như thế nào, chỉ biết rằng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt mỉm cười đầy dịu dàng của anh, tâm trí cô bỗng trở nên trống rỗng. Mọi thứ hồi hã và nhộn nhịp xung quanh không hiểu sao đột nhiên trở nên tĩnh lặng, chỉ còn tiếng trái tim đập thành thịch càng lúc càng rõ.

Cô thích cảm giác này. Bởi khi ấy cơ hồ trên thế gian chỉ còn anh và cô, tình cảm quyến luyến sâu sắc ấy như dòng suối mùa xuân len lỏi trong tim.

Công viên Quảng Châu

“Em mệt chưa?”, Thiệu Minh Vỹ thấy khuôn mặt nóng bừng bừng của cô liền hỏi. Mua sắm lâu như thế Ân Ân chắc mệt lắm rồi.

“Chân rã rời luôn”, Kiều Ân chun mũi, gật đầu. Có lẽ đây chính là nhược điểm của người béo, vận động có một chút là đã thở hổn hển. Gót chân cô đau nhói đến mức còn không vững nữa rồi.

“Mình tìm chỗ nào tạm nghỉ đi”, Thiệu Minh Vỹ nhìn xung quanh nhưng chẳng có chiếc ghế nào trống cả.

Thiệu Minh Vỹ đành đỡ Kiều Ân ngồi xuống cạnh bồn hoa.

“Uống nước đã”, Minh Vỹ mở chai nước đưa cho cô.

Kiều Ân cầm lấy uống vội vài ngụm. Sau đó cô lại đưa cho Thiệu Minh Vỹ.

Đúng là ngày lễ có khác đến đâu cũng đông. Quảng Châu chẳng khác gì biển người.

Trong công viên, đâu đâu cũng thấy những gia đình ba người, hoặc các cặp tình nhân, chỗ nào cũng tỏa ra không khí ấm áp và lãng mạn.

Kiều Ân cúi xuống, xoa nhẹ gót chân đang đau nhức của mình.

“Sao thế?”, Thiệu Minh Vỹ nhận ra biểu hiện kỳ lạ của cô, quan tâm hỏi.

“Em không biết, thấy chân đau lắm”, Kiều Ân cau mày, muốn cởi giày ra xem.

“Để anh xem”, Thiệu Minh Vỹ quỳ xuống, nhẹ nhàng cởi giày của cô ra xem. Anh thấy có mấy vết máu nhạt trên đôi tất trắng.

Thiệu Minh Vỹ ngược lên nhìn cô, Kiều Ân cau mày chặt hơn, anh cẩn thận cởi tất cô ra. Ôi, gót chân của Ân Ân bị bong da rồi, máu đỏ thấm sang cả tất trắng. “Trầy da rồi.”

“Thảo nào em cứ thấy đau đau, đôi giày này mới đi mấy lần, biết thế không đi nữa”, Kiều Ân bĩu môi hối hận.

“Đau lắm không?” Thiệu Minh Vỹ xót xa xoa bóp bàn chân mềm mại có vết máu đỏ trên nền da trắng của cô.

Minh Vỹ giữ chặt bàn chân Kiều Ân, hơi ẩm dịu dịu từ lòng bàn chân thon nhỏ chạy thẳng đến lòng bàn tay khiến con tim anh khẽ rung động. Sự ẩm áp đó giống như một luồng điện từ từ truyền lên mặt, chậm chậm lan tỏa khiến má Kiều Ân đỏ ửng. Kiều Ân xấu hổ cố gắng rút chân lại, sự thân mật thế này bỗng khiến cô ngại.

Nhưng Minh Vỹ không chịu buông, vẫn ngồi xổm, đôi mắt lo lắng nhìn chăm chăm vào vết thương trên chân cô, nhẹ nhàng xoa bóp, rất tự nhiên không chút do dự.

Kiều Ân hơi ngược mắt lên, thấy cái nhìn tò mò của người qua đường thì càng thêm phần bối rối, cô lay vai anh, muốn bảo anh bỏ tay ra.

Nhưng không chờ cô mở miệng, Thiệu Minh Vỹ đã nói trước.

“Ân Ân, em ở đây đợi anh một lát, anh sẽ quay lại ngay”, nói xong Thiệu Minh Vỹ nhẹ nhàng đặt chân cô lên trên đôi giày, đứng dậy đi. Vừa đi đến bước thứ ba, anh đã quay lại nắm vai cô, nhẹ giọng nói: “Em đừng xỏ tất nữa, vết thương sẽ nặng hơn đấy”.

Kiều Ân còn chưa kịp đáp lại nụ cười của anh thì anh đã quay lưng đi rồi.

Kiều Ân ngơ ngẩn nhìn theo bóng anh, mãi lâu sau miệng mới nở ra được nụ cười.

Sự dịu dàng của anh đã làm cô ngày càng mê đắm. Không thể tưởng tượng được có chàng trai nào khác có thể đối xử với cô như anh. Anh là người tốt nhất luôn ở bên cô, niềm hạnh phúc ngọt ngào này cô sẽ từ từ tận hưởng.

Một thoáng sau, Thiệu Minh Vỹ thở hổn hển chạy về. Không kịp lau mồ hôi, anh ngồi ngay xuống cạnh cô, cẩn thận nhấc chân cô đặt lên đùi mình.

“Anh, anh cứ nghỉ trước đã”, Kiều Ân xót xa vuốt trán anh.

Thiệu Minh Vỹ gạt đầu, vừa thở vừa nói: “Có thể hơi đau, nhưng dán băng lên sẽ đỡ hơn”. Nói xong, anh cúi xuống, cẩn thận dán băng cho cô.

Kiều Ân nhìn mái tóc đen của anh ngay gần sát mình. Mái tóc đó tỏa ra một mùi hương dịu nhẹ, lông mi cong cong hơi run, đôi mắt đen sáng dán chặt vào chân cô, cái mũi thẳng tắp, mồ hôi lấm tấm trên trán, đôi môi vẫn thở hổn hển, dường như có thể nghe thấy cả tiếng trái tim anh đang đập dồn dập.

Cảm giác đau nhói nơi gót chân như truyền thẳng đến trái tim cô, đôi mắt khẽ nhìn xuống gót chân, các ngón tay anh nhẹ nhàng nhàn vào miếng băng, ép chặt nó xuống, và sau đó ngại ngần chạm vào vết thương, anh nhướn mắt nhìn cô, hình như vẫn còn đau?

Đầu óc cô như đóng băng, không còn biết nên phản ứng thế nào nữa, cứ thế nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của anh. Tại sao cô lại thấy lo nhiều như thế, đau lòng đến vậy, ngay cả trong sâu thẳm đôi mắt kia cũng thể hiện sự quan tâm như khiến cô tan chảy. Anh luôn đối xử dịu dàng, nhẹ nhàng với mọi người sao?

Hay chỉ với cô mới anh mới như thế? Phải làm thế nào? Làm thế nào đây? Càng lúc càng khó nghĩ, cô chỉ muốn trốn tránh!

“Ân Ân?”, Thiệu Minh Vỹ lo lắng nhìn cô. Kiều Ân bỗng im lặng nhìn chằm chằm vào anh khiến anh hơi bối rối. “Còn đau không?”

Kiều Ân khẽ nhún vai, đầu hơi cúi rồi nhẹ nhàng lắc. Không đau, không đau chút nào! Vết thương ở bàn chân đã được các ngón tay ma thuật của anh chữa lành rồi, nhưng trái tim đập rộn ràng dường như bắt đầu thấy đau rồi!

Thiệu Minh Vỹ mỉm cười yên tâm rồi lại cúi xuống nhặt đôi tất của cô, nhẹ nhàng đi vào chân cho cô, và cuối cùng cẩn thận xỏ giày.

Kiều Ân bỗng cứng người không biết phải làm thế nào chỉ nhìn anh nhẹ nhàng hoàn thành tất cả. Khi bàn chân cuối cùng cũng chạm đất, cảm giác chân thực ấy chợt khiến sống mũi cô cay cay, sương mù mờ mờ trong mắt. Trái tim nghẹn ngào đến mức hoảng sợ, hơi thở như bị chặn lại chỉ có thể hít thở một cách khó khăn theo từng nhịp đập của con tim.

Kiều Ân lặng lẽ mở chai nước, nắm lấy bàn tay anh và nhẹ nhàng rửa sạch. Thiệu Minh Vỹ mỉm cười nhìn cử chỉ dịu dàng của cô.

Rửa tay xong, Thiệu Minh Vỹ đứng thẳng lên.

Anh vừa định nói gì đó, đã bị cô ôm chặt!

Anh thoáng ngây người, cô ấy ôm chặt quá, chặt đến nỗi anh có thể cảm thấy trái tim anh như gần với trái tim đang đập thành thịch trong lồng ngực cô.

Ân Ân của anh sao thế này? Cảm động ư?

Nụ cười từ từ nở trên môi anh, đôi mắt cũng thật dịu dàng, dù cho hơi muộn nhưng Ân Ân của anh cuối cùng... cuối cùng cũng đáp lại tình yêu của anh.

15. Chương 15

Tất cả đều vì anh yêu em

Mùa thu đến rồi lại lặng lẽ đi.

Cơn mưa thu hôm qua là món quà chia tay trọn vẹn với mùa thu, để cái rét của mùa đông bắt đầu ủa về.

Kiều Ân ngồi cạnh cửa sổ ký túc xá, nhìn bầu trời bên ngoài, trên cửa sổ vẫn còn đọng vài giọt nước mưa. Cái se lạnh của mùa đông đã bắt đầu trở lại. Cổ nhân từng nói: một trận mưa thu lạnh thêm lạnh. Mùa thu miền bắc nắng là thế, nhưng mùa đông lại đến bất ngờ. Với cô, mùa thu năm nay lại rất lạnh, không phải vì cơn mưa mà bởi mùa đông này anh không ở bên cô!

Anh đã đi Quảng Châu được hai tuần. Sau kỳ nghỉ tháng Mười một, vừa trở lại trường anh liền làm các thủ tục, cùng thầy hướng dẫn bàn bạc về các vấn đề liên quan rồi đi Quảng Châu luôn.

Trước mặt anh, cô luôn cố mỉm cười và tự nhủ với mình, cô phải vui vẻ, phải vui vẻ hơn trước kia, bởi anh đã tìm thấy tương lai của mình, thậm chí cho dù sự khởi đầu này cũng có nghĩa là anh phải rời xa cô. Vì thế cô không được có bất kỳ lý do gì khiến anh lo lắng. Và cũng chính vì thế cô luôn vui vẻ đi cùng anh làm mọi việc, để anh yên tâm đến Quảng Châu.

Tuy nhiên, cũng chính trong khoảng thời gian xa cách này cô dần khám phá ra lý do khiến trái tim cô không thể vui được? Cảm giác giống như cơn mưa bất chợt đổ xuống.

Chóp mũi nhẹ nhàng chạm lên tấm kính lạnh trên cửa sổ, cảm giác lạnh lạnh từ sống mũi như xông thẳng lên tận óc giống như bị tiêm một liều thuốc an thần. Kiều Ân chun mũi lại, hành động nhỏ này khiến mắt cô bắt đầu ướt ướt.

Cô luôn cho rằng mình không phải là một người dễ rơi nước mắt nhưng dạo này chẳng hiểu sao chỉ một cơn gió nhẹ, một tiếng chuông gió quen thuộc lại khiến tim cô đập rộn ràng một cách vô cớ như thế, chỉ còn cách cố ngăn những giọt nước mắt chực trào ra, gắng kìm nén cho nó chảy ngược vào tim.

Từ trước đến giờ cô không hề biết xa cách lại cô đơn như vậy. Nhớ lại ba năm quen anh, chưa bao giờ cô tưởng tượng đến việc cảm giác xa cách sẽ như thế nào, bởi cô đã quá quen với việc anh luôn ở bên. Bất luận cô có vấn đề gì, chỉ cần một cuộc điện thoại, anh sẽ có mặt ngay, ân cần chăm sóc cô. Đến ngày hôm nay cô mới biết, cô đã tổn không biết bao nhiêu thời gian của anh.

Trước nay cô chưa từng nghĩ đến việc nếu một ngày anh không còn ở bên chăm sóc thì cô sẽ ra sao? Chính vì cô chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, nên hình bóng anh đã đi sâu vào tiềm thức của cô từ rất lâu, rất lâu rồi. Cho dù anh là người cô yêu, hay là người mà cô từng dựa dẫm, thì cô cũng chưa từng nghĩ rằng anh sẽ bước ra khỏi cuộc sống của cô.

Đây có phải là duyên trời định mà người ta hay nói không?

Thích, rất thích, thật sự rất thích, cũng có thể là yêu một chút, mà cũng có thể không chỉ là hơi ấm quen thuộc đó.

Kiều Ân nhẹ nhàng vẽ một ký tự lên tấm kính cửa sổ, mờ ảo in dấu một chuỗi dấu hỏi của tình yêu?

Than ôi, mùa thu đúng là mùa dễ đa sầu đa cảm, và chính cô cũng đang phải nếm cảm giác cô đơn trong hương vị nồng nàn của tiết thu này.

“Rầm!”, cánh cửa phòng ký túc xá được mở ra một cách nặng nề, mọi người về rồi. Kiều Ân hoảng hốt lau đi những ký tự trên tấm kính cửa sổ.

“Nè, Ân Ân, cậu ở nhà à?”, A Nhã chạy đến đầu tiên, hai người kia vội theo sau.

“Mình ghét mấy cơn mưa kiểu này, nó làm giày mới của mình bẩn hết rồi”, Nhược Lăng đau khổ nói.

“Ân Ân, cậu lại làm gì thế?” Đinh Đinh vừa thấy khuôn mặt buồn bã của Ân Ân đã biết cô đang tự kỷ liên hồi.

“Không có gì”, Ân Ân quay về giường, muốn leo lên giường của mình.

“Kiều Ân!”, nhưng A Nhã không dễ dàng bỏ qua cho cô như thế nhẹ nhàng kéo cô ngồi xuống giường Đinh Đinh, còn mọi người ngồi vây xung quanh.

Ân Ân buồn bã để mặc các bạn đèn ngồi quanh, ngược cặp mắt ngây thơ, chờ đợi sự chất vấn.

A Nhã nhìn chằm chằm Kiều Ân rồi thở dài náo nức, sau đó đột nhiên đẩy cô nằm xuống giường, rồi cũng nằm xuống bên cạnh, chỉ vào mũi cô, nghiêm túc nói: “Kiều Ân! Cậu như thế này mà được à! Mình biết giải thích thế nào với Thiệu Minh Vỹ hả?”

“... Giải thích? Giải thích gì cơ?”

“Trước khi đi, Thiệu Minh Vỹ đã nhờ mình chăm sóc cậu cho tốt! Cậu là cô nhóc ngốc nghếch, biết ngay cậu sẽ một mình ôm nỗi buồn trong lòng mà.”

“Anh... anh ấy... nói gì?”

“Anh ấy bảo mình chăm sóc bạn gái nhỏ của anh cẩn thận, nếu không khi trở về sẽ hỏi tội mình!”, A Nhã giả vờ đe dọa nhìn thẳng vào mắt cô.

Kiều Ân lườm cô bạn đang nằm bên cạnh mình, nhưng chỉ có một câu lưu lại trong tâm trí, câu nói đó của anh... nói điều này, tức là mọi người đều đã...

“... Ah... Mình điên mất! Nhược Lăng, giao cho cậu đấy, nhìn Kiều Ân thế này, mình sẽ sụp đổ mất!”, A Nhã nhìn biểu hiện ngờ nghệch của Ân Ân, đúng là không thể đơn thương độc mã xử lý cô nàng này được.

“Ha ha, Tiểu Ân ngọc, anh của cậu kể với chúng mình chuyện hai người yêu nhau rồi!” Ân Ân ngọc này, không nói trắng ra thì cô nàng thực sự không hiểu được.

Cuối cùng Kiều Ân cũng định thần lại, nhoẻn miệng cười. Hóa ra là anh vẫn luôn quan tâm đến cô.

“Được rồi, Ân Ân, cậu có gì không vui nói cho bọn mình để bọn mình giúp cậu giải quyết!”, Nhược Lăng vẫn là người biết cách an ủi nhất.

“Mình không biết, chỉ là gần đây mình chẳng thiết tha với thứ gì nữa, mình... mình... hơi hơi nhớ anh trai...”, giọng càng lúc càng nhỏ, Ân Ân bối rối giấu mặt vào chăn.

“Ồ, còn gọi là anh trai, cậu định gọi là anh trai đến khi nào nữa!”, A Nhã đang cao hứng, không cho cô trốn vào trong chăn.

“Mình... mình không biết.”

“Thôi nào, A Nhã, đừng trêu cậu ấy nữa, còn trêu nữa, cậu ấy sẽ khóc lên cho mà xem”, Nhược Lăng kéo A Nhã ra rồi ân cần nói với cô: “Ân Ân, cậu nhớ anh ấy là bình thường, bởi vì cậu thích anh ấy, hy vọng được gặp anh mỗi ngày. Trước đây ngày nào cũng được bên nhau thì không thấy nhớ nhưng bây giờ phải tạm xa nhau, tất nhiên sẽ có cảm giác thiếu thốn gì đó”.

Kiều Ân dựa vào vai Nhược Lăng, trong lòng xúc động khiến nỗi buồn lại trào lên.

“Cậu muốn gặp thì hãy gọi và nói với anh ấy đi, có lẽ anh ấy cũng đang nhớ cậu đấy”, Nhược Lăng vỗ vỗ đầu cô. Thấy ánh mắt của bọn A Nhã, có thể thấy họ biết tình cảm của Thiệu Minh Vỹ với Kiều Ân cũng sẽ không ít hơn tình cảm mà cô dành cho Minh Vỹ.

“Nhưng mình sợ ảnh hưởng đến công việc của anh ấy.” Vậy là Ân Ân – một người chưa bao giờ biết nghỉ xa xôi – đã biết đắn đo, do dự.

“Điện thoại của cậu chính là liều thuốc tăng lực cho anh ấy đấy”, A Nhã dập tắt nỗi lo của cô.

“Đứng đây, anh ấy vừa đến Quảng Châu vẫn còn nhiều bờ ngõ, cần nhất là sự an ủi của cậu, tại sao không cố gắng chủ động nói cho anh ấy?”, Nhược Lăng cười nói.

Kiều Ân lặng lẽ suy nghĩ, bỗng thấy nỗi sợ hãi cũng không còn nữa. Lời các bạn nói cũng có lý, biết đâu anh cũng đang chờ điện thoại của mình thì sao?

Phải vậy không anh?

Đi bộ trên con đường xa lạ, mặt đất đầy vũng nước, mưa rơi trên đó vẽ thành một vòng tròn, gợn sóng lấp lánh phản chiếu những bước chân vội vã.

Thiệu Minh Vỹ một tay cầm cặp, một tay che ô, mặc chiếc áo sơ mi rất vừa vặn, thân hình cao ráo, rảo bước trên đường thu hút ánh nhìn của người qua đường. Một người đàn ông mặc trang phục công sở đang rảo bước dưới màn mưa lãng mạn, trông thật đẹp.

Thiệu Minh Vỹ đi chậm dần rồi dừng bước, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời màu xám mờ mịt, đôi mắt bị mưa rơi vào, một cảm giác lạnh lạnh khe ứa vào chạy thẳng tới ngực, tim đau thắt, lạnh!

Nhưng trên khuôn mặt anh lại đang nở một nụ cười bí ẩn. Trong màn mưa lạnh của ngày u ám, anh đứng bên đường, để cho mưa xối ướt mái tóc đen, qua khuôn mặt, chảy vào miệng anh.

Đây là cơn mưa thu mà Ân Ân nói!

Cảm giác vô cùng dễ chịu, trong cuộc điện thoại hôm qua, Ân Ân nói chỗ cô mưa rồi, mưa lạnh làm cô thấy buồn mênh mang, nhưng cô không biết tại sao lại thích sự ẩm ướt đó, hình như nó giống tâm trạng cô hiện giờ.

Khiến anh – người yêu cô tha thiết – không thể không nói những lời ngọt ngào. Vậy là đột nhiên sáng nay anh mong ông Trời hãy đổ mưa xuống, để anh có thể cảm nhận được cảm giác của Ân Ân.

Ra khỏi cửa thấy trời có vẻ cũng muốn khóc, trời âm u càng khiến người ta suy nghĩ nhiều thứ hơn.

Buổi sáng trời không mưa.

Đến chiều, cuối cùng trời cũng đổ mưa!

Tan làm, nghe mọi người xung quanh đang phàn nàn về cơn mưa bất chợt này, nhưng anh lại không nhận thấy điều đó. Ngược lại cơn mưa đến cơ hồ khiến tâm trạng anh tốt lên rất nhiều, mưa rồi, bầu trời của anh và Kiều Ân cuối cùng cũng hòa làm một!

Bị lạnh, mưa rơi ướt tóc, ướt quần áo nhưng anh lại thấy cuộc đời tươi đẹp hơn rất nhiều.

Cơ thể ướt sũng, hít thở bầu không khí đó, mặc dù họ cách nhau ngàn dặm nhưng dưới cùng một bầu trời, cảm giác ngọt ngào bên nhau vẫn như hiện hữu. Anh tin rằng bầu trời nhất định sẽ mang suy nghĩ của anh nói với cô rằng anh rất nhớ cô!

Điện thoại reo lên giai điệu tuyệt vời mà anh dành riêng cho Kiều Ân nhưng đây là lần đầu tiên nó vang lên!

Vội nhấc điện thoại, vẫn là giọng nói ấm áp ấy. “Ân Ân!”

“Anh...”, tiếng nói của Ân Ân thật xa xôi nhưng cũng thật gần, cơ hồ như tà trong tim phát ra vậy.

“Chỗ anh đang mưa”, anh cười nói.

“Lạnh không?”, Kiều Ân lo lắng hỏi.

“Không lạnh, anh cố ý muốn thử xem vẻ đẹp của sự ảm đạm mà em nói hôm qua là như thế nào”, yên lặng một lát, anh nói tiếp, “Anh muốn có cảm giác giống với Ân Ân”.

“Hóa ra Ân Ân yêu cảm giác lạnh lạnh này, nó như đi thẳng vào lòng người vậy”, anh luôn mỉm cười khi nói.

“...”, cô không biết phải nói gì lúc này.

“Ân Ân, bầu trời của chúng ta đều có mưa, vì vậy chúng ta không hề xa nhau.

” “...”, dường như anh biết những gì cô muốn nói.

“Anh rất vui, mỗi ngày anh đều có thể nhớ tới em, anh thấy rất hạnh phúc!”, được nhớ em như vậy cũng là một niềm hạnh phúc.

“Anh...”, giọng Ân Ân nghẹn ngào, “em cũng rất nhớ anh, nhớ đến nỗi trời đã khóc thay em rồi”.

“... Cô bé ngốc!”, anh nuốt khan, ngược nhìn lên trời rồi ép chặt điện thoại vào gần tai.

“Em nhớ cái ôm của anh!

Ấm áp và rất yên bình.” Đây là lời mà cô giấu trong lòng từ lâu, cô đang rất nhớ vòng tay của anh. Thiệu Minh Vỹ cố giữ hơi thở bình thường nhưng trống ngực lại đập thành thịch. Và nụ cười mãn nguyện đã nở trên môi, anh hiểu rồi!

“Rất nhớ cách anh vỗ nhẹ vào mặt em, ôm eo em, đút cho em ăn!”, cô không biết làm thế nào để nói với anh ấy những suy nghĩ của mình. Cô chỉ muốn cho anh biết rằng cô đang nhớ và người đó chính là anh.

“Ân Ân, anh cũng vậy!” Dù thời tiết đang se lạnh nhưng trái tim anh bỗng trở nên thật ngọt ngào.

“Em rất muốn gặp anh!” Cuối cùng cô cũng có thể nói ra những lời này rồi, cô không còn quan tâm vào những mối lo lắng khác nữa, chỉ nói ra nỗi khát khao mong muốn mãnh liệt trong tim mình.

“Chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau, hai tháng nữa, đến kỳ nghỉ Tết anh sẽ về”, anh cũng rất muốn gặp cô. Anh không thể cho cô biết rằng hằng đêm anh phải vắt vẻo lăm mồi ép mình đi ngủ được vì nỗi nhớ dằn vặt.

“Ôi, lâu thế hai tháng, sáu mươi ngày, tám tuần, vừa nghĩ đã thấy dài rồi”, nỗi thất vọng khiến giọng nói của cô chùng hẫng xuống.

“Ân Ân, không được buồn, chúng ta vẫn có thể nói chuyện hằng ngày mà.” Làm sao anh lại không biết thời gian dài chứ, nhưng nếu xa cách có thể làm tình yêu trong tim Ân Ân rõ ràng hơn, anh sẵn sàng chờ đợi.

“... Vâng, vậy, em phải tập thể dục rồi. Em... cúp máy đây”, giọng Ân Ân bỗng ngập ngừng.

“Ừ, tập xong, nghỉ ngơi chút rồi hãy đi tắm.”

“Vâng... em cúp máy đây. À, ngày mai... mà thôi, bỏ đi”, Ân Ân ngập ngừng.

“Ngày mai anh gọi cho em, ngủ sớm nhé.”

“Ôi!”, giọng Ân Ân thất vọng.

“Ân Ân, anh yêu em! Đừng quên nhớ về anh nhé”, làm sao anh nỡ để cô thất vọng chứ, tình yêu của anh.

“... Vâng, em cũng thế. Em cũng luôn nghĩ về anh.” Cô bé ngốc này vẫn dễ dàng để anh trêu chọc như vậy.

Cuối cùng cô cũng vui vẻ cúp điện thoại, anh biết nhất định cô đang cười.

Người hạnh phúc, ngay cả trong những ngày mưa âm ỉ, cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

16. Chương 16- End

Em muốn chúng ta mãi bên nhau

Kiều Ân hạnh phúc đã trở lại, bởi cô biết có một người đàn ông ở phương xa cũng đang nhớ về cô.

Cô đã trở nên hoạt bát, tập thể dục cũng không bị gián đoạn nữa, cô nhất định sẽ vì anh mà giảm béo.

Những thay đổi từ từ đang diễn ra.

Và một số người sẽ còn gặp lại, dù tâm trạng trước sau không giống nhau.

Kiều Ân ngồi đọc sách trong vườn trường. Dạo này mới có thời gian rảnh để bình tâm đọc một vài truyện ngắn tiếng Anh, mọi thứ không còn nhàm chán như trước nữa.

Đọc một hồi, cô nhìn lên cây phía xa, cha từng nói, nhìn vào màu xanh của lá cây là cách thư giãn mắt tốt nhất.

Tuy vậy nhìn một hồi, lại cảm giác mắt bỗng mờ đi. Cô nghĩ nhìn tiếp một lúc sẽ hết, nhưng trong mơ hồ cô cảm thấy con đường nhỏ gần đó có người đi qua, nhưng cô cũng chẳng để tâm lắm.

Ánh sáng của mặt trời chiếu trước mặt cô bất ngờ bị chắn, cô mới phát hiện có ai đó đang đứng trước mặt mình.

Kiều Ân đưa mắt nhìn bóng người phía trước, hơi bất ngờ, Nhan Trinh Tịch!

Nhan Trinh Tịch im lặng, chăm chú nhìn Kiều Ân với ánh mắt dò xét. Cô cũng không chớp mắt, nhìn thẳng vào mắt cậu ta nhưng nỗi buồn đau chua xót trong mắt Nhan Trinh Tịch bỗng khiến khóe mắt cô ngấn lệ. Không được, không được nhắm mắt! Cô thầm nhủ.

“Cậu... tối mình sẽ tìm gặp cậu, bây giờ không tiện”, Nhan Trinh Tịch nói về quan tâm.

Cậu ta quay đầu bước đi. Còn cô vẫn ngẩn người nhìn theo bóng lưng đó, thấy không xa là một cô gái đang đứng, chăm chú nhìn họ.

Kiều Ân mở to mắt, nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười khích lệ.

Nhan Trinh Tịch cố kìm nén nỗi buồn, rồi bước đi cùng cô gái đó.

Lặng lẽ nhìn họ sóng bước bên nhau đi xa, Kiều Ân hơi nhắm mắt lại, dòng lệ ảm áp từ đôi mắt trào ra. Chỉ cần nghĩ về hình ảnh lúc này, những lời không thể nói ra trong đôi mắt Nhan Trinh Tịch, Kiều Ân đột nhiên bật cười.

Cậu ấy lo lắng gì chứ? Lẽ nào cậu ấy nghĩ rằng cô vì nhìn thấy cậu đi cùng cô gái khác nên mới ngồi đây buồn bã, ha ha, buồn cười, Kiều Ân không thể không cười to hơn, tựa hẳn vào cái cây bên cạnh.

Nhan Trinh Tịch thật dễ thương! Làm sao cô có thể chứ, nhìn thấy cậu ấy có người mới như thế cũng khiến mặc cảm tội lỗi trong cô vơi đi, cuối cùng không còn lo lắng cậu ấy vẫn đau khổ vì cô nữa.

Cô hạnh phúc, và hy vọng mọi người có thể tìm thấy hạnh phúc của riêng mình!

Sau đó, Kiều Ân đã làm quen với cô gái hôm ấy, là do Nhan Trinh Tịch giới thiệu. Cô ấy là cựu sinh viên mà Nhan Trinh Tịch quen khi ở Bắc Kinh. Hóa ra cô ấy cũng có ý định ra nước ngoài, cha mẹ cô ấy đều là giáo sư của trường, xác suất được ra nước ngoài là tương đối cao. Còn Nhan Trinh Tịch có vẻ cũng rất hạnh phúc khi cuối cùng cũng tìm được một người bạn cùng chí hướng. Thế là chuyến đi Bắc Kinh của cậu ấy cũng khá bổ ích!

Xem ra cậu ấy đã tìm được cô gái mà mình hằng mơ ước và điều đó mới giúp được cậu ấy theo đuổi ước mơ của mình, còn cô, cô không phải là người đó!

Thời gian giống như tên trộm tài ba, lặng lẽ lấy đi mọi thứ mà bạn không hay biết, chẳng hạn như sự cô đơn, suy nghĩ và chờ đợi.

Sắp đến Tết rồi, quãng thời gian mà Thiệu Minh Vỹ đang mong ngóng từng ngày. Anh sắp được về bên Ân Ân. Nghĩ như thế khiến anh làm việc hăng say và hiệu quả hơn.

Biết anh sắp về, Uông Kính cũng vui vẻ nhắc anh nhất định phải hỏi thăm Kiều Ân hộ mình.

Anh đã bắt đầu thu dọn hành lý, chỉ còn đợi công ty ra thông báo nghỉ lễ là anh sẽ về ngay lập tức.

Tan can, anh từ chối mọi lời mời của đồng nghiệp, chỉ muốn về nhà thật sớm. Càng đến gần ngày nghỉ anh càng thấy bồn chồn, chỉ mong gặp Ân Ân ngay, không biết giờ trông cô thế nào. Cô khoe với anh trên điện thoại là đã gầy rồi, nhưng nhất quyết không chịu chat video, nói muốn dành cho anh sự bất ngờ.

Điện thoại reo, là của Ân Ân

. “Ân Ân, tan học chưa?” Đền giờ cơm rồi.

“Vẫn chưa, đói quá đi”, giọng cô mệt mỏi.

“Sao em vẫn chưa ăn cơm?”

“À, hôm nay có người mời em nhưng tiếc là người ta chưa đến”, Kiều Ân cũng biết làm nũng rồi.

“Ồ, ai có vinh dự được mời kẹo bông của anh bữa tối thế?”, anh cố ra vẻ điềm nhiên.

“Không nói cho anh biết”, cô cười khúc khích.

“Nên mời các bạn trong ký túc xá của em nữa, sao có thể bỏ rơi họ được”, anh cố thả lỏng người.

“À, chỉ mời mình em thôi, được rồi, không nói với anh nữa, sắp đến giờ rồi. 88! Tối em gọi lại cho anh nhé”, không đợi anh trả lời, cô đã gác máy.

Thiệu Minh Vỹ thở mạnh, cố nặn ra nụ cười, chả sao cả, chỉ một bữa ăn thôi mà, không sao đâu. Nhưng những lời đó vẫn khiến anh thật khó chịu.

Thiệu Minh Vỹ trở về nhà trọ, bực bội quăng cặp lên bàn làm việc, bắt đầu chuẩn bị đồ ăn

. Hôm nay chẳng muốn nấu cầu kỳ, ăn gì cũng được. Nhưng chợt phát hiện ra mỳ đã ăn hết, ừ, anh ngập ngừng một lúc, quyết định ra ngoài mua mỳ. Tiện thể mua thêm đồ ăn ngon, dù tâm trạng không tốt nhưng vẫn phải ăn. Thiệu Minh Vỹ xách theo một túi thức ăn về, trèo lên tầng, nhìn thấy bóng một phụ nữ đứng ngoài hành lang nhà mình, trông dáng lưng, không giống người ở trong tòa nhà, hay là đến tìm hàng xóm. Trời lạnh thế này mà chỉ mặc một chiếc áo gió, đúng là thời trang đánh tan thời tiết.

Thiệu Minh Vỹ đến trước cửa phòng mình, lấy chìa khóa khẽ mở cửa, thậm chí không thèm nhìn cô gái đó, dù sao anh cũng không muốn quen với phụ nữ lạ.

Chỉ khi anh bước vào phòng, cô gái bên cạnh nói.

“Cho em ăn mỳ được không?”, cô dè dặt đề nghị.

Thiệu Minh Vỹ giật bản mình. Khi đối diện với đôi mắt mà anh nhớ trăm nghìn lần tại sao anh lại sốc thế này chứ.

“Sao nào? Hóa ra anh nói nhớ em đều là lừa em à?”, cô ấy cười.

Người này là Kiều Ân! Người mà anh nghĩ không thể xuất hiện lúc này, thế mà lại đang đứng trước mặt anh, ngạc nhiên, xúc động tất cả bỗng khiến đầu óc anh như quay cuồng.

“Ân Ân?” Tại sao, sao anh cảm thấy mơ hồ thế chứ, đôi mắt này chính là của cô, khuôn mặt này cũng là của cô, nhưng anh vẫn cảm thấy có gì đó không giống.

“Mệt quá, anh còn bắt em đứng bao lâu nữa”, Kiều Ân dậm chân, anh lại bắt nạt em.

Thiệu Minh Vỹ nắm lấy túi xách trong tay Kiều Ân, kéo cô vào nhà, khẽ đóng cửa.

Đặt đồ xuống, anh mới dám từ từ quay người lại nhìn cô thật kỹ. Cuối cùng, anh đã biết sự khác nhau ở đâu, Ân Ân gầy đi rồi. Trước đây Ân Ân của anh chưa bao giờ mặc váy, thế mà giờ cô đang mặc một chiếc váy, đeo đôi bốt đen, nửa trên mặc một chiếc áo len màu sáng, trên cổ là một dải lụa, bên ngoài là chiếc áo khoác trắng, càng tôn thêm nước da trắng ngần của cô.

Dáng vẻ này của Ân Ân, anh chưa bao giờ nghĩ đến. Đôi chân thon thả lộ ra dưới chiếc váy, mặc dù không thật mảnh khảnh, nhưng có thể nói là rất phù hợp. Cô mặc váy nên đã có thể thấy eo rồi, Ân Ân rốt cuộc đã gầy đi bao nhiêu?

Cuối cùng anh ngược mắt nhìn khuôn mặt cô, đã thấy khuôn mặt đó ứng hồng nở nụ cười dễ thương. Đúng, đây là Ân Ân mà anh vô cùng quen thuộc, vẫn nhút nhát như vậy, cuối cùng anh cũng tin Ân Ân đã xuất hiện trước mặt anh một cách kỳ diệu.

“Ân Ân, chuyện gì thế này? Sao em lại đến đây, sao có mình em thế này? Làm thế nào em đến được tận đây?” Những dấu chấm hỏi trong lòng không thể chờ đợi được giải đáp.

“... Em nhớ anh nên đến. Em hỏi một đàn anh, chính anh ấy đã đưa em tới đây đây.” Từ lâu cô đã muốn cho anh một bất ngờ.

Thiệu Minh Vỹ nghe xong, ánh mắt lo lắng, nghi ngờ khi này cũng đã được thay thế bởi niềm vui. Ân Ân của anh đã lớn, thực sự không cần anh đi cùng, một mình cô có thể vượt ngàn dặm xa xôi đến đây.

Thiệu Minh Vỹ bước chậm chậm về phía cô, nụ cười trên khuôn mặt ứng đỏ kia bỗng trở nên gượng gạo. Cô sợ, đúng rồi, Ân Ân vẫn cần anh, chỉ mình anh có thể xóa bỏ những nỗi lo lắng, sợ hãi trong cô.

Kiều Ân đứng im, chân run lên, nhịp tim dần dần đập nhanh hơn. Tại sao cô phải sợ, cô vẫn luôn mong sớm gặp anh, chính mong muốn đó đã thôi thúc cô bất chấp lời khuyên của bọn A Nhã, muốn tự mình sang thăm anh, cô không thể chờ đến ngày anh trở về. Cô đã đợi hai tháng rồi, cô không muốn một mình mình tiếp tục chờ đợi mỗi mòn như vậy nữa.

Nhưng thấy anh từ từ đến gần, trái tim của cô bỗng hoảng sợ. Mọi suy nghĩ trước giờ hình như đều bị gió thổi bay, tất cả biến mất, chỉ còn lại nỗi lo lắng không thể giải thích.

Đứng trước cô, Thiệu Minh Vỹ nhìn thẳng vào khuôn mặt tuyệt vời đó. Kiều Ân lúc này có một vẻ đẹp khác, là sự trưởng thành của một thiếu nữ khiến trái tim anh cơ hồ như ngừng đập, chỉ có thể lặng lẽ ngắm nhìn vẻ đẹp của cô.

Kiều Ân càng lúc càng căng thẳng, muốn nói điều gì đó nhưng chẳng thốt được nên lời. Lại bị anh nhìn chăm chú như thế khiến cô chẳng dám thở mạnh. Có thể nhận thấy từ trong mắt anh có một nỗi khao khát không thể diễn đạt bằng lời, nỗi niềm đó như ôm chặt lấy cô.

Anh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng xích lại gần, đưa tay ra rồi từ từ ôm cô vào lòng!

Cái ôm mới ấm áp, quen thuộc làm sao, cảm giác này khiến cô rất muốn khóc! Cuối cùng Kiều Ân đã không kiềm chế được, thả cho mình bị cuốn vào bởi mùi hương độc đáo riêng của anh! Lâu lắm rồi không được thưởng thức cảm giác đó, cô chỉ muốn lặng lẽ tận hưởng.

Thiệu Minh Vỹ siết chặt vòng tay, Ân Ân, Ân Ân của anh, cô vẫn là Kiều Ân chỉ thuộc về anh.

Hai người quấn lấy nhau thật chặt, tựa như cái ôm này bù lại cho bằng hết những tháng ngày xa cách trước kia...

Mãi lâu sau, anh mới nhẹ nhàng rời vòng tay, nói với cô: “Em gầy rồi!”.

Kiều Ân nở nụ cười, gật đầu: “Cuối cùng em cũng gầy rồi. Bây giờ chỉ còn năm mươi cân thôi!”.

Thiệu Minh Vỹ hơi nhúm mày, giọng nhẹ tênh: “Nhưng anh thích kẹo bông của anh béo một chút cơ”.

Kiều Ân chột dạ, anh không thích cô hiện tại, mà thích cô mập mạp của ngày xưa ư? Cô biết làm sao đây? Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chột nhếch nhếch, mũi cũng chun lại trông thật đáng yêu.

Thiệu Minh Vỹ cười như chưa bao giờ vui hơn thế không cần biết cô mập hay gầy, cô vẫn là Ân Ân, vĩnh viễn vẫn là Ân Ân đáng yêu.

Anh kìm nén niềm hạnh phúc trong lòng, vờ thất vọng cúi gầm xuống. “Ôm em mà tay chẳng cảm thấy gì.” Nhưng ánh mắt lại không giấu nổi niềm vui vẻ.

“Hả? Thế làm sao giờ? Đúng là không có cảm giác gì sao?”, Ân Ân ríu rít như sắp khóc, cô cứ tưởng anh sẽ rất vui, sao có thể tưởng tượng nổi phản ứng này của anh chứ.

Thiệu Minh Vỹ ôm chặt cô vào lòng, như vẫn ôm chưa đủ, anh nghiêm mặt nói: “Ày da, gầy đến nỗi chẳng có cảm giác kẹo bông gì cả. Có điều...”.

Ân Ân trong lòng càng hoang mang, hóa ra anh thật sự không thích cô gầy, ôi, thất bại thảm hại rồi.

“Có điều...”, anh vươn tay ra, khẽ nâng cằm nhìn khuôn mặt tròn ngập nôi thất vọng của cô, cuối cùng không kìm lòng nổi mà trêu cô. “Có phải là kẹo bông ngày xưa hay không, phải thử một chút mới biết được.”

Ân Ân ngược mặt lên nhìn anh, thử thế nào? Mà cô cũng có phải là kẹo bông thật đâu! Với lại, anh cũng chẳng thích cô gầy

. Ôi, đừng trách anh sao lại nóng ruột, từ giây phút gặp cô đến giờ, anh chỉ khát khao làm một việc, bây giờ anh không thể nào đợi thêm được nữa.

Thiệu Minh Vỹ cúi đầu, nhẹ nhàng hôn đôi môi kiều diễm kia, vẫn mềm mại, ngọt ngào như ngày nào, cảm giác đó thật tuyệt, anh mãi mê thưởng thức kẹo bông của mình, cảm giác ngọt ngào vô cùng.

“Nhắm mắt lại”, anh chạm vào môi cô, nhẹ giọng nói, mắt cô như bị thôi miên, từ từ khép lại.

Nhớ cô, yêu cô, hơn sáu mươi ngày xa cách, từng giây từng phút đều nhớ cô. Anh muốn hôn đê hồi tưởng lại tất cả. Nụ hôn càng lúc càng nồng nhiệt, anh chỉ muốn nuốt trọn cô với nụ hôn nồng cháy đó, làm cô cũng trào dâng niềm xúc cảm, ngọn lửa tình yêu trong giây phút trùng phùng đã bùng cháy lên.

Trời đất quanh Kiều Ân như quay cuồng, sự mê đắm đã ngập tràn.

Thiệu Minh Vỹ nhẹ nhàng liếm môi cô, vẫn chưa đủ, còn lâu mới đủ, anh chỉ muốn cứ tiếp tục hôn mãi như thế.

Kiều Ân mặt đỏ bừng để mặc anh muốn làm gì thì làm, nỗi quyến luyến khiến cô hạnh phúc biết bao. Thì ra... tất cả dũng khí của cô đều vì theo đuổi tình yêu ngọt ngào này, cuối cùng cô đã hiểu.

Thiệu Minh Vỹ rốt cuộc cũng dừng lại, ôm cô thật chặt, kéo mặt cô áp vào ngực mình, trái tim nóng bỏng đập liên hồi. “Anh rất vui, thật đấy, anh hạnh phúc lắm. Dù em có thế nào, anh cũng yêu, Ân Ân, anh càng yêu em của bây giờ hơn, bởi vì trong mắt em cuối cùng cũng chỉ có anh.”

Nghe những lời này của anh, Kiều Ân bỗng cảm động, tay siết chặt lưng anh, cô vừa biết rằng anh càng yêu cô hơn trước.

“Thiệu Minh Vỹ, em yêu anh!”, giọng nói rõ ràng, rành mạch của cô truyền đến tai anh.

Anh nâng mặt cô lên, cười cười nhìn cô âu yếm: “Em nói gì cơ?”.

“Em yêu anh, Minh Vỹ!”, cô không muốn gọi anh là anh trai nữa, anh là Minh Vỹ của cô, Minh Vỹ yêu dấu, Minh Vỹ mà cô chỉ muốn nói to những lời yêu thương với anh.

Thiệu Minh Vỹ hưng phấn hét lên, ôm Kiều Ân hạnh phúc xoay một vòng. Anh muốn nói yêu em, chỉ muốn nói với em rằng, anh rất yêu em.

Căn phòng tràn ngập tình yêu, mọi tâm tình như vỡ òa trong không gian nhỏ bé ngập tràn tiếng cười hạnh phúc này.

Kẹo bông đã thay đổi, mà lại thay đổi đến mức hiểu được tình yêu, cũng nhờ vậy mà cô đã tìm được hạnh phúc chân chính của riêng mình!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-yeu-cay-keo-bong-nho>